

COORDONATORI:

CĂLINA STROE

RAMONA-ELENA MOCANU

Crai Nou

ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL
„Alecsandriana - creativitate și literatură”
BACĂU
ediția a XI-a, 2017

Editura ROVIMED PUBLISHERS
BACĂU, 2017

Corectură:

Prof. Stroe Călina, Mocanu Ramona (limba română)

Prof. Andone Mariana (limba engleză)

Prof. Marinescu Georgeta (limba franceză)

Prof. Irașcu Ingrid (limba germană)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

**Crai Nou : antologia concursului național "Alecsandriana -
creativitate și literatură" : ediția a XI-a : Bacău, 2017 / coord.:**

Călina Stroe, Ramona-Elena Mocanu. - Bacău : Rovimed

Publishers, 2017

ISBN 978-606-583-691-4

I. Alecsandriana - creativitate și literatură. Concurs național (11 ;
2017 ; Bacău)

II. Stroe, Călina (coord.)

III. Mocanu, Ramona Elena (coord.)

821.135.1

Crai Nou

ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL
„Alecsandriana - creativitate și literatură”
BACĂU
ediția a XI-a, 2017

Coordonatorii Proiectului doresc să mulțumească sponsorilor ediției din acest an, a căror generoasă contribuție a condus la editarea și tipărirea prezentului volum și a diplomelor, la realizarea trofeelor și la finalizarea cu succes a concursului.

SPONSORI:

Asociația Părinților din

Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Editura Rovimed Publishers, Bacău

Prof. Enea Daniela

Prof. Lupu Oana Elena

Prof. Mocanu Ramona Elena

Prof. Palade-Jitaru Ramona

Prof. Stroe Călina

Prof. Stroe Laurențiu

COLABORATORI:

Biblioteca Județeană „C. Sturdza”, Bacău

Biblioteca „Cleopatra Tăutu” a Colegiului Național
„Vasile Alecsandri”, Bacău

PARTENERI:

Inspectoratul Școlar al Județului Bacău

Universitatea „Vasile Alecsandri”, Bacău

Unsprezece sau despre eroare

*Numărul acestei ediții pare predestinat. El ar putea fi scris **10+1**, adică încă o ediție adăugată celor zece anterioare, și atunci ar primi o semnificație de plus valoare, sau ar putea ilustra un nou început: cel de după aniversare. Avem o în față o nouă decadă în care să-i provocăm pe tineri să scrie, să creeze noi lumi, noi universuri, noi stări și emoții. O nouă decadă în care să ne provocăm și pe noi însene să păstrăm cel puțin același nivel de calitate ca până acum.*

*O altă interpretare a lui 11 ar putea fi **1 lângă 1**, ținând cont că ediția de față confirmă, prin prezența masivă a concurenților, opțiunea de a extinde participarea la concurs pe cele două paliere de vârstă: copilăria, cu toată ingenuitatea ei, care ține de gimnaziu, și adolescența căutărilor de sine, care ține de liceu.*

Cert e că numărul „unsprezece” se leagă perfect de tema aleasă: eroarea.

După cum se poate vedea din conținutul antologiei, tema a stârnit imaginația participanților, care au descoperit-o peste tot, în timp și spațiu, atât în banalitatea realului – în lumea din jur, în propriul suflet, în iubire și destin, cât și în cuprinsul unor lumi fanteziste sau coborâte dintr-o dimensiune SF.

Cât despre alegerea acelu gen literar care îi exprimă cel mai bine pe acești tineri autori, deși tema propusă predisune mai mult spre epic, spre poveste și spre senzațional, cu înclinație spre panseuri și teoretizări, ea se dovedește deosebit de incitantă pentru liric și dramatic.

Per total, indiferent de limba aleasă din cele cinci propuse, pe lângă limba română (engleză, franceză, germană, spaniolă și italiană), 51 de concurenți au ales proza, 41 – poezia și doar 4, teatrul.

Creativitatea și imaginația debordantă conturează contextul atât de divers și, uneori, total surprinzător, în care concurenții plasează eroarea, generatoare de implicații majore asupra destinului individului sau al umanității.

În speranța că aceste erori vor rămâne doar între copertele acestei cărți, vă dorim lectură plăcută!

*Coordonatorii concursului,
Ramona Mocanu și Călina Stroe*

LIMBA ROMÂNĂ

ANDREI IULIANA

Vaslui, Negrești, Școala Gimnazială „Mihai David”, Clasa a VIII-a
Prof. coord. Frățiman Lăcrămioara

Mreje întunecate

- Freya, scumpo, trezește-te!

Îmi aud numele strigat, ca prin ceață, în timp ce mă luptam să îmi deschid ochii împăienjeniți de somn. Închid ochii din nou, dar îmi aud numele strigat însoțit de bubuituri în ușă.

- Pentru numele Lui Dumnezeu, ce este, tată? Arde casa? Lasă-mă să dorm, te rog, mă răstesc eu, cu o voce încărcată de nervozitate.

- Freya, e 6:30! Trebuie să te pregătești pentru școală. Chiar vrei să întârzi din prima zi? Profesorii o să-și facă o părere proastă despre tine. Vocea calmă și caldă a tatei răsună de cealaltă parte a ușii.

Fac ochii mari, în timp ce în mintea mea, se deulează imaginile trăite. Accident, moarte, spital, pastile, școală nouă, toate apar ca într-un film rapid. Trag cu repeziciune aer în piept și închid ochii, încercând să îmi aduc aminte sfatul doctorului. "Respirații adânci, câteva respirații adânci. Gândește-te la mare, cum e după o furtună, e lină, fii și tu la fel ca ea. Îmbrățișează sentimentul de liniște, golește-ți mintea." Deschid ochii și respir ușurată, în timp ce inima începe să cânte pe același ritm ca de obicei, iar o senzație de calm mă umple, îmbrățișându-mă (...)

Deschid ușa cu forță și mă împleticesc spre baia de pe hol, târându-mi picioarele. Intru în baie și fluier apreciativ. Dacă eu nu mi-am sacrificat timpul de somn pentru a face curat, se pare că tata a făcut-o.

Culoarea spălăcită a pereților pe care am văzut-o când am venit aici, a fost înlocuită cu un alb imaculat, gresia plină de praf este acum atât de curată, încât îmi pot vedea reflexia în ea, iar mirosul de mucegai a dispărut și în locul lui domnește o mireasmă de liliac. Dau drumul robinetului, iar apa rece e ca o binecuvântarea pentru starea mea de somnolență. Mă clătesc de câteva ori pe față, aruncându-mi apă rece peste obrajii palizi. Îmi privesc chipul în oglinda atașată deasupra chiuvetei. Ochii îmi sunt roșii, obosiți, dovada coșmarurile pe care le am în fiecare noapte și care mă țin trează, nelăsându-mă să cad pradă somnului. Fața îmi este lipsită de culoare.

- Și? Te-ai gândit ce o să porți la bal? întrebă mama, cu un zâmbet șiret. Râd.

- Teneși și blue-jeans, probabil. Ce părere ai? spun, abținându-mă cu greu să nu chicotesc.

- În niciun caz, dulceață. O să porți o rochie lungă, până în pământ, din dantelă. O să fii cea mai frumoasă de acolo, spune visătoare, privind în gol, probabil imaginându-și cum aş arăta în acea rochie.

- Ochii la drum, mamă. Vrei să facem accident? o tachinez eu.

Se uită la mine, cu niște ochi mari de căprioară și zâmbește la fel ca un copil. Râd zgomotos și mă întind să dau drumul radioului. O melodie ritmată umple liniștea din mașină și amândouă ne lăsăm duse de val, mișcându-ne pe ritmul jucăuș al melodiei, preț de câteva secunde, secunde ce o să distrugă totul.

- Mamă, ai grijă! țip îngrozită la imaginea stâlpului ce se ivește în fața mașinii. Dar prea târziu ca mama să reacționeze. Se dezlănțuie iadul... Lovim din plin stâlpul, sunetul sticlei sparte răsună cu putere. Țip și o zgâlțâi pe mama care a căzut inconștientă. Smulg cu putere centura ce mă ține legată de scaun și țip după ajutor. Capul îmi bubuie, iar pe obraz, o dără de sânge se prelinge ușor.

Asta-i tot ce îmi amintesc din ziua accidentului. Lunile ce au trecut după asta au fost groaznice. M-am trezit pe patul de spital cu mirosul de pastile, înțepându-mi nările. Din fericire, n-am avut nimic fracturat, însă îmi simțeam inima fracturată. Era ruptă în bucăți, cerșind după alinarea mamei. Nici tata nu era mai presus. Avea ochii împăienjeniți de plâns și de nopți nedormite. Era neîngrijit, avea barba mare, hainele largi și boțite, aflându-se mereu pe scaunul de lângă patul meu. Suferea în tăcere și îl înțelegeam. Am încercat să ne alinăm unul pe altul.

După criza pe care am avut-o la înmormântarea mamei, am acceptat ajutorul doctorului. Am cooperat la ședințe, nu m-am plâns, am navigat în durere, i-am înșfăcat cârma și am învățat să o stăpânesc. Atunci tata a decis că e timpul să trecem peste pagina tristă a vieții și să încercăm să ne croim propriile capitole.

Asta s-a și întâmplat. Suntem aici, într-o nouă casă, într-o altă școală, într-un alt oraș, pretinzând că suntem alte persoane.

- Să pornim spre noua lume! articulează tata cuvintele, în timp ce pornește mașina, iar eu izbucnesc în râs.

Am observat surprinsă că drumul nu a durat mai mult de zece minute. Am emoții mari, ceea ce e ciudat, TSPT-ul mă ține mai mereu rece în situații mai delicate, însă acum, nu știu ce s-a întâmplat. O părticică din mine crede că e din vina alegerii nehibzuite de a nu-mi lua pastile, dar o

îngrop în cealaltă parte din mine, sperând să nu fac vreo greșeală. Cu o clătinare din cap menită să îmi alunge emoțiile, îmi iau „La revedere!” de la tata și deschid portiera mașinii.

Clădirea liceului este mare, vopsită în culori vii, în roșu și galben, iar curtea este înzestrată cu un covor de gazon. Cu pași mari și repezi străbat curtea liceului. În tot acest timp, zeci de priviri curioase și șușoteli s-au îndreptat spre mine ca un glonț trimis de ochiul vigilent al unui vânător. Mi-am continuat drumul cu aceeași stare de spirit, spunându-mi "Să o facem și pe asta !"

Am împins cu putere ușa spațioasă, mi-am scos din ghiozdan harta mică a liceului pe care mi-o dăduse tata în mașină și m-am avântat pe holuri în căutarea primei mele ore. Mergeam urmărind micuța hartă și căutând cu ochii Sala 1, când mici scântece și ovațiuni încep să își croiască drum spre urechile mele. Îmi orientez privirea spre acele sunete și imediat văd trei băieți care trăgeau de ghiozdanul unei fete pe care o necăjeau. În jurul lor, elevii râdeau și strigau. Simt tensiunea ce crește în mine. Nu pot să nu mă pun în locul ei, e devastator. Nu mă gândesc de două ori și mă îndrept spre acel loc.

- Hei, băieți, de ce nu vă luați de cineva pe măsura voastră? Rostesc cuvintele cu o aciditate de nedescris, în timp ce mă încrunt. În privirea mea se poate citi furia care a pus stăpânire pe întreaga ființă.

Zeci de priviri curioase, inclusiv ale fetei, mă străpungeau. Unul dintre cei trei băieți lasă geanta fetei pe podea și se îndreaptă spre mine.

-Tu cine ar trebui să fii? Vocea lui groasă și privirea menită să mă intimidaze, mă face să mă încrunt și să-l privesc cu răceală.

- Uite ce e, o să ai atenția mea, începând de mâine, pentru că acum, am altceva de făcut.

Se lasă liniștea. Trec cu încredee pe lângă toți prezenți și întind mâna fetei care era ghemuită lângă vestiare. Mi-o strânge cu palma ei micuță și se ridică timid. O iau de braț și ne îndepărtăm de mulțimea care rămâne tăcută în spatele nostru. Plecăm amândouă zâmbitoare, braț la braț. După vreo cinci minute, de urcat și de coborât scări, am ajuns în sala de clasă(...) La sfârșitul orelor, a venit tata să mă ia.

-Ei bine, cum a fost ziua ta, scumpo?

- Bună. Mi-am făcut o prietenă nouă. O cheamă Eliza Popescu.

De atunci au trecut două luni. Aceeași rutină în fiecare zi, mă trezesc, mă îmbrac, îmi ignor pastilele, tata mă conduce la școală, merg la ore alături de Liza și mă ciondănesc cu Maria, nimic nou. Dar astăzi presimt ceva, ceva ce îmi va schimba rutina obișnuită. Clatin din cap, sperând să

alung această presimțire, îmi iau „La revedere!” de la tata și alerg spre Liza, care mă aștepta în fața liceului.

- Pregătită pentru o nouă zi? mă întreabă cu un zâmbet călduros, îmbrățișându-mă și oferindu-mi un covrig cald.

- Așa cred, îi răspund neîncrezătoare. Nu știu, m-am trezit cu o presimțire rea.

- Probabil ți-e foame, mănâncă covrigul!, mă îndeamnă încurajator.

- Da, probabil!, răspund vag, mușcând din covrig.

Orele au trecut fără să mi se întâmple nimic rău, iar eu radiez de fericire. Încă o oră până merg acasă, ora de literatură. Pălăvrăgesc zâmbitoare cu Liza, în timp ce intrăm în sală de clasă. Ne așezăm în bănci. Domnișoara Lăzărescu intră grăbită în clasă.

- Astăzi, avem de realizat ceva foarte important. O să scrieți un poem despre mamele voastre, o să imprimați pe hârtie sentimentele voastre pentru ele, o să subliniați ideea că au fost de atâtea ori acolo pentru voi și că v-au ajutat să treceți peste obstacolele ce au stat înaintea voastră.

Pe fața mea se putea citi disperarea. Măinile îmi tremurau. Îmi amintesc de câte ori a fost mama lângă mine, cât de apropiată îmi era, iar lacrimile se scurgeau pe obrajii palizi. Am început să tremur necontrolabil, iar Liza, din dreapta mea, a observat și m-a întrebat pe un ton îngrijorat, ce am pățit. A fost singura voce pe care am auzit-o înainte să mă întorc din nou în acel loc, unde am sperat să nu mă mai întorc niciodată. Din nou, în acea blestemată mașină, în acel blestemat moment când trăgeam de centura mamei, plângând și țipând isteric. Îmi simt din nou corpul cuprins de spasme, aud voci îngrijorate și apoi nimic.

- Oh. S-a trezit prințesa din pădurea adormită?

O voce necunoscută mi se adresează. Ridic capul de pe perna albă care miroasea a detergent ieftin și caut cu privirea sursa vocii. Un domn înalt, îmbrăcat în halat alb, îmi zâmbeste jucăuș.

- Ce s-a întâmplat, tată? Cum de am ajuns aici? Îl întreb pe tata, dar doctorul i-o ia înainte.

- Îți spun eu ce s-a întâmplat. Nu ți-ai luat pastilele. Din cauza asta, sentimentele ți s-au amplificat, au devenit mai intense, declanșând vulcanul emoțiilor tale. Ai făcut o greșală foarte mare, dar putem trece prin asta, prin intermediul terapiei și voinței.

Sunt atât de dezamăgită. Îmi vine să izbucnesc în plâns. Nu îmi vine să cred că am putut să fac acest lucru, crezând că o să mă vindec. Nici nu îmi pot imagina cât de amărât se simte tata. Îmi privesc rușinată mâinile. Pașii tatei se aud, venind spre mine. Îmi ridică bărbia cu degetul și mă

privește la fel de mândru și de fericit. Mă îmbrățișează și îmi sărută părul, la fel ca de fiecare dată când era mândru de mine. Radiez de fericire.

- O să trecem peste asta, ca de fiecare dată, împreună. Îmi zâmbește, iar eu îl strâng în brațe.

Știi sigur, știi că de acolo, de sus, mama ne privește zâmbind, mândră de soțul și de fiica ei, care au puterea să lupte .

ARDELEANU MINA SORINA

Bacău, Colegiul National „Vasile Alecsandri”, Clasa a VII-a

Prof. coord. Enea Daniela

Eroarea sufletului

Un înger... Arată atât de inocent cu fața lui albă și ochii aceia căprui și misterioși. Are un zâmbet timid sau poate doar... Se uită la mine și simt cum privirea lui mă străpunge încet, într-atât de dezarmantă încât dărămă ziduri și descuie suflete. Mă blochez. Se apropie de mine și pentru prima oară îi aud vocea atât de caldă și blândă. E ca o muzică ce mă topește. Ochii lui sticlesc, reflexia mea apărând pe suprafața lor. Totul se rezumă la o simplă eroare a sufletului meu. Eroare care... pune tot mai mult stăpânire pe mine.

Mă ajută să ridic toate cărțile pe care le-am scăpat și... Din întâmplare, simt căldura mâinii lui care, cu toate acestea, îmi îngheață sângele în vene. E incredibil cum un suflet de piatră ca al meu își poate distruge armura de unul singur, doar din cauza unei alte inimi. În fața lui mă consider defectă, atât de dureroasă fiind această greșeală. Nu înțeleg de ce inimile de gheață se topesc cel mai ușor, transformându-i radical pe deținătorii lor în oameni sensibili, care au o altă viziune asupra a ceea ce văd, care nu mai trec nepăsători pe lângă tot ce îi înconjoară.

Zâmbesc, în timp ce mă gândesc unde mi-a fost capul și el se uită din nou la mine cu aceeași privire de copil pe care o avea când l-am văzut prima oară. Se îndreaptă cu pași nesiguri spre mine, în timp ce eu îl privesc speriată și încerc să fug, însă nu mă pot mișca... Parcă sunt hipnotizată. Totuși, de această dată, privirea lui ascunde vinovăție. Oare știe că a greșit? Oare va înțelege? Ce ar trebui să spun sau ce ar trebui să fac? Nici eu nu știu.

Greșeala o întâlnim peste tot, în orice ființă, acțiune, sau, de ce nu, în oglinda propriei persoane. Dacă aș fi rămas și aș fi continuat aș fi greșit.

Dacă i-aș fi întors spatele ar fi fost același rezultat final, dacă aș fi ignorat sentimentele s-ar fi produs aceeași eroare. Și totuși de ce ne este teamă de eșec? Ce pierdem, la urma urmei? Aceasta a devenit întrebarea care mă bântuie de câteva ore bune și până acum nu am găsit niciun lucru care ar putea să dispară. Să mai caut? Mai are rost?

Am găsit răspunsul la întrebarea mea: greșelile nu există. Fiecare dintre noi este înfricoșat și amenințat de ea, aceasta fiind o născocire a minții umane. Noi nu învățăm din greșeli, ci primim o lecție din acțiunile noastre. Avem parte de tot felul de experiențe, plăcute sau triste, însă acestea ne ajută să răzvim în lume. Am înțeles că trebuie să fiu eu însămi, să iau deciziile pe care le consider cele mai bune, să am încredere în propria mea persoană și sa fiu sinceră, cu toate că adevărul este dureros și de multe ori nu este acceptat.

M-am întâlnit din nou cu acel înger misterios. Aceiași ochi magnifici și misterioși mă pătrund până în adâncul sufletului. Și totuși nu mai este același ca la început. E trist. Oare nu a înțeles ca greșeala nu există, că nu a făcut nimic rău? Se uită la mine, vizibil speriat și îngrijorat. Probabil crede că mi-am schimbat părerea despre el, dar e ultimul lucru posibil în acest moment. Îi ofer un zâmbet iertător și prin forța gândului îi spun: „Hai, curaj! Uită ce a fost și zboară. Greșeala nu mai este. A dispărut. Nu ne va mai deranja vreodată viețile efemere. Sunt aici și nu m-ai supărat. Fii fără grijă. Suntem cu toții oameni. Oare auzi ceva din ce îți zic? Ar trebui să vorbesc cu glas tare? Mă înțelegeți? Pari nesigur. Nu ai încredere în mine? Te înțeleg perfect. Poate că va trebui să o recâștigi mai devreme sau mai târziu. Dar până în acel moment, mă vei asculta?”

BOTEZATU GEORGIANA

Vaslui, Negrești, Școala Gimnazială „Mihai David”, Clasa a VIII-a

Prof. coord. Frățiman Lăcrămioara

Pocalul Vieții de Apoi

Pădurea întunecată jelește cu lacrimi păgâne sfârșitul toamnei. Soarele se prelinge printre scheletele copacilor amorțiți. Picioarele mele goale mângâie prospețimea fulgilor de nea. Părul ondulat șerpuiește pe umerii goi și reci. Ochii îmi sunt ageri și temători. Eu nu sunt o vrajitoare cocoșată cu nas ascuțit și bagheta magică, ca în basmele copiilor. Eu sunt un caster, un soi de vrajitor, care poate controla natura și darurile ei.

Soarele apune. Nu mai am mult timp. Fug. Crengile ascuțite ale copacilor îmi mângâie obrazul. Din zgârâietura adâncă curg picături de sange. Mă șterg cu podul palmei și alerg în continuare, atât de repede încât nici cea mai rapidă felină nu m-ar putea întrece. Ies din pădure și mă apropiu de un munte înalt. Sunt gata să mă izbesc de el, dar intru cu totul în rocă și pătrund în peșteră, unde căldura mă îmbrățișează duios. Simt o atingere delicată pe obraz. Ea mă atinge. Ea e aici. Bunica mea, e aici, teafără. Obrazul se vindecă la atingerea bătrânei. Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji calzi. Aceasta mă prinde într-o îmbrățișare lungă și călduroasă. Îmi oferă o cană mare cu ceai de ierburi și o pătura groasă. Ne așezăm împreună în jurul ceanului mare care clocotește. Ochii blajini ai bătranei îmi străpung inima. Lacrimile ni se adună în colțul ochilor. Glasul temător al bătrânei străpunge liniștea:

- Suntem vânați de Forțele Întunecate ale Răului. Poporul tău e în pericol!

- "Poporul meu"? Nu! Nu poate fi adevărat! Părinții mei... chiar au...? Îi sar în brațe bunicii. Îmi mângâie părul și- mi șoptește:

- Au murit încercând să ne protejeze pe toți. S-au luptat cu Vânătorii până la ultima suflare, își ridică aspru și răzbunător tonul, Pe lângă moartea noastră, Vânătorii vor să pună mâna pe Pocalul Vieții de Apoi. Fugi cu el în munți până la cele trei sezoane, când Portalul se va deschide. De peste două mii de ani strămoșii noștrii se luptă cu Forțele Răului. Peste trei sezoane portalul se va deschide și va absorbi toate Forțele Întunecate, sfârșindu-se odată pentru totdeauna toate suferințele și războaiele. Ești singura noastră speranță!

Noaptea parcă a stat în loc. Am adormit cu greu din cauza lacrimilor și amintirilor cu părinții mei. M-am trezit în zori și m-am pregătit de drum. Locul unde aveam să-mi petrec următoarele trei sezoane era un sat uitat de lume pe malul râului Buzău. Am ajuns după-amiază și am căutat un loc unde să stau până îmi găseam o casă. Am admirat arhitectura caselor tipic pitorești și mi-am adus aminte de legendele pe care mi le spunea bunica mea când eram mică, cu casteri care se luptau cu oamenii, deoarece lor le era frică de puterile noastre. Nu s-a sfârșit deloc bine, casterii au omorat toți oamenii care au aflat de puterile lor. De aceea, trebuia să țin secret ce eram de fapt.

Am ajuns la o casă micuță a cărui coș fumega. Am bătut la ușă și acolo m-a întâmpinat o bătrânică care a acceptat să mă găzduiască o săptămână. I-am oferit patruzeci de galbeni la schimb. M-a servit cu cea mai bună ciorbă mâncată până atunci, mai bună chiar și decât a mamei și m-a

condus în odaia mea. Spre seară, mi-a făcut cunoștință cu unicul ei fiu, care era de vârsta mea. Ceva era ciudat la el, ceva diferit. De la prima lui privire, instinctul mi-a sugerat "fugi", dar știam că e doar un muritor și nu are intenții rele. În acea săptămână, am descoperit că era o persoană bună și săritoare și am început să ne împrietenim. Mă vizita chiar și la propria mea casă, după ce m-am mutat de la ei. Mă ajuta la grădinărit, la gătit, la pescuit, cules, vânat și la tot ceea ce aveam nevoie. Era singurul meu prieten și uneori mă gândeam să-i spun adevărul despre mine, dar e spre binele lui să nu afle. După trecerea celor două sezoane și jumătate, care apropo, au fost cele mai bune sezoane din viața mea: fără fugă, fără teamă. Pentru că nimeni nu avea să mă găsească în căsuța mea de pe marginea Buzăului, între copaci, am început să iau din nou legătura cu bunica mea, care mi-a prevestit că o Forță Întunecată e pe urmele mele. În acea zi, m-am urcat în pod să verific Pocalul, dar tot podul era întors pe dos, de parcă cineva căutase cu disperare ceva. Știam că cineva fusese la mine în casă și știam că o singură persoană avea acces la ea. Am negat totul și mi-am spus că există o explicație logică...Poate căuta altceva...poate. Știam că nu are nici o scuză, știam că trebuie să-l opresc. Când coboram scările, el era la baza lor. S-a uitat speriat la reacția mea și a început să fugă. L-am urmărit printre copacii din pădure. Am încercat să-l prind, dar inima nu mă lăsa. El era singurul meu prieten, ei erau cei care mi-au omorât părinții. Înainte să fac vraja care avea să-i pună capăt, a sărit în cascadă. Pocalul era la el. Trebuia să-l gădesc. Am sărit în cascada, de unde am intrat într-o peșteră. Era acolo. Am făcut o vrajă, legându-l strâns cu o frânghie împletită cu fire de argint, care ținea Vânătorii imobilizați și i-am luat Pocalul.

- Suntem blestemați! Nu înțelegi?! Vânătorii sunt blestemați! spune el agitat.

Nu puteam să-l cred. Nu mai aveam încredere în el.

- Nu e vina noastră! Vrăjitoarea cea Neagră e de vină pentru tot! ridică vocea.

- Vrăjitoarea cea Neagră? Ea e moartă de două mii de ani!

-Asta a vrut ea să credeți! V-a urât pe voi, casterii, încă de când părinții tăi s-au născut! Ne-a blestemat pe noi ca să vă poată termina! Am făcut toate astea pentru a-mi salva frații din blestem. „ Prin iubire adevărată, blestemul se rupe.” Eu nu mai sunt blestemat. M-am îndrăgostit de tine!

O parte din mine îl credea. O parte din mine încă îl vedea pe vechiul ei prieten, care i-a fost alături la bine și la greu. Și așa, m-am aliat cu dușmanul și ne-am îndreptat spre muntele Pierzaniei, pentru a ne răzbuna părinții și poporul. Deși numele îl recomanda ca fiind un munte al

"pierzaniei", acest munte era ca oricare altul, acoperit de pajiști cu flori și stânci ascuțite. Cu ajutorul superputerilor noastre, am reușit să ajungem în vârful muntelui.

Acolo era părăsită o cocioabă dărăpănată. Cum puteam să ne duelăm cu inamicul nostru decât să batem la ușă?! Nimeni nu ne-a răspuns, de aceea am pus mâna pe clanță și am sărit în casă, unde o plasă m-a prins și m-a legat. Știam prea bine că ceva rău se va întâmpla cum vom intra în casă, și cu toate astea am vrut să fiu prima. Plasa m-a purtat până într-o cușcă mare de unde nu mai puteam scăpa. Peste ceva timp, vrăjitoarea s-a apropiat de mine, iar pe fața ei a răsărit un râset malefic care mi-a făcut să tremure tot trupul. Cu mâna fluturând prin aer, s-a apropiat de mine, spunându-mi cu o voce groasă:

-Te așteptam, dragă copilă! De două mii de ani te vânez și iată-te aici! Hihih. În tot acest timp m-am gândit la cele mai dure metode de răzbunare. Am avut nenumărate vise în care te chinuiam și te torturam! Și totuși, tot ce a trebuit să fac a fost să-ți storc părinții de ultimul strop de energie pe care-l mai aveau.

Am tresărit. Lacrimile au început sa-mi șiroiască pe obrajii murdari. Vrăjitoarea continua să-mi descrie cum mi-a omorât părinții. Nu mai suportam să aud mult asta. Deodată, Vrăjitoarea se făcu roșie la față și căzu pe jos cu o săgeată înfiptă în inimă.

- Era și timpul! Ai luat pocalul?

Ce? Doar nu credeai că "prințul meu pe cal alb" avea să mă părăsească tocmai acum? M-a eliberat din cușcă și Portalul din Apa Magică a Pocalului s-a deschis.

Dar lucrurile nu mergeau așa cum trebuie. O eroare s-a produs, absorbind toate Forțele Binelui într-un univers șters, lipsit de viață, înăuntrul Pocalului. Cu o vrajă de detectare, am găsit-o pe bunica mea. Unindu-ne forțele și rostind o vrajă de Inversare, am fost trimise înapoi pe Pământ, aspirând-o pe vrăjitoare și toate Forțele Întunecate care au existat. Cei morți au înviat, iar părinții mei au revenit la viață.

Poporul m-a încoronat drept Regina Casterilor. M-am căsătorit cu cel care mi-a salvat viața din ghearele Vrăjitoarei. Bineînțeles ca am trăit împreună fericiți, alături de copiii noștri, de popor și de părinții mei iubiți.

GĂINARU GEORGE-SEBASTIAN

Galați, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a VIII-a

Prof. coord. Chitic Laila

Erori în albastru

Liniște pe un coridor cu poate prea puține ferestre. Pereții își întind brațele înainte, mereu palizi și cu aceleași ecouri de împărțășit. Drumul nu e lung. Pașii ușori se succed pe întinderea din lemn lucios, degetele mici și firave atingând, timide, podeaua. Aceasta este străbătută constant de câte o formă circulară de lumină difuză, a cărei proiecție apare și se stinge într-un ritm constant, dar care îți captează, cel puțin momentan, privirea.

Tess se uită nedumerită în jur. Un caleidoscop pare să îi acopere ochii și un fir din părul cârlionțat și scurt se tot apleacă peste albul pistriuat al frunții sale. Îl privește și suflă spre el, dar în zadar. Totuși, îi place jocul și nu îndrăznește să-l înlătore. Curând, ajunge înaintea unor trepte. Le urcă zilnic, dar tot își ia un moment pentru a le privi, parcă numărându-le. Când ajunge la ultima, începe să ducă pașii unul după altul. Își plimbă copilărește degetul peste balustradă, urmărindu-i parcursul lin și nesfârșit. Locul se îngustează, dar silueta fragedă îi permite să meargă fără probleme. Pereții sunt din lemn acum, iar aerul poartă parfumul timpului.

Mansarda e un spațiu ce se vrea a fi secret. În orice caz, e cel mai bun loc pentru a te ascunde de oameni. Tess a fost mereu de părere că prea mulți trec pragul casei și nici măcar cu vreo problemă importantă. Îi consideră niște erori ale firii, dar, chiar dacă vrea sau nu, este una dintre ei. Dimineața, se așază pe pernele din fața unei ferestre circulare mari, lăsându-și fruntea pe sticla rece, la început, dar care apoi devine o mângâiere pentru gândurile răzlețe.

Vede zilnic un bărbat care pune dreptunghiuri albe într-o cutie metalică din fața casei. Îl găsește nostim, căci apoi repetă gestul la fiecare locuință care poate fi zărită pe geam. Cei mai ciudați i se par copiii care merg pe trotuare, de o parte și de alta a străzii, îmbrăcați la fel și ducând în spate genți enorme, dimineață de dimineață. Apoi, după câteva ore, îi vede întorcându-se, fără a ști, totuși, ce s-a întâmplat cu ei.

Durere brutală, culori se întrepătrund și îi sufocă privirea. Tess își încheștează pumnii și se întinde pe podea, strigând. Apoi vede în ceață. Apoi nimic. Se trezește nedumerită, cu obrazul pe o pernă albă. Privește printre gene și deduce că ar fi în camera ei, pe pat. O mână ușoară i se plimbă printre bucele roșii. Este bine... doar mama.

– S-a întâmplat din nou?

– Acum ești bine, Tess...

Fata se ridică, stând pe marginea patului și își întinde brațele înainte. Clipește greoi, iar ochii îi cad peste un ceas fără cifre, pus pe peretele simplu. Niciodată n-a știut care era rostul lui acolo. Nu îi arată nimic, ba chiar o încurcă. O să-l dea jos cândva.

Se îndreaptă către mansardă, ținând pe spate pătura moale și gri de pe pat. Urcă scările din nou, privind în urmă la pelerina groasă care urcă odata cu ea, prelingându-se pe colțurile rotunjite ale treptelor. Spațiul i se arată exact cum l-a lăsat, însă se zbate sub o peliculă de lumină gri. Prin fereastră se vede soarele apusului coborând în spatele casei cu acoperiș albastru. E, fără îndoială, preferata ei dintre cele pe care le poate zări. Restul au ceva greșit, poate sunt prea încărcate, ori poate nu au nimic interesant. Oricum, niciuna nu îi poate stârni aceeași senzație.

Tess citește mult, dar nu pentru a afla ceva nou, nu pentru a-și îmbogăți cultura. O face pentru că personajele îi sunt singurii prieteni. Și pentru că, de multe ori, sunt oameni, dar au ceva deosebit. Cu alte cuvinte, eroii cărților sale sunt, de fapt, singurii oameni care îi plac. Se întrebă adesea de ce ei nu există și în realitate, de ce nu îi vede dimineața pe stradă în locul copiilor posomorâți, de ce nu o vizitează la fel cum o fac femeile în halat alb care tot îi pun un dispozitiv ciudat pe piept și care o păcălesc pe mama ei să cumpere acele pastile cu gust oribil pe care i le dizolvă într-un pahar mare cu apă, făcându-l alb. Ea nu are cui să adreseze aceste întrebări care îi tulbură ființa, căci știe că nimeni nu va vrea sau nu va putea să îi răspundă.

Fata a început, de curând, un volum de Chetan Bhagat, *The 3 mistakes of my life*. Găsește ceva interesant în șirul întâmplărilor care i se petrec lui Govind, dar nu vrea să se împrietenească cu el, căci este un om ca oricare altul, o greșeală care greșește. Acum câteva zile, stătea pe pernele de la fereastră citind din carte. A aruncat o privire pe geam, spre mulțimea de copii îmbrăcați la fel, care mergea tot înainte. În spatele tuturor era o fetiță scundă care avea ceva diferit și care era stângace în gesturi. Purta un ciorap verde și unul roșu iar gulerul cămășii îi era deranjat. Tess a lăsat volumul între perne și s-a aplecat și mai mult pe sticla curbată a ferestrei. Și, poate nu întâmplător, copila de pe trotuar a observat acest lucru, căci s-a oprit, holbându-se la ea și zâmbindu-i. Chiar i-a făcut cu mâna. Tess s-a uitat nedumerită și a fugit din fața ferestrei. S-a ascuns între perne.

Își amintește de acel episod acum, când o vede din nou pe stradă. Ține în mână o minge roșie și se uită la Tess când și când, dar doar pentru o

fracțiune de secundă. Probabil nu vrea să o facă să plece din nou. Fata din mansardă o urmărește cu interes, deși lumina unui felinar care se ridică până la fereastră nu îi permite să o vadă pe copilă în totalitate, ci doar fragmente ale ființei sale mărunte. La un moment dat, privirile li se intersectează, iar Tess se dă înapoi, dar fetița îi face semn să nu și își acoperă ochii cu palmele, zâmbind. Tess capătă încredere și o privește iarăși. Micuța are aceeași ciorapi, unul roșu și celălalt verde, unul ridicat, altul căzut. Asimetria o deranjează oarecum, dar în același timp, o face să nu părăsească fereastra.

Citește pe buzele fetei că o întreabă cum se numește, iar Tess nu are altă soluție decât să îi deseneze cu degetul, pe sticla ferestrei. Repetă de două-trei ori până ce micuța înțelege. Aceasta imită gestul lui Tess, dar pe un geam pe care și-l închipuie, în aer. Fata din mansardă pricepe imediat-Anne. E al treilea nume de om real pe care îl află în viața sa, după Tess și Julianne - mama ei. Repetă de câteva ori cuvântul în șoaptă, ca pentru sine, imprimându-l în minte. Curând, fata îi face din mână și pleacă, aruncând mingea și apoi recuperând-o. Tess zâmbește văzând stângăcia micuței, își ia cartea și citește în continuare până la căderea nopții. Cerul pare oglinda ochilor săi: este violet.

A doua zi se trezește tot în patul din camera sa. Mama ei nu e nicăieri, dar pe noptieră găsește un pahar cu apă și alături, pe un șervețel alb, o pastilă la fel ca toate celelalte pe care le ia. O pune în palmă și o privește. E aproape perfectă. Își aduce aminte de Anne și de șosetele sale în culori diferite și se întreabă brusc dacă ele două sunt erorile universului sau dacă, dimpotrivă, e exact cum a crezut inițial. Se uită către o rază de soare care pătrunde în apa neclintită. Apoi revede imaginea copiilor îmbrăcați la fel, urmași de Anne. E una dintre ei și, totuși, nu poate fi pusă laolaltă. Ceva o schimbă, dar poate Tess nu are să știe vreodată ce. Pune pastila în apă și vede cum mii de bule roiesc în jurul ei, făcând lichidul de un alb uniform. Ia paharul, își pune pătura pe umeri și pornește către mansardă. Urcă cu grijă, încercând să păstreze apa în echilibru. E mai luminoasă ca niciodată. Se așază între perne și privește pe fereastră. Nu vede pe nimeni, probabil toți au plecat de mult sau, dimpotrivă, s-a trezit mai devreme astăzi. Își plimbă degetul pe marginea paharului, apoi îl ridică, miroase, ca întotdeauna, conținutul și începe să bea.

Printre gene, zărește, în depărtare, casa cu acoperiș albastru.

MOISE ANCA GEORGIANA

Brăila, Colegiul Național „Gh. M. Murgoci”, Clasa a VII-a

Prof. coord. Coman Ana

Illo tempore

În illo tempore
Erorile vieții,
Întoarse din abisul ființei umane
Se-ndepărtează de temporalitate
Pentru a-și găsi drumul
Călăuzite de clandestinitate.
Însă din toată această lume
Cine se va gândi la tine,
Ființă abisală?
Cine se va gândi la tine,
Când toți vor fi atât de departe
Blocați de propriul zid
Al erorilor deșarte?

Virus

Dar dacă-ai fi tu o eroare
În universul plin de trădare?
Și nu un virus
Al societății contemporane
Care să infecteze
Cu implanturi mentale
Miliarde de instanțe umane?
Te-ai gândit vreodată că tu,
Suflet nepătat al acestui univers
Ești de fapt eroarea sistemului omenesc?

Zidul erorilor

Viața e un joc?
E o-ncercare?
Sau e-o simplă cale

De-a pune totul la-ntâmplare?
Sunt oare greşelile de vină
Pentru toate ororile ce or să vină?
Sau e doar timpul vinovat
Pentru zidul erorilor
În spatele căruia
De-atâția ani
M-am blocat?

PETRACHE BIANCA

**Buzău, Mărăcineni, Școala Gimnazială „Înv. Clemeța Beșchea”,
Căpăținești, Clasa a VIII-a
Prof. coord. Chiru Adelina**

Poate soarta-i o eroare...

Sunt o ființă ca un fluture printre spini
Mă răsucesc întruna, dar nu găsesc decât pocalul
Plin cu pelin, ce soarta mi l-a agățat din plin
Și mă gândesc, poate soarta-i o eroare
Ce trebuie sărită cu iedere și crini.
Dar, mă trezesc aievea din visul de-ntristare
Și văd încă o dată eroarea strecurată
În viața-mi trecătoare când zâmbetul se stinge
Și sângele e negru de-atâta întristare.
Conturul vieții mele se oglindește-n van,
Și nu, nu e eroare, e soarta trecătoare
Ce-și face loc în calea-i oceanului de întristare.

Mă tem de erori

Mă tem de erori, de oamenii goi
Ce sunt pe pământ arme moi
Și lasă în urmă doar pulberi de ploii
În lupta lor cu destinul greoi.
Dar sper că-ntr-o zi va fi soare

Iar oamenii goi vor fi înzestrați cu ardoare
De poftă de viață, adevăr și dreptate
Eroarea fiind astfel zdruncinată.
Mai sper ca eroarea să fie legendă,
Să fie o lume curată cu miros ca de mentă
Din oceanul de lacrimi eroarea să curgă
Să facă râuri cu apă senină, cu spumă ce-alină
Eroarea din viața copiilor cu fruntea senină.

TOTOLICI FLORINA

**Bacău, Școala Gimnazială „Al. I. Cuza”, Clasa a VII-a
Prof. coord. Manolachi Ionela**

Rătăcirii

Azi am primit, înfipte-n ghețe,
alte... picioare!
Ghețele-s lângă perete, așezate ca pentru mers...
Pentru călătoria asta am să aleg altă... cărare;
o deschid spre înăuntru, către tine
și-ajung chiar înainte să pornesc!

Eram doar... rătăcită în mine,
căutând aiurea, în loc să te primesc!
O prietenie care va dăinui .
Știu... Dorul de nemărginire
are savoarea prezenței tale;
ce-ar fi putut să-mi dea Divinitatea
de n-ai fi tu acea iubire?
O mare iluzie sau o eroare în iubire.

Erori

Sunt un om,
sunt confuz și fac erori,
Nu toată viața mea e un joc de culori,

Zic adevărul și adesea grăiesc
neînsemnate lucruri, pe care nu le gândesc.
Îmi reproșez adesea
Greșeli făcute în zadar
Greșeli care mă costă
dar nu atât de scump,
Cât pe un front de luptă
Prin flinte și prin fum.

VASILATII VALENTINA

Dâmbovița, Târgoviște, Școala Gimnazială „Radu cel Mare”,

Clasa a VI-a

Prof. coord. Petcu Ion Mădălin

Teoremă

Definiție: Propoziție care exprimă un adevăr. Se demonstrează prin raționamente, bazate pe axiome sau definiții.

Structura teoremei: „Dacă..., atunci...”.

- Ciudată lecție. Tu ce zici, Al?

- Problema este că nu știi ce să zic! Și spui că din asta ne va asculta?

-Nu spun eu, așa mi-a scris Mona! Uite, încă n-am șters e-mailul!

(Îmi cer scuze. Eu sunt naratoarea aici, așa că ar trebui să vă explic ce se întâmplă, nu-i așa? Nimic mai simplu :-eroare de calcul. Și dacă doriți mai multe detalii, ne întoarcem în timp. Trebuie să setez datele, o mică scădere...)

- Mamiiiiii! Alex mi-a luat ursulețul! Spune-i să mi-l dea înapoi!

(Ups! Am uitat să pun virgula. Ce să-i faci, eroare de calcul!)

Doi eroi, cu părul roșu precum răsăritul, respectiv negru ca abanosul, cât mai curajps înfioiat, cu câteva brave șuvițe rebele, acoperind ochii atât de luminoși, fixați asupra unui misterios obiect, ascuns în bancă. Caietele stau deschise, amândouă de matematică, dar deși doamna profesoară (o tânără vioaie, cu părul castaniu prins în coadă, la spate), a dictat cel puțin două pagini, caietele eroilor sunt la fel de goale cum au fost și la începutul orei.

Însă băieții nu par interesați. Ba chiar nici nu par vii! Sunt absorbiți de un dispozitiv de formă dreptunghiulară, cu ecran tactil, un minunat Samsung S6, acum arătând o fotografie exagerat editată de pe Instagram.

În următoarea clipă, dureros de rușinoasă, telefonul se ridică în aer, ca un fluturaș negru, și zboară pe catedră. La fel cum și ceilalți doi, nefericiți posesori ai fluturașului, zboară acum în detenție.

Și iată cum, în drum spre detenție, cei mai buni și mai nedespărțiți prieteni aruncă reproșuri. Deh, ce să le faci. Eroare de calcul. Din păcate, în loc să înțeleagă și să reflecte asupra motivului pentru care se află la detenție, cei doi țin un plan. De evadare.

-Bun, fii atent :-sunt 2 metri până la ușă.

-Nu, sunt 2,5!

-Bine, cum spui tu! Elasticul va lovi creta, care va cădea și se va sparge. Doamna profesoară se va întoarce spre tablă și noi o să...

... dar n-o să vadă elasticul?

-Este cât se poate de transparent. Nu are cum să-l vadă.

-Dar va observa mișcarea.

-Și dacă n-o observă? Ascultă, nu pot sta aici până la ora trei.

Părinții mei nu știu...

...și nici ai mei...

...așa că va trebui să avem încredere în Puterea Optimismului!

-Nu este suficient de artistic să o spui, pur și simplu. Scrie pe ceva, cu roșu.

-Dar știi că n...

-Ei, voi doi, sunteți atenți?

Un singur gând, răspuns al întrebării ce le-a stricat atât de brusc conversația, este în inimile eroice și neînțelese ale prizonierilor: „S-o facem!”. Și în timp ce, obosită, tânăra se întoarce la tablă, elasticul se întinde.. și se întinde... și se mai întinde puțin... și zboară grațios spre țintă...

Eroare de calcul. În ultima fracțiune de secundă, micul elastic este prins de mâna albă ca o... ei bine, cretă, a profesoarei, de altfel olimpică la karate încă din clasa a treia. Ochii îi alunecă la cei doi eroi din banca a doua care, lăsând la o parte orice urmă de diplomație, s-au retras în bancă suficient cât să li se mai vadă doar ochii atât de luminoși odinioară, iar acum vinovați, sub părul roșu, respectiv negru, cât mai curajos înfioat.

Detenție. **Două săptămâni.**

-Și ți-am zis, Victore, ți-am zis!

-Ce mi-ai zis, dragul meu Alex, ce mi-ai zis?!

-Că nu va merge. Și n-a mers.

Cei doi prieteni, la fel de răniți, indignați și amărâți, se îndreaptă spre casă. Fiind vecini, pot continua discuția, fiecare în tabăra proprie. Trec de pază (mama), de obstacole (surorile mai mici), și de șeful unității-nu-foarte-militare (tata), și ajung teferi și deloc vătămați la posturi (...). În camere diferite, la cinci metri depărtare, însă amândoi jos, pe covorașul din fața patului, cu o mână în câte un bol plin de popcorn cu sare și cu cealaltă pe telecomenzi, eroii noștri urmăresc fascinați seria de replici și imagini de pe ecran.

Când din bolurile pline au mai rămas doar vreo zece floricele de porumb, apare partea așteptată de cei doi :

-Emma, împreună putem distruge lumea magică și să construim una nouă, mai corectă! Am porni de la zero, bătând un nou record!

-Dar Jax, nu înțelegi! Lumea magică a fost lăsată corect greșită! Câți alții nu au vrut să o distrugă, la fel ca tine, și s-au lovit de teorema ei :-., Dacă a fost greșită de la început, atunci va fi lăsată greșită în continuare” ? Ce-ar fi dacă am lăsa-o așa cum este?

Băieții, amândoi, izbucniră în hohote prelungi de plâns. Și în timp ce genericul mășăluia în continuare pe ecran, eroii își afundau fețele în perne, cu râuri de lacrimi și roind neobosite.

-Se pare că doi elevi, pe care i-am trimis de curând în detenție, doresc să răspundă la oră!

-Nu chiar... adică da. Am avea o ofertă de nerefuzat. *Sine qua non*, cum ar spune Jules Verne.

-Ofertă...?

-Ce-ar fi dacă noi nu ne-am mai aduce telefoanele în vecii vecilor, și în locul detenției ne-ați asculta dintr-o lecție la alegere?

-Lecție la alegere?

Doamna profesoară meditează în tăcere. „Băieții au dreptate, totuși. Chiar este o ofertă *sine qua non*.”

-Bine, atunci. Voi alege eu lecția. Și mâine vreau să o știți pe de rost.

-Ei, băieți, sunteți gata? Cei doi aproară, zâmbind.

-. „Teoremă...”

-...Definiție :- Propoziție care exprimă un adevăr.

-Se demonstrează prin raționamente, bazate pe axiome sau definiții.

-Structura teoremei :- Dacă..., atunci... ”

Tânăra profesoară este uimită. Îi place prezentarea, însă trebuia să-și păstreze sângele rece.

-Bine, dar exemplul? Speră să-i pună în încurcătură. Dar băieții continuă:

- „*Dacă a fost greșită de la început,...*

-... *atunci va fi greșită în continuare.*”

Profesoara de matematică, de obicei neîndurătoare și rece, zâmbi mulțumită. Și dumneaei urmărise cu sufletul la gură schimbul de replici dintre Emma și Jax. Și plânsese, la fel ca cei doi eroi, în pernă toată noaptea. Iar a doua zi întârziase la ore, calculând greșit ora la care ar fi trebuit să o trezească soneria telefonului.

Ce să-i faci. Eroare de calcul.

VASILIU CRISTINA-GABRIELA

Brăila, Colegiul Național „Gh. M. Murgoci”, Clasa a V-a

Prof. coord. Coman Ana

Eroarea – EpicoLirik

Ninge suav... este seară! Pleoape de îngeri se pierd printre șoaptele reci ale vântului sobru care parcă împinge fiecare ființă umană într-un spațiu călduros.

Mă aflu și eu pitită în biblioteca veche a bunicului meu și inspir parfumul nostalgic al cărților îngălbenite. Ating cu smerenie volumele de pe rafturi, încălzindu-mi palmele cu trecutul lor! Îmi atrage atenția o carte mov, cu poeme ample, care, în mod bizar, nu are autor... Încep să citesc cu emoție. Observ că ultima poezie nu are nici ea titlu și pare incompletă! Ce eroare! Se tot repetă însă un vers - „Suntem natură / Suntem natură între cer violet și pământ tăcut...”. Îmi place; îmi aduce aminte de tema unui concurs preferat. Deodată, aud un strigăt de copil afară. Las creionul din mână și mă îndrept puțin înfiorată spre ușă. Pe neaua albă văd niște pete mov și o fetiță de vreo opt anișori care mă roagă să o găzduiesc pentru o noapte. Fiind singură acasă, iau o decizie cu strângere de inimă și o primesc, făcându-i un loc în sufragerie. Înainte de a se așeza pe fotoliu, fetița se ntoarce afară, adună cu palmele-i micițe zăpada mov și îmi cere să încălzesc și eu cu mâinile mele neaua colorată. Ciudat! Cu palmele mov, o las pe fetița stranie în sufragerie și mă întorc în bibliotecă... Volumul de

poezie nu mai e pe masă! Cred că l-am pus la loc când am ieșit... Iau repede din bibliotecă o carte ce are copertă identică, gândindu-mă că este aceeași și încep să scriu pe ultima pagină versurile ce mi se par potrivite pentru încheierea poemului pe care îl aveam în minte. La un moment dat, cuvintele pe care le aștern pe foaie se șterg și devin pete mov! De ce mov? Unde sunt celelalte versuri din carte? Dau paginile și număr file întregi de proză. Ce se întâmplă? Din sufragerie, se aude glasul fetei care repetă obsesiv două cuvinte – *Fantastic Books*. Rostesc și eu nedumerită cele două cuvinte.

Nu-mi vine să cred...! Imi apar în bibliotecă două lumi diferite ce se află parcă în plin război. Dar nu înțeleg...! Genul epic și genul liric se luptă cu *erorile*. Miile de cuvinte se amestecă...!!!

- Ce se întâmplă? Întreb eu uimită. Cine e vinovat și de ce vă certați?

- Ei, bine! ... răspund cuvintele. Vinovată ești chiar tu! Trebuie să fii pedepsită pentru greșeala făcută, copilă inconștientă! Cuvintele devin pete dacă nu sunt folosite corect.

- Dar... stați! Nu înțeleg nimic! Ce am făcut...?

- Ce ai făcut? Chiar nu-ți dai seama?! Ai provocat o eroare, ai amestecat genurile! Ai modificat finalul unui roman și ai încercat să scrii versuri. Mai mult, ai îndrăznit să dai titlu poemului anonim.

- Vaaaai! Îmi pare rău, a fost o confuzie regretabilă! Nu mi-am dat seama, va rog să mă iertați! Am vrut doar să finalizez un poem fără titlu și am confundat cărțile. Ce e atât de grav? Și de ce să nu mă gândesc la un titlu?

În timp ce le dau și le cer explicații inutile, pentru a nu fi pedepsită, mă gândesc cu disperare cum aș putea îndrepta eroarea. Îmi vine o idee trăsniță... Să le spun că această eroare ar putea da naștere unei capodopere...

- Stați! M-am gândit că am putea profita de această confuzie a genurilor. Asta doar dacă legați un pact prietenesc între voi. Vă rog mult s-o faceți! Îmbinarea liricului cu epicul ar putea naște minunate creații... Merită să încercăm! Acum, găsindu-vă amestecate, din cauza luptei dintre voi, vă îndemn să rămâneți așa, pentru că vreau să vă descriu pe foile cărții, exact în această (dez)ordine...

Lumea Fantastică a genurilor mă fixează nerăbdătoare ...Privesc tremurândă, speriată, volumul mov, al cărui final fusese afectat de eroarea mea. Îl caut pe cel de versuri, dar nu-l mai găsesc... Ce mă fac? Mă așez repede pe scaunul din bibliotecă, pun volumul pe genuchi și încep să scriu,

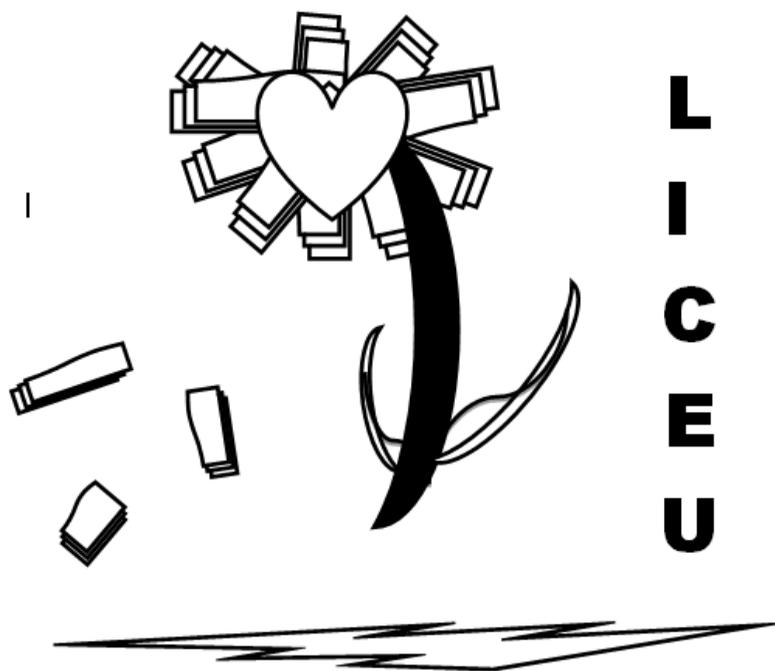
să scriu ce văd, ce simt, ce aud; totul în versuri și proză; nu mă mai pot opri. Fetița din sufragerie cântă. Mă inspiră!

Din creionul meu curge cerneală mov și scriu, scriu, până când nu mai am pagini goale; trebuie să mă opresc...; se face liniște totală! În bibliotecă nu mai este nimeni, sufrageria, de asemenea, e goală. Sunt încă în bibliotecă și observ cu uimire că volumul meu are deja un titlu, pe care nu eu l-am dat - **Prietenia EpicoLyrik** - și drept motto - cinci dintre versurile mele:

„În fiecare fir de iarbă, în fiecare spic de grâu,
Se află Bunul Dumnezeu
Ce face din cuvinte mov, din litere însingurate,
Natură vie, tandru cânt,
Precum în cer și pe pământ”

Rămân în secundele mele de iarnă cu gândul la *Ținutul fantastic* al cărților, la fetița străină, pe care n-am apucat să o cunosc, la cântecul ei, la palmele ei de iarnă mov... Să fi fost *ea inspirația mea divină?*

Ce poate face o eroare dintr-un cuvânt, dintr-o carte, dintr-un om cu suflet de copil!

ANDRONE ALEXANDRA GEORGIANA
Buzău, Colegiul Național „B. P. Hasdeu”, Clasa a IX-a
Prof. coord. Șerbu Gabriela

Doar... EROARE!

Permite-mi să-ți adresez o întrebare, dragă cititorule. Ce sunt cu adevărat aceste erori prezente peste tot? Sunt doar greșeli ale oamenilor sau sunt de fapt motive de a reuși să evolueze știința? Puțini sunt cei care rămân calmi când încearcă să facă un anumit program, sau anumite măsurători și primesc constant erori în locul unor rezultate perfecte, dar și mai puțini sunt cei care reușesc să le transforme în pași spre reușită.

Acum 2 ani am terminat toate cursurile necesare pentru a face ce îmi place cel mai mult. Să ajut oamenii și să le readuc speranța care odată cu diagnosticul murise. Eram atât de fericită când lumea îmi mulțumea cu ochii în lacrimi că am mai reușit să salvez o viață. Inima mea se hrănea cu bucuria împrăștiată de acele suflete nevinovate cărora li s-a mai acordat încă o șansă. Mă simțeam împlinită.

Într-o zi a venit în cabinetul meu o fetiță împreună cu mama ei. Fetița era destul de speriată pentru că refuza să îi dea mamei sale drumul de la mână și o strângea cât putea de tare. Am luat-o în brațe și i-am oferit o acadea. Atunci mi-a zâmbit. Era atât de firavă precum o floare rară de primavară. Am luat-o de mână și atunci am observat câteva pete roșii. M-am uitat cu atenție și erau destul de dese. Atunci fetița și-a retras mâna spunându-mi că o doare tare, peste câteva minute văitându-se de un discomfort abdominal.

Din acea zi m-am ocupat personal de îngrijirea fetiței. Tratamentul mergea perfect, starea ei se îmbunătățea, până când a avut loc o eroare. I s-a administrat o doză greșită. Până să îmi dau seama de ce starea ei se schimba din bine în mai rău, era deja prea târziu. Corpul ei nu a mai făcut față încă unui tip de medicament care trebuia să elimine efectul acelei doze. Boala fetiței câștigase lupta. O simplă eroare a schimbat brusc destinul unui om. Unui om care nu a reușit să vadă întreg frumosul din lumea asta. Care acum vede albul norilor și albastrul cerului care se oglindea în ochii ei, când era printre noi.

Îmi simțeam sufletul pustiit și în minte mi se derulau filme cu zâmbetul micuței și atunci mi-am dat seama cum poate influența o eroare în domeniul medicinei viața unui om.

Am ieșit în pauza de cafea lăsând ușa biroului deschisă în urma mea. Care ar putea fi soluția? Ce lipsește? De ce nu îmi pot da seama de secretul aceluia medicament? Întrebări fără răspuns, dar care erau prezente în fiecare minut, în fiecare secundă în mintea mea. Nu puteam abandona acea idee pentru că mă simțeam extrem de aproape de rezolvarea acelei probleme care nu-mi dădea pace de câteva luni. Am luat cana de cafea și m-am întors în birou. Ușa era larg deschisă. Cineva era acolo. Dar cine putea fi atât de dimineata? Uite-o. Stătea acolo, pe scaunul acela mare jucându-se și amestecând ceva. Era sora mea. I-am spus că am treabă și că poate pleca acum. M-a salutat și a țopăit spre ușă. Atunci mi-am adus aminte de ce luptam eu într-adevăr să găsesc acel medicament. Mi-am amintit de fetița aceea care venise în cabinetul meu.

M-am așezat la birou și am reînceput ecuația. Mă oprisem în același punct. Nu știam să mai continui. M-am ridicat și am pășit încet către măsura cu soluții chimice. Nici eu nu știam ce fac acolo. Voiam doar să combin ceea ce tocmai găsisem în formulele mele crezând că poate așa fac să dispară ceața din capul meu. Fără să îmi dau seama, am turnat soluția făcută de sora mea. O eroare. Avusese iarăși loc o eroare. Oh da, minunat, am făcut cunoștință o dată cu EROAREA și se pare că i se făcuse dor și a revenit ca să îi mai spun cum îmi mai este viața. Bună, dragă eroare, hai la o cafea că oricum se vede că te-ai obișnuit cu mine. Oh, ce ai spus? Cele mai bune prietene? Sigur. O să fim de nedespartit!!

Și în acel moment am observat ceva în soluția aceea. Ceva neobișnuit. Ceva care semăna cu... cu finalul aceluia medicament. M-am uitat iar și iar și iar. Sigur era un vis. Acum probabil eram în pauza mea de cafea. Eh, ce tot spun... Pauza de ceai. Nu îmi plăcea cafeaua, am spus asta ca să par mai matură și că știu ce fac. Stătea acolo în fața mea. Rezolvarea pe care am căutat-o de mult timp. Am chemat-o pe sora mea.

“-Ok. Spune-mi ce ai pus în această soluție, te rog...”

-Păi am pus o soluție din aia roșie, cu puțin roz de acolo pentru că așa au și unicornii, albastrul acela frumos din sticluta aia și hmm... ah da, și din sticluta aceea cu mov că semăna cu rochița prințesei mele.”

După ce mi-a prezentat un întreg curcubeu. mi-am dat seama ce făceau acele soluții combinate. Combinând toate soluțiile, cu acest medicament numit și praf magic de către sora mea, am găsit o metodă eficientă de a crește șansele de viață împotriva cancerului. Acesta învață organismul oamenilor să depisteze celulele maligne la timp, distrugându-le încetul cu încetul, fiind administrat o dată pe săptămână.

O eroare, o soluție împotriva unei boli fără leac.

Acum îmi puteți răspunde la întrebările adresate la început care păreau doar banale întrebări retorice?

ANGHEL OVIDIU

Buzău, Colegiul Național „B. P. Hasdeu”, Clasa a X-a

Prof. coord. Lazăr Iulia

Pogrom

Flacările se ridicau încet. Ploua cu lumină, iar fumul negru, înecăcios, se ridica spre înalt cu unduiri molcome și cu mici scânteii, când vijelioase și strălucitoare, când molcome și stinse. Noaptea căzuse de un ceas și jumătate peste centrul Seviliei, iar tot ce se distingea era un foc mare, o sinagogă în mijloc, evrei împunși în gât cu sulița și atârnați la streășina caselor cu turnuleț, geamuri sparte, amenințări continue, cărămizi care se frâneau peste bărnele de lemn de curmal. Vântul aluneca încet, risipind fumul prin tot orașul. O ceață spumoasă îmbrăca străzile. Ici colo un strigăt de durere, un bocet, în rest, liniște. Liniște la primărie, liniște în case, liniște în piața centrală, liniște în parc, liniște la tribunal, liniște aproape peste tot. O singură făclie ardea biruitor în biserica franciscană de lângă Tribunalul Inchiziției.

Ferrant Martinez, arhidiacon de Ecija, își transcria predicile pe care voia să le lipească din nou pe clădiri, în oraș, în parc, la primărie, la tribunal, în piață. Reușise deja să înlăture evreii, să le distrugă sinagoga, sinagoga care acum ardea mocnit, ca un foc purificator. Următoarea țintă erau musulmanii. Populație mare, averi și mai mari, taxe plătite către arhiducele Aragonului. Dis-de-dimineață, când lumina zorilor se plămădea printre firișoarele de fum care încă mai sticleau dintre ochii cenușii ai bărnelor, Martinez, cu chelia lucioasă și cu barba răvășită, ieși din naos, făcu trei cruci chinuite de câte trei ori, izbi ușa de lemn de perete și ieși să simtă mirosul morții proaspete, mirosul de arsură, de piele și păr ars, miros care îi aducea aminte de găinile de Andaluzia pe care le pârla bunica lui în copilăria petrecută la o fermă undeva în sud.

O imagine sumbră: trupuri atârinate de clădiri distruse care se clătină circular, patru ziduri fără acoperiș care încercau să arate a sinagogă, rabinul castilian așezat în cruce pe caldarâm înghesuit. Trupul drept, mâinile rupte și puse de formă lângă el, și picioarele, rupte și ele, schimbate (în loc de stângul era dreptul și invers). A trecut fără să se uite la ei. Îi

plăcea doar că se vedea singur într-un deșert de moloz, singur cu o hârtie mototolită prinsă de centură la brăul făcut din pânza unui sac armenesc. A luat un asin care trăgea a moarte lângă o fântână secată și a plecat spre Cordoba, unde urma să se întâlnească cu medicii Andres Laguna și Francesco Lopez Villalobos, medicul regelui Ferdinand Catolic; cu scriitorii Juan del Enzina, Juan de Mena, Diego de Valera și Alfonso de Plaencia, precum și cu bancherii Luis de Santagel și Gabriel Sanchez, cei care au sprijinit călătoria lui Columb. Aceștia erau susținătorii Ligii Catolice a Rezistenței și conducătorii revoltelor din Cordoba, Valencia și Barcelona, prin care se încerca izgonirea musulmanilor.

Au încercat în prima lună să îi convertească de bună voie: îi chemau la slujbe, îi inițiau în practicarea ritualurilor dedicate fiecărui sfânt, și chiar forțat în lunile ce au urmat: copiii nebotezați nu puteau merge la școală, nu puteau cumpăra mâncare, iar părinții lor nu aveau voie să se mai închine sau să se mai roage pe stradă, nu mai puteau munci pământul pe care îl aveau, nu mai puteau vinde sau cumpăra nimic.

Noii creștini ajunseseră să devină defăimători ai Iudaismului, să persecute negustorii evrei, să îi trimită la Tribunalul Inchiziției, unde zilnic aveau loc procese. Sute, mii, sute de mii de oameni, chiar orașe întregi au fost arse pe rug, transformate în povară pentru vântul și așa încărcat de vremurile tensionate prin care treceau regatele iberice.

Credul și foarte înapoiat, Martinez a acceptat să meargă la unul dintre procese în care era, fără să știe, acuzat de împrăștierea unor iudei cu pământuri d'ale mănăstirii din Serenegada. Nu a știut ce sa spună, a încercat să se scuze, gesticula agitat, broboane de transpirație rece i se prelingeau pe vârful nasului ascuțit până pe foile sale scrise cu ocră. A fost declarat eretic pentru învățăturile sale, cu toate că se afla în slujba regelui, și condamnat la moarte prin ardere pe rug în orașul natal.

Adus după trei luni de temniță înapoi în Sevilla, cu fața osoasă, cu nasul mulat după obraji supti, dar încă plini de o flacără mistuitoare.

Era o zi însorită, cu nori răzleți care apropiau o furtună. Catedrala se întindea în bătaia razelor cu turlile ascuțite spre înalt, cu vitraliile decolorate spre piață. Palmierii își aplecau frunzele ca într-un dans de flamenco, iar pașii preoților pe pietrele smălțuite răsunau ca niște castaniete stricate. Acum era liniște peste tot: liniște în parc, liniște la primărie, liniște în case, liniște la biserică, liniște în piață.

Mici scânteii se ridicau spre înalt împletindu-se cu rugăciuni fierbinți și cu gemete de arsură lăuntrică. Martinez se simțea atins de suflul divin, de căldura dogoritoare a sufletului îngerilor, de tot ceea ce scrisese și

de toate adevărurile nespuse care-l scăldau într-un abur de lumină. Se făcu întuneric.

Orașul era cufundat în beznă. Un foc în mijloc, catedrala mai în stânga, câteva frunze de palmier rupte și niște cai care sorbeau cu nesaț din sângele ce i se scurgea lui Martinez de la încheieturile legate strâns, ce aduceau mai degrabă cu un crucifix.

Martinez săvârși martiriul și muri în lumina dimineții, la ivirea zorilor unui nou mileniu...

ANTAL-BURLACU MIHAELA

Bacău, Colegiul Național „Gh. Vrănceanu”, Clasa a XI-a

Prof. coord. Merticaru Claudia

Alter ego

Se privi în oglindă, în timp ce își încheia nasturii cămășii din mătase albă. Da, făcuse alegerea potrivită: pantofii negri cu toc nu prea înalt, pantalonii de stofă pe care îi cumpăraseră de Paști, singura achiziție vestimentară din acel an, împreună cu mult apreciată ei cămașă albă, cel mai scump cadou din partea părinților, alcătuiau ținuta perfectă, ce îi dădea un aer serios și elegant. În plus, rochia cu imprimeuri florale nu îi purtase noroc ultima dată și Luca nu era o persoană care să riște. Își prinse părul în coc, însă realizează că nu o avantajează, și-și lăsă bucelele castanii să cadă pe spate. Părul îi stătea mai bine decât de obicei, iar acesta trebuia să fie un semn bun. Era mulțumită de felul în care arăta, ceea ce nu se întâmpla foarte des, un alt motiv pentru care să devină mai încrezătoare în acea zi frumoasă de mai.

Trebuia să plece. Nu putea întârzia tocmai acum, când avea un interviu atât de important. Se uită încă o dată în oglindă și zâmbi. „Poți, știi asta. Dacă nu tu, atunci cine?”. Dar zâmbetul pieri imediat și un amalgam de gânduri o făcură să-l înlocuiască printr-o expresie pe care o cunoștea foarte bine și pe care o detesta: o privire speriată, nesigură, ca a unui copil de șase- șapte ani în prima zi de școală. „Este ultimul. De data asta chiar va fi ultimul”.

- Sunteți sigură, domnișoară?
- Da, sunt sigură.
- Deci... Luca Dobre...

- Luca Dobrescu, îl întrerupse ea. Se obișnuise să repete. Nu era pentru prima dată și se împăcase cu ideea că nu va fi nici ultima.

-Presupun că părinții dumneavoastră și-au dorit mult un băiat, zise domnul în costum bleumarin care citea niște partituri și aștepta alături de ea în holul îngust și întunecat, ce contrasta oarecum cu imensa clădire în care se aflau.

Luca schiță un zâmbet și se afundă din nou în gânduri. Avea un sentiment de déjà vu, ceva ce nu-și putea explica. Din capătul holului se deschise o ușă și apărură un bărbat de vreo șaizeci și cinci- șaptezeci de ani, îmbrăcat impecabil, ce părea că se grăbește într-un anumit loc.

- Domnișoara Dobrescu? întrebă el foarte surprins când se apropie de ei. Credeam că v-am spus că începeți de săptămâna viitoare. Poate am omis să menționez, totuși. Am atât de multe pe cap... De fapt, știți foarte bine, doar am mai vorbit despre asta și ieri.

Luca avu impresia că visează. Care "ieri" și care "săptămâna viitoare"? Și de unde o cunoștea acel domn care o privea cu atâta căldură? Ea nu îl mai văzuse niciodată. Sau cel puțin așa credea.

- Cu mine vorbiți? zise ea, realizând abia după câteva secunde cât de stupidă părea întrebarea. Dar încă nu își revenise, așa că nu se muștră pentru aceasta.

- Domnișoara este o pianistă desăvârșită, îi spuse bătrânul domnului în costum bleumarin, părând că nu auzise întrebarea. De aceea am și angajat-o. Știți, într-o școală prestigioasă ca aceasta, avem nevoie de profesori tineri, dar mai ales talentați. Cred că până și Chopin ar fi fost mândru de o asemenea interpretare.

Bărbatul zâmbi aprobator și continuă să studieze partiturile. Doar Luca nu înțelegea ce se întâmplă. Era atât de confuză, pierdută parcă într-o altă lume departe de cea reală. Îl urmări pe bătrân într-o sală din care se auzeau "Anotimpurile" lui Vivaldi și așteptă fără să se mai poată gândi la ce se petrece.

- Sunteți încă aici? îi zise el după aproape o oră, ieșind din imensa sală de muzică.

- Domnule, cred că s-a produs o eroare, îi răspunse Luca după câteva ezitări.

- O eroare? Cum adică o eroare?

- Interviuul de angajare este astăzi. Eu nu am dat încă niciun interviu.

Bătrânul părea că nu înțelege. Își puse ochelarii și o privi mai atent, încruntându-se, ceea ce o făcu pe Luca să fie și mai confuză.

- Dar... nu-nu sunteți domnișoara Luca Dobrescu?

- Ba da, eu sunt. Așa mă numesc: Lu...

- Da-da-da, acum înțeleg ce se întâmplă! o întrerupse el, ca și cum tocmai ar fi primit o revelație. Nu este nicio eroare, nu vă faceți griji. Probabil că dumneavoastră nu mă recunoașteți, mi s-a mai întâmplat și cu elevii mei. Nici ei nu mă recunosc uneori, mai ales în afara școlii. Dar să știți că eu am fost și la interviu, și la examen. Chiar m-am bucurat că ați venit de ieri, astfel am economisit timp. Mi-ați plăcut din prima, așa că le-am comunicat celorlalți să nu mai vină azi, că postul este deja luat...

Luca îl auzea vorbind, observa tonul vocii, care urca și cobora, gesticulația sa neobișnuită, dar nu pricepea nimic. Era cu totul pierdută, însă i se păru ridicol să insiste. „Trebuie să existe o explicație. Nu poate fi o simplă eroare... este mai mult”.

Stăteau față în față. Tocmai când credea că ziua nu putea deveni mai ciudată. Se înșelase: o avantaja părul prins în coc.

- Te rog, ia loc.

Luca se așeză pe canapeaua din sufrageria unui apartament de la periferia orașului. De fapt, era canapeaua ei... era sufrageria ei... tot apartamentul era al ei. Însă se simțea ca o străină. Mai mult, faptul că stătea față în față cu ea însăși nu o mai surprindea. Inițial, șocul fusese puternic, dar ceva înăuntrul ei îi spunea că așa trebuia să se întâmple, că totul este normal și firesc. Se duse să închidă geamul, cum făcea, de altfel, în fiecare seară, și reveni la locul ei de pe canapea.

- Cine ești? își întrebă ea sosia, cu o oarecare plictiseală în voce, în timp ce privea pe geam luminile orașului. Nu-i plăcuse niciodată zona, dar nu își putea permite mai mult.

- Vreau să te felicit mai întâi. Ești o adevărată profesionistă și te-ai descurcat de minune. Sunt mândră de tine... adică de noi. Al patrulea interviu a fost cu noroc. Mă bucur că m-ai ascultat și nu te-ai oprit la cifra trei. Mulți fac greșeala asta, din păcate. Se gândesc că primele două încercări sunt întotdeauna doar niște erori, însă a treia este cu siguranță cea bună. Ei bine, nu e așa.

Luca se duse la pian. Ar fi vrut să cânte ceva, dar nu știa ce, așa că improviză. Nu mai compusese până atunci, dar degetele apăsau pe clape, parcă fără voia ei. O melodie atât de plăcută și de sinceră... Se așeză lângă ea la pian și așteptă până ce Luca se opri din cântat.

- Ți-am mai zis să încerci să compui, dar ți-a fost frică. De ce ți-e frică? De ce le este oamenilor întotdeauna frică?

Luca nu-i răspuse. În schimb, întrebă încă o dată:

- Cine ești?

- O, dar știi. Nu te prefac că nu știi. Sunt tu. Sunt, dacă vrei, un alter ego al tău... cel de care îți e frică. Mă vezi uneori ca o altă persoană, când, de fapt, suntem una și aceeași.

Luca se ridică și se privi în oglindă, în timp ce își încheia nasturii cămășii din mătase albă. Da, făcuse alegerea potrivită...

ANTIP MIHAELA-ALEXANDRA

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a X-a

Prof. coord. Stroe Călina

404

Ești distructiv și consumator

De fiecare dată când deschizi ușa vieții mele.

Mă golești de perfecțiune - mi-o devorezi,

Cum își devorează călugărițele partenerul.

Îmi iei sufletul, abia măturat,

Și îl murdărești cu mâinile tale pline de atomi .

Îmi iei visele senine,

Și le calci în picioare până se înnegresc

Din cauza noroiului de pe talpă...

Îmi umbli în tot corpul,

Spărgându-mi sistemul de securitate și antivirusul,

Până când ajungi la creier,

Pe care îl scurtcircuitezi, rupându-mi firele.

Iar acum, când încerc să invoc amintiri de dinaintea existenței tale,

Mi se afixează mesajul „Eroare 404 – Fișierul nu a putut fi găsit”...

Lanțul amintirilor

În fiecare zi port la gât lanțul meu preferat,

Lanțul amintirilor și greșelilor mele...

Însă, dintre toate greșelile care atârnă de el,

Tu ești greșeala mea preferată.

Portret

Când m-ai întâlnit,
Ai dorit să îmi faci un portret,
Însă m-ai conturat greșit-
Nu ești cel mai bun artist.
Ți-aș fi împrumutat talentul meu,
Dar nu am făcut-o și mă bucur,
Căci măcar atât mi-a rămas,
După ce mi-ai luat tot când ai plecat.

Eroare de judecată

Conștientizez că este o greșeală de judecată
Să alegi minciuna în defavoarea adevărului,
Însă mă mințeau atât de frumos
Când îmi șopteau cuvinte dulci,
De amor și de dor, în timpan,
Așa că alegeam să greșesc de fiecare dată când te întâlneam.

Karma

Dacă o să mă chemi, nu o să mai vin.
Dacă o să mă strigi, nu o să mai răspund.
Dacă o să mă vezi, nu o să îți arunc nici măcar o ocheadă.
Dacă o să mă cauți, nu o să mă mai găsești.
Dacă o să mă găsești, din întâmplare, o să mă ascund din nou.
Dacă o să îți fie dor de mine, nu o să îți alin dorul.
Dacă o să mă vrei, nu o să te mai vreau.
Căci am mai făcut o dată greșeala,
Să vin când mă chemi,
Să răspund când mă strigi,
Să mă uit la tine de parcă ai pus soarele pe cer,
Să te caut fără să te găsesc,
Să te ascunzi când te descopăr,
Să îți fie dor de mine și să te alin, să te dezmiereț
Să te vreau când mă vrei.

Dar m-am schimbat,
Îți promit că nu o să mai greșesc atât de flagrant.

BÎRGU MARIA

**Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a XI-a
Prof. coord. Mocanu Ramona**

Genesis

Luna se avântă în toată splendoarea sa celestă pe mantia de întuneric a cerului de iulie. În noaptea asta, toate felinarele s-au stins. Astele se agită; jos, pe Pământ, orașul se cufundă într-o serenitate stranie de-a dreptul. Cu infinită mulțumire, Regina Noptii își privește întinsul imperiu. Totul pare a fi în ordine, pregătit pentru ceea ce urmează să se întâmple.

Rezemat de spătarul fotoliului grenă, Lucian privește încordat spre patul cu cearșafuri răvășite, unde domnește silueta adormită a Monicăi. Un trup frumos, își spune el. Un trup zvelt, cu tot felul de curbe și rotunjimi obraznice, cu galaxii de alunițe pe un fundal ca de caramel. Un trup frumos, carcasa unui suflet care - fatalitate! - a ajuns să-i fie drag. În seara asta, însă, sufletul pricâjit al Monicăi va trebui să facă loc esenței adevăratei iubiri a melancolicului Lucian. Ce va urma, nu se știe: ori va dispărea de tot, ori va fi mereu acolo, într-o cămăruță încuiată, undeva, în adâncul trupului odinioară al său.

Prin fereastra deschisă pătrunde o rază argintie, molcom, pe nesimțite. Cu toate astea, florile de întuneric de pe chipul frumos al lui Lucian se aprind de dorință. Ceasul arată Miazănoaptea. Ora vrăjitoarelor. Ora vrăjilor. A sosit timpul.

Mișcându-se ca o panteră, Lucian se ridică grațios din fotoliu. Cu gesturi elegante se apropie de fereastră: nimic din atitudinea lui nu trădează nerăbdarea care îi pârjolește sufletul. Umbrele nopții, martore expectative, urmăresc doar cum pieptul îi urcă și coboară din ce în ce mai precipitat, pe măsură ce se apropie de geamul larg deschis spre singura iubire (sau obsesie) pe care a cunoscut-o vreodată. Cu zâmbetul unui nebun, Lucian privește Luna.

De când era copil, Lucian a iubit noaptea. După ce mama lui adormea, obișnuia să se strecoare din brațele ei până la fereastră, unde privea cu ochișori curioși roiuri întregi de cioburi de diamant. Îi plăcea să își

imagineze tot felul de forme, unind punctele luminoase, forme desprinse dintre filele cărții de basme pe care mama lui i-o citea seara. Cu toate că îi plăceau stelele, Lucian le aștepta Regina.

- Mama, ce este globul acela mare și frumos? o întrebă el odată, pe când avea 5 ani, într-o seară în care stăteau ghemuiți amândoi pe pervazul geamului de la camera mansardei ce le servea drept casă.

-Acea, puiule, este Luna, spuse cu un aer melancolic Irina, privind de la Lucian la astru și înapoi. Este Doamna Noptii.

-Este frumoasă. Mamă, de ce nu coboară Luna pe Pământ?

-Pentru că nu are un corp al ei, și toate celelalte sunt ocupate. Haide, Lucian, e timpul să ne culcăm. Luna va fi aici și mâine.

Pe când își privește iubita, Lucian își amintea cum Irina îl purta în brațe până la pat, și cum îl lăsa să se cuibărească la pieptul ei. Își amintește cum, pe măsură ce creștea, Irina îl smulgea forțat de lângă geam, după ce trecea Miazănoaptea, rupându-l din vraja Lunii. Își amintea cum mama lui râdea când îi povestea că iubește Luna și Luna, la rândul ei, îl iubește. Nu îl credea niciodată.

Pe la vârsta de 16 primăveri se obișnuise ca nimeni să nu îi creadă poveștile. Când Lucian istorisea dialoguri purtate în versuri între el și Doamna Noptii, oamenii spuneau că visează, sau că este un artist neînțeles. Absolut nimeni nu îl credea.

Și în definitiv, cine să creadă că în fiecare noapte, lumina Lunii se întrupa într-o fantasmă de o frumusețe care rivaliza cu-a Afroditei și îl vizita pe Lucian? Iar Lucian, beat de iubire, îi dedica versuri, îi compunea serenade, îi ridica în slăvi perfecțiunea, noapte de noapte. Iar astrul, după eoni de existență, își dorea să coboare măcar o dată pe Pământ; dorea să guste iubirea pe care i-o promitea Lucian- o iubire pătimășă, călită în nopti de extaz, presărată cu sonete din inima unui geniu. Dorea să îi simtă degetele prin păr, târziu în zi, când se duceau la culcare. Așadar, Luna îl iubea pe Lucian, și Lucian iubea Luna.

Au mai trecut trei ani de întâlniri nocturne. Într-o seară, pe când Lucian aștepta în fotoliul grenă tras lângă geam, a adormit. Silueta Lunii se materializa pe fereastră, dar oceanele de noapte nu erau acolo să o vadă. Băiatul pe care îl iubea era de mult în brațele lui Morfeu. Curioasă, Luna a început să îl studieze. Privea cu nesaț umbra aruncată de genele dese pe pomeții înalți; urmărea cu privirea muchiiile mandibulei, ale claviculelor, și își îndrepta ochii fantomatici către abdomenul care se ghicea de sub materialul străveziu al cămășii. Lucian era frumos. Era atât de frumos, încât se decise să riște și să își atingă numai pentru o clipă buzele de ale lui. Și ce

buze ispititoare avea... Pline, voluptoase... Tânjea cu toată esența ei să le simtă.

Cu infinită grijă, pluti în poala lui, și se aplecă până la nivelul chipului său. L-a mângâiat o singură dată, apoi l-a sărutat, și... Nu mică i-a fost mirarea când a simțit atingerea lui înapoi. Descoperiseră, așadar, că se puteau atinge, se puteau simți, dar doar dacă Lucian își îngăduia să doarmă. Și așa a mai urmat un an în care își potoleau setea reciprocă, în fiecare noapte.

Lucian, beat de fericire, povestea oricui era dispus să îl asculte miracolul dintre el și Lună. În continuare, nimeni nu îl credea. Colegii lui de facultate îl luau în râs, deși profesorii îi admirau geniul nebun. Și totuși, Lucian tânjea și după o iubire mundană, așa cum avea toți colegii lui. Tânjea să o aibă pe Lună zi și noapte lângă el, să o atingă nu doar în somn, ci și în stare de trezie. Tânjea să îi desmierde părul bălai și ochii de luceferi. Singura ființă umană care îl asculta și părea că îl crede era Monica. O fată cu piele măslinie și ochi de un albastru-violet care păreau să îi cunoască sufletul dintr-o privire.

Monica era frumoasă, la fel cum și Lucian era frumos. Treptat, Lucian uita de Lună- se desfăta cu săruturile Monicăi, cu mângâierile ei, cu trupul ei zvelt lipit de al lui. Regina Noptii părea că înțelegea, deși le privea trupurile înlănțuite arzând pe dinăuntru. Cu toate astea, Luna decisă că nu se terminase. Lucian încă nu o iubea pe Monica – era încă subjugat de vraja puternică a Lunii – așa încât i-a sugerat să o lase să o umple pe Monica cu esența ei. Astfel, Lucian le putea adora pe amândouă. Și amândouă îl puteau iubi pe Lucian, cum de altfel se întâmpla deja. Bruneta Monica ar fi făcut orice pentru el - iar Lunii nu îi trebuia mai mult.

Bărbații sunt bărbați. Nu a fost greu deloc pentru Selene să îl convingă pe adoratorul ei de atâta timp. Iar astăzi este ziua în care Monica o va primi în trupul ei pe Lună.

Lucian întinde mâna simbolic către iubirea lui, iar aceasta se preface că o acceptă. Amândoi se îndreaptă spre patul pe care speră că îl vor împărți curând și până la sfârșitul existenței lor. Se apleacă delicat și o sărută pe Monica – pentru ultima dată!- pe tâmplă. E orb de iubire, și nu vede deloc strălucirea vineție pe care o emană fantasma de lângă el. Un privitor ar jura că i s-a părut, pentru că acum, Selene răspândește aceeași aură argintie că întodeauna.

-Lucian?

-Da, iubirea mea? răspunde gătit de emoție.

-Te iubesc.

Cu asta, Selene dispare în corpul Monicăi, iar urma prezenței ei se vede în pieptul fetei: o sferă de lumină care pulsează agitat. Monica se chircește, apoi spatele i se arcuiește, și un țipăt visceral străpunge liniștea agitată a nopții. Lucian e pierdut; nu înțelege ce se întâmplă. Monica se zbate și urlă în agonie, iar tot ce poate face el e să o țină în brațe. Lacrimi încep să îi curgă în timp ce imploră Zeii să o scoată pe Selene din trupul atât de drag lui.

După ore întregi de supliciu, Luna părăsește și al doilea cadavru. Privește pentru ultima dată la camera pe care a ajuns să o cunoască la fel de bine ca pe locul ei din Cer, și își aruncă o ultimă privire către trupurile celor doi îndrăgostiți, înlănțuite într-o poziție chinuită.

-Nimeni, mârâie Selene, nimeni nu greșește în fața mea și rămâne nesacrificat. Din fantomă se metamorfozează într-o sferă de argint, și plonjează către casă. În urma ei rămân cadavrele a doi copii – care nu știu pentru ce au fost pedepsiți.

BÎZGAN ALINA,

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a X-a

Prof. coord. Casian Alina

Matematică

Maya împărți a șasea oară la doi, dar necunoscutele se înmulțeau cu fiecare simplificare. Printre miliardele de aduși la numitor comun încă nu reușea să deosebească x de z . Oricât încerca să descopere limita care îi definește orizontul, se împotmolea în magicele rânduri supuse analizei. Încercă din nou să abordeze cu mai mult curaj tainele geometriei, dar ameți în aria sferei.

Se pierdu în spațiu și căută cu disperare o suprafață plană de care să se prindă cu ultimele puteri. Sigur că de-a lungul zilei s-au schimbat datele problemei, căci rezultatul pe care l-a obținut de fiecare dată dispunea de mai multe zecimale decât litera grecească π . Acceptă cu un entuziasm mort că întregul exercițiu prezenta o intangibilă eroare.

Închise cartea cu nepăsare și oftă lung. Se ridică să-și spele fața de toate încercările din ziua ce tocmai trecuse, dar se prăbuși pe podeaua rece din baie. Următoarea oră și-o petrecu pe o dală de marmură vărsând câțiva litri de lacrimi inutile, care o sleiră de viață.

După un timp, Maya se trezi surprinsă de zgomotul liniștii din cameră. În zori e întotdeauna liniște, dar numai o anume liniște este sinonimă cu absența. O rază de lumină străbătu încăperea. Fata se apropie de fereastra deschisă și trase încet perdeaua. Străduța îngustă, pavată cu bolovani dislocați din loc în loc era luminată sărăcăcios de câteva felinare obosite. Pe banca recent vopsită de bătrânica de la etajul al doilea zăcea un trandafir catifelat. Lângă el, evident emoționat, un băiat încerca să prindă curaj.

Maya ieși val-vârtej din scara blocului și încremeni sub ochii sinceri ce îi acordau atenție. Îi recunosc într-o clipită și se apropie ușor. O surprinse trandafirul ce i se așeză în brațe înainte ca ritmul tăcerii să fie întrerupt. Îl privi cu drag și citi printre petalele lui povestea fără cuvinte ce chipul timid din fața ei nu a putut să o spună. *Sentimentele sunt cele care domină lumea, iar pe oamenii buni și calzi îi simți, cu sau fără cuvinte, gândi ea.*

Fata aruncă o ultimă privire la cer, se întoarse spre floare, zâmbi și se aruncă în brațele fericirii sale. Cu grijă, Michael îi prinse bărbia și îi ridică privirea la același nivel cu al lui.

-Am culoarea surâsurilor tale în ochii mei, spuse el și o cuprinse într-o nouă îmbrățișare.

O briză de vânt, pornită de nicăieri, purtă șoptele lor până departe. La adăpostul brațelor lui protectoare, Maya se abandona în voia gândurilor. Deși e înconjurată de oameni binecuvântați, va simți veșnic lipsa părinților ce i-a pierdut la doar patru ani. Întreaga casă luase foc în urma neglijenței unei țigări aprinse aruncate întâmplător. Nu-și amintește bine portretul lor, iar toate amintirile au ars odată cu ei.

Timpul a trecut și nimic nu s-a schimbat în jur. Deși lumea unei fetițe se dărâmasese, lucrurile și-au păstrat cursul firesc: clădirile, de-o parte și de alta a străzilor pline cu mașini care continuau să ruleze, cu pietoni prea grăbiți să mai arunce o privire la cei din jur. Maya a crescut frumos, abandonându-se în cărți. A găsit în ele tot ce nu au avut timp părinții ei adoptivi să-i ofere. A trecut un deceniu jumătate de atunci și golul încă nu s-a umplut. O stare de euforie, pe care o numește *dor*, îi tot dă târcoale.

De-a lungul anilor, a fost doborâtă de chipuri ascunse și dezamăgită de inimi de piatră la care a ținut și pentru care a riscat. Fiecare rană a închis câte o fereastră a sufletului și frica de a deschide ușa a pus stăpânire pe întreaga sa ființă.

Însă emoțiile sunt făcute pentru a fi împărtășite; forța și curajul sunt ca două bastoane ce se pot întoarce împotriva celui care le folosește

prost. Și totuși, în ultima vreme, digul de durere s-a fisurat. Dorințele au început să țâșnească din loc în loc, îndepărtând piatră cu piatră. Se deosebesc pe chipu-i împietrit din ce în ce mai multe zâmbete.

-Dar îmi e atât de frică, tresări Maya la auzul vocii sale interioare. Dacă nu o să mai fie la fel?! Dacă... Dacă... Dacă...

-Dacă ai gândi pozitiv măcar pentru o clipă? Zi de zi întâlnim oameni și oameni: buni sau răi, frumoși sau triști, inteligenți sau nepregătiți pentru viață. Eu îi măsoz în sentimente, în speranțe și emoții. Cât de minunat este un copil ce se bucură de priveliștea inedită a pufului de păpădie ce dansează pe aripile vântului și ce istovitoare și mâhnită este privirea aceuiași copil căruia o clipă de eroare i-a smuls părinții de lângă el! Suntem învățați de mici să vedem răul înaintea binelui, încât și o simplă bătaie de aripă a unui fluture nevinovat poate isca un uragan. Cum să mai trăim clipa prezentă dacă trebuie să punem în prim- plan siguranța zilei de mâine? Și cum să mai iubim pe cineva dacă ne gândim exclusiv la binele nostru? Nu putem face minuni, dar și cel mai neînsemnat gest ajunge pentru a mai picura un strop de fericire. Spre deosebire de rău, binele este invizibil. El nu se povestește, nu se calculează sau adună, pentru că-și pierde din seninătatea și eleganța sa. Binele este format dintr-o cantitate infinită de lucruri mărunte care, adunate în același borcan cu vise, va putea schimba lumea. La fel e și cu iubirea. Important este, însă, să nu ascunzi borcanul în care ți-ai depozitat idealurile. Fericirea nu e statornică decât dacă o uzi cu grijă la momentul potrivit cu dragoste, așa cum uzi o floare cu lichidul vital!

-Simt... simt că vreau, dar știi că mereu îmi dă eroare. Sentimentele și gândurile mele se luptă, iar eu le privesc neajutorată, căci nu știu cum să le despart. Poate cel mai bine ar fi să aștept, să văd cine o să câștige.

-90% din erori sunt în mintea ta. Tu trebuie să fii cea puternică! Se spune că pământul nu duce lipsă de minunății, ci de oameni care să se minuneze.

Orice vis începe cu o visătoare. Se pare că, în cele din urmă, nicio furtună nu e eternă!

BORȘ ANDREEA

Bacău, Buhuși, Colegiul Tehnic „Ion Borcea”, Clasa a XI-a

Prof. coord. Munteanu Nadina

Iluzia

De cele mai multe ori ne întrebăm în ce direcție va evolua viața noastră. Ei bine, eu cred că în curând omul va coloniza și alte planete, chiar și meteoriți, iar vestea rea este că încet-încet oamenii vor fi înlocuiți de roboți. Astfel, populația va scădea, iar tehnologia va avansa în direcția creării unei lumi în care **robotul-șef** deține puterea. Dar dacă la un moment dat acesta va avea o defecțiune? Vor avea de suferit toți ceilalți?

Astfel, peste câteva secole, robotul-șef face o ședință în care îi anunță pe subalternii săi de o misiune către Homestead. Pe parcursul unei perioade de 200 de ani roboții erau cazați pe o navă pilotată de computer, după comenzile pe care robotul-șef le emitea. În scopul protejării roboților împotriva trecerii timpului și astfel pentru a fi evitată o posibilă disfuncțiune a acestora, erau încapsulați în capsule de hibernare pe parcursul întregii călătorii.

Robotul-șef ajunsese la vârsta când începeau să apară disfuncțiunile. Într-una din zile, acesta a greșit comanda, iar nava a întâlnit pe traiectoria sa un meteorit. Astfel, capsulele roboților s-au deschis. Când aceștia și-au revenit, au realizat că partea computerizată a navei era în totalitate stricată. Pentru a preveni pierderea abilităților, trebuiau să ajungă la robotul-șef, iar acesta să îi ajute să repare defecțiunea. Probabil că acesta nu a fost cel mai greu lucru, singurul obstacol era dacă apărea vreo eroare. Aceasta nu a întârziat să apară, iar greșelile pe care le făcea robotul-șef duceau la dispariția roboților de pe navă. Erorile pe care computerul le arăta atunci când aceștia încercau să îl reprogrameze duceau la lipsa mâncării, a băuturii, iar încet-încet, nava se descompunea.

Cu fiecare zi ce trecea, numărul de roboți scădea. Într-una din zile, Jojo alături de Mozu, se ocupau de partea electrică a navei. Lui Jojo începuse să îi placă de Mozu după câteva zile de la stricarea sistemului de încapsulare. Acum că se afla lângă cel pe care îl plăcea, avu ocazia să îi dea scrisoarea pe care o scrisese în tot acest timp. După ce îi înmână lui Mozu scrisoarea, Jojo plecă la locul de joacă. Mozu desfăcu scrisoarea și începu să citească : „Dragul meu Mozu, cu fiecare zi ce trece, încep să țin tot mai mult la tine. Noaptea sunt tot mai grele, gândindu-mă cum să îți mărturisesc sentimentele mele. Te voi aștepta la 9⁰⁰, la mine în cameră!”

Mozu știa că este imposibil ca această roboțică să se îndrăgostească de el, dar, cu toate acestea, în seara respectivă se duse să se întâlnească cu Jojo. Cei doi au luat cina împreună, iar Jojo îl fermeca din ce în ce mai mult pe robot.

Povestea celor doi a continuat și în zilele următoare, până când Mozu, alături de Jojo, au hotărât ca în prezența celorlalți roboți să facă o nuntă. Când toate planurile au fost gata, cei doi au început să aștepte cu nerăbdare ziua nunții.

Astfel, data de 4 iulie s-a apropiat și emoțiile celor doi creșteau din ce în ce mai mult. Ceea ce nu știa Mozu era că Jojo dorea doar să îl ducă în eroare că ea e îndrăgostită de el, pentru ca apoi să afle de la el cum poate repara erorile ce apăreau mereu pe computer și să urce în funcția de Robot-șef.

După căsătorie, Jojo începu să afle cât mai multe de la soțul său despre eroarea ce s-a produs cu mult timp în urmă. Mozu încerca să o liniștească pe roboțică, zicându-i că el va rezolva în curând această problemă. Lui Jojo i-a curs în acel moment o lacrimă pe față, zicând că îi e frică de ce se va întâmpla dacă nu va reuși să identifice cauza erorii și să o remedieze. Tot ce încerca ea să facă era doar pentru a îl face pe Mozu să îi spună planul său.

Într-una din seri, Jojo îi scoase lui Mozu sursa de alimentare și astfel acesta nu mai știa nimic despre ce va urma să se întâmple. Roboțica începu să îi umble acestuia prin fișierele ce conțineau comenzile pe care le primise. Ajunsă în posesia acestor fișiere, Jojo începu să își facă un nou plan din care trebuia exclus Mozu. În acest sens, Jojo i-a introdus lui Mozu în unul din fișiere comanda că el ar trebui să se autodistrugă. Când i-a redat „viața” robotului, acesta i-a transmis lui Jojo printr-o telegramă că ar trebui ca ei doi să înceteze să mai vorbească, deoarece nu știe ce se întâmplă cu el de câteva zile.

Jojo și-a dat seama că s-a produs din nou o eroare când a încercat să îi inducă gândul de autodistrugere soțului său. De fapt, acesta a conștientizat că Jojo voia doar să îl inducă în eroare, iar atunci când ea și-a transferat fișierul cu informații, a reușit să obțină doar un fișier fals.

Mozu s-a hotărât să își lase soția să pună în aplicare ceea ce scria în acel fișier, dar nu s-a gândit că acest fapt ar putea afecta și pe ceilalți roboți care mai supraviețuiseră pe navă. Astfel, războiul se ducea între cei doi, care acum erau soț și soție. Cu fiecare zi ce trecea, cei doi îmbătrâneau, iar capacitatea de a gândi se diminuase, astfel că aveau nevoie de robotul-șef, care era mult prea tânăr și fără experiență.

Cea mai mare problemă ce exista era că aveau foarte puține resurse disponibile și, de asemenea, nu mai erau sprijiniți de nimeni, iar computerul încă mai afișa erorile inițiale. Cea mai bună soluție pentru a reuși să supraviețuiască era ca cei doi să își unească forțele. Ceilalți roboți începeau să intre într-o stare de latență, fiind inutili în misiunea celor doi soți.

Ce ar putea fi mai rău decât să știi că în scurt timp o să devii inutil pentru ceilalți, iar pe cealaltă parte se afla gândul că cea pe care tu o iubeai a încercat doar să te inducă în eroare. Cu toate că planul lui Jojo era să îl distrugă pe Mozu, aceasta începuse să capete sentimente față de robot, dar pentru acesta nu mai conta că Jojo ține la el cu adevărat. Singurul său scop era să reușească să îi țină în „viață” pe ceilalți și pe el însuși.

Ceea ce cred eu e că Jojo și Mozu vor reuși să păstreze acest echilibru, să ajungă pe Homestead și să aibă o viață frumoasă acolo, doar că adevărul este altul. Cei doi nu au reușit să afle motivul erorilor de pe computer, iar, în final, au aflat că toată viața lor, toate sentimentele lor au fost doar niște erori provenite de la robotul-șef!

Cert este că sursa acestor erori era creată de o realitate, de un adevăr ce exista! Putem crede că Jojo și Mozu au avut cândva sentimente unul față de celălalt, dar, de cele mai multe ori, în viață trebuie să urmezi calea pe care o consideri mai bună!

CĂDĂ ELENA

**Bacău, Colegiul Național „Gheorghe Vrănceanu”, Clasa a X-a
Prof. coord. Gavrilu Laura**

Blestemata foame de aur

-Mamaa!

O aud cum scapă paharul pe jos. E un dezastru ea, cu cearcănele adânci, e un dezastru casa în care și vara mi-e frig, totul e un dezastru. Nu îmi răspunde și mă scoate din sărite.

-MAMA!

-Da?

-Iar nu ai plătit curentul?

-Știi că am avut niște datorii de dat înapoi...

-Poate dacă nu îi promiteai că îl duci la Disneyland nu am fi ajuns în situația să nu vedem pe unde mergem.

La Disneyland. Oare crede că așa poți face fericit un copil? Dar ce să știe ea? Fratele meu a acceptat blestematul cadou. Degeaba aștept orice fel de replică. Nu are cum să se apere, e inapă. Poate de asta nu a refuzat când i s-a „propus”(ceea ce e mult spus) să își vândă terenul din spatele casei pe un preț de nimic. E prea mult pentru o singură seară, așa că ies afară.

Din curte, se vede la geam femeia asta frumoasă, tânără și absolut stângace. Naivitatea ei simt că mă seacă de viață. Bunica îmi povestea că nu a fost mereu așa. Se uită la ea cu o oarecare milă, deși nu a încetat niciodată a o iubi. La fel se întâmplase și cu bunicul, motivul pentru care încă nu m-am pierdut de tot.

Pe bunicul îl cheamă Decebal. E un om serios, înalt, drept și citit. La vârsta lui, sprâncenele încă se încruntă negre de sub o frunte înaltă și căruntă. Din barba lui răsar niște fire rebele de care mereu se agață furios, amenințându-le că el **nu** îmbătrânește. Mi-a plăcut dintotdeauna bunicul Decebal. Îmi satisfăcea nevoia de conversație când ajungea să îmi vorbească despre istorie, politică, locuri, cărți:

-Și mama ta știe multe, de ce nu vorbești cu ea?

-E prea tristă să ridice ochii din pământ.

Bunicul a fost la război. Îmi povestea mereu cum a trăit în lagărul rusesc timp de 10 ani, cum bunica l-a așteptat mereu, cum a văzut *oameni* murind în mod *inuman*. Din curte, se văd colegii mei în costume Canali, cu un aer în jurul căruia se simt banii. Stilul meu de viață nu are vlagă, în timp ce al lor scoate un țipăt de luptă. Cine nu iubește să fie bogat? Invidiez luxul și mereu mă întreb cum pot face să fiu mai mult, mai bogat, mai arogant. M-am născut în familia greșită și asta e cert. De aș fi în locul lor, aș fi avut până acum trei firme deschise.

Ar fi nedrept să spun că am urât-o dintotdeauna pe mama. Cel mai mult am iubit-o, evident, când eram copil. Mai precis, când nu o cunoșteam. Pe atunci, un ceai suna mai degrabă a *medicamina faciei* decât a doctorie inutilă. Uneori mă întreb cum de nu am murit încă de la pastilele date prost, prescripțiile puse de la ureche și timpul pe care l-am așteptat ca să fim siguri că sufăr într-adevăr de ceva. Mi-am iubit mama cu o iluzie otrăvitoare pentru că ajunseseam câțiva ani mai târziu să mă întreb dacă este doar ea de vină pentru ce se întâmplă. Ajunsesem să mă întreb dacă eu voi putea face lucrurile să fie din nou bune, dacă eu voi fi Eroul. Și ceea ce e cel mai important, mă tot întrebam dacă e bine să nutresc în mine atâta ură. Dar am ajuns la o concluzie. Ce e mama pentru mine altceva decât niște gene moștenite, un sânge comun pe care, de altfel, îl împart și cu un străin?

Iubitului meu tată aş putea să îi dedic câteva rânduri binemeritate. Un om înalt și frumos. Cred că astea au fost singurele lucruri după care s-a uitat mama când a spus „da”. Trei ani mai târziu o va părăsi, însă nu înainte să o vândă, să își abandoneze copiii și să plece cu tot ce ne mai rămăsese, dând-o chiar și în judecată. Aș putea fi întrebat atunci, de unde vine tot disprețul pentru mama? Poate pentru că nu a luptat, pentru că a pierdut procesul, pentru că am rămas într-o casă mare și goală pe care nu o poate întreține deși lucrează mereu peste program. Poate e doar ceva natural să dai vina pe cel de lângă tine când ești primul: primul în clasă, primul despre care spun profesorii „săracul, de s-ar fi născut altundeva ar fi ajuns mare”, primul căruia i s-a învinețit ochiul pentru că s-a opus băiatului de procuror.

„Săracul”... îmi sună continuu în urechi. Aș vrea să se oprească pentru că atunci când îl aud mă simt mai sărac ca oricând. Sunt, într-adevăr, un nenorocit. Și nu pot găsi alt vinovat în afară de mama. Am încercat să fac din iluzie realitate, să mă prefac că totul e bine acasă. „Unde e mai frumos ca acasă?”, „Cine o să te iubească mai mult decât familia?”. Am încercat să rămân, să îmi promit că o să o ajut. Ce prostii. Când voi ieși din casă am să uit cât e de incompetentă, cât de săracă și cât de tristă a ajuns.

De mi-ai fi dat alte oportunități, de mi-ai fi dat niște bani de buzunar, de nu mi-ai fi plâns în față, de mi-ai fi arătat că pot fi mai mult, poate că acum nu aş fi cu o geantă în spate, pregătit să îți trec pragul. Odată ce plec, România, eu nu mă mai întorc, iar tristul adevăr va rămâne acesta, că nu ai fost mama pe care aş fi vrut să o am.

CĂLINESCU ANA-MARIA,
Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a X-a
Prof. coord. Stroe Călina

Salvatorul meu, îngerul

Întuneric, frică, oroare. Acestea sunt singurele cuvinte ce-mi treceau prin minte. Singurătate. Un sentiment dureros ce nu-mi dădea pace de la momentul „accidentului”. Ură. O emoție care mă doboră psihic, ura celorlalți pentru faptele mele. Dar totul fusese o eroare..... care nici măcar nu era a mea..... tot ce am făcut a fost să îl salvez.....

Era o zi frumoasă de sfârșit de iarnă, zăpada încă nu se topise, iar afară era frig. Eu mă plimbam prin oraș, singur, ca de obicei. Era destul de plăcut să am razele calde ale soarelui pe față, pentru că numai căldura lui o

simțeam atunci cu adevărat. Nu aveam familie, prieteni, nici măcar rude îndepărtate, de a căror existență să nu știu. Eram doar eu, mereu alături de mine. Și cum spuneam, hoinăream singur.

Toată lumea era ocupată cu pregătirile pentru festival. Parfumul mâncării era purtat de vânt prin orașul. Eu nu aveam de ce să mă pregătesc, deoarece nu simțeam nevoia. Eram atât de prins în gânduri, încât nu-mi dădusem seama unde ajunseseam. Era atât de întuneric, era o parte ascunsă a orașului pe care nu o mai văzusem până atunci, și nici nu auzisem vreodată de ea. Totul era... trist. Clădirile erau dărăpănate, geamurile acestora fiind fumurii, de la fumul cenușiu din aer. Nici măcar nu puteam respira. Și parcă auzeam țipete venind de peste tot.... dar nu era nimeni. Am încercat să pătrund și mai adânc în spațiul acela, dar fumul devenea parcă și mai gros.

Și..... apoi..... l-am văzut..... pe el. Era mic, pe atunci, dar mai strălucitor, asemănător unui „astru” de pe cer. Nu arăta prea bine, așa că, fără să mai stau o clipă pe gânduri, l-am luat de mână și am început să alergăm.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, mi-a strâns mâna și mai tare, ca a lui să nu alunece dintr-a mea. Auzeam câteva strigăte în spate, dar nu-mi păsa.

În sfârșit, lumină. Ieșisem din acea parte întunecată a orașului. Oare de ce nimeni nu a vorbit despre ea vreodată? Era ca și cum adulții ar fi vrut ca această mini- lume să dispară pentru totdeauna, ascunzând-o de cei tineri. Dar nu aveam timp să mă gândesc la asta în acel moment, toată atenția mea trebuia să fie concentrată asupra lui. Ceea ce m-a marcat a fost modalitatea în care comunicam. Era o tehnică superioară ființelor de rând, din comunitatea în care trăiam. Prin telepatie. Mi-a „vorbit” foarte multe despre el. Numele lui era Sol. Nu avusese niciodată o familie unită, care să aibă grijă de el și care să-l învețe cum să supraviețuiască în această lume. Mi-a spus că mama lui reușise să scape din partea întunecată a orașului, lăsându-l în urmă cu tatăl său care îl abuza psihic. Se săturase de tatăl lui, dar și de felul în care îl trata societatea.

Într-un final s-a hotărât să plece și el spre partea de nord a orașului, cea așa-zisă „luminată” , dar care după părerea mea era, poate, mai întunecată ca sudul. Din nefericire, dorința lui de a avea o viață mai bună, l-a condamnat la moarte. Câțiva cetățeni îl prinseseră și îl aruncaseră într-o catacombă. Nici măcar nu-și mai amintea cum a reușit să scape, dar după ce a ieșit, din cauza fumului gros de afară, s-a prăbușit la pământ, așteptându-și moartea. Asta ... până când am ajuns eu să-l salvez. Mi-a spus că din momentul în care l-am luat de mână a simțit o căldură, de care nu mai avusese parte

niciodată. S-a simțit protejat, în sfârșit, a putut spune adio, singurătății. Îmi spusese că îi era frică să vorbească. Eu i-am transmis că este în regulă, dar că eu îl voi ajuta să-și învingă temerile.

Era plăcut afară. Vântul adia ușor. Stăteam pe un micuț delușor de la marginea orașului. Trecuse deja o lună de când ne întâlnisem și eram cei mai buni prieteni. În sfârșit nici eu nu mai eram singur. Partea bună era că reușisem să-mi fac și alți prieteni. Și ei erau exact ca noi, neînțeleși, pentru felul în care priveau viața.

Totuși, singurul lucru pe care îl făceam, era să le deschidem ochii în ceea ce privește societatea dezumanizată, în care trăim cu toții. De ce trebuie ca banul să fie principala forță care conduce lumea? Dacă ai bani ești fericit!? Dacă nu ești ostracizat de societate și ai de suferit. Din păcate, oamenii au uitat că fericirea înseamnă altceva, că ea se poate defini prin lucruri simple. Putem să fim disprețuiți de către unii, dar atâta timp cât ne îndeplinim scopul, putem trăi și cu era lor. Dacă faci rău, răul se întoarce împotriva ta, e o lege a universului, noi am înțeles acest lucru, ei nu.

Ne distram toți șapte, împreună, ca o familie. După ce soarele a apus, ne-am început mulțumirile. Ne mulțumim unul altuia, pentru momentele frumoase petrecute împreună, pentru ajutorul și pentru înțelepciunea pe care fiecare dintre noi le-a împărtășit cu ceilalți.

Deodată, Sol sărise din locul în care stătea, entuziasmul reflectându-se pe fața lui. Eram nedumeriți în privința comportamentului său, în cele din urmă, Luna întrebându-l ce a pățit. El ne-a spus cu seninătate că și-ar dori să ajutăm și alte persoane. Să plecăm din oras și să-i ajutăm și pe ceilalți.

Plecarea din oras ar fi o hotărâre greu de luat. Într-un final, Sol se așezase la locul lui, fără să scoată niciun cuvânt. Cu buzele lipite și cu ochi în pământ, nici măcar nu mai îndrăznea să ne privească în ochi. Noi între noi schimbam priviri. Rav și Luna păreau să schimbe câteva impresii, ceilalți se uitau la cei doi, iar eu îl priveam pe Sol. Încercăm să-mi dau seama la ce se gândește, pentru că părea dezamăgit. După câteva minute de tăcere, Rav s-a ridicat în picioare. Cu toții ne-am îndreptat privirea spre el. Era o veste bună, mi-am dat seama după chipul lui luminat. Și am avut dreptate, ideea lui Sol fusese acceptată de liderul nostru. Sol era atât de fericit.

Ne-am ridicat de la locurile noastre și ne-am îndreptat spre ieșirea din oraș, cu pași repezi. Eram foarte aproape de porțile de fier ce ne despărteau de libertate, asta nu însemna că trebuia să trecem de ele neapărat. Mai sus, dinspre pădure, au apărut niște oameni cu măști, care se apropiau

de noi. Tot ce-mi amintesc sunt țipetele de disperare ale celorlalți. Cu toții căzuseră secerăți, iar singurul care dispăruse era Sol. Începusem să plâng cum nu o mai făcusem vreodată. Toți eram distruși. Luna a venit și m-a luat în brațe. Mă zguduiau din toate încheieturile.

Lumină, curaj, căldură. Acestea sunt singurele cuvinte ce-mi trec prin minte, acum. Dorul. Un sentiment dureros ce nu mi-a dat pace de la dezastru și până acum. După ce ne-au atacat acele ființe „mascate”, l-am căutat pe Sol zile și nopți. Singurul lucru pe care l-am găsit de la el a fost perechea lui de teniși. Înainte de a ne continua drumul, am urcat pe dealul unde luam noi masa și am legat tenișii lui Sol pe o creangă din cireșul din vârful dealului. A fost un impuls de moment. Știam cât de mult adora acel cireș și am năzuit că și frumosul copac își va aminti, astfel, de el.

Poate că a fost o greșeală să ajung în partea aceea a orașului. Poate nu ar fi trebuit să-l salvez, iar dacă nu ne-am fi întâlnit, poate nu aș fi suferit atât de mult. *Eroare* sau nu, el e cel care mi-a arătat ce înseamnă să ai un prieten adevărat, datorită lui am înțeles bucuria de a trăi și de a-i ajuta pe ceilalți. Datorită lui, nu voi mai fi niciodată singur.

Și uite așa ajung să se sacrifice niște „îngeri” în scopul evoluției celorlalți.

„Poate că cireșii vor înflori și această iarnă se va sfârși, pentru că nici întunericul și nici un anotimp nu poate dura la nesfârșit”, asta îmi spunea Sol când mă plângeam de faptul că iarna pare infinită. Până când voi miroși florile de primăvară, te rog mai așteaptă, voi veni după tine.

Așteaptă-mă!

CHETRONE ALEXANDRA FLORINELA
Galați, Colegiul Național „Al. I. Cuza”, Clasa a X-a
Prof. coord. Crihană Elena Luminița

De fațadă

Ne ascundem printre flori,
Dar ele sunt doar vorbe care dor;
Sperăm la infinit,
Când de fapt este de neatins;
Ne distanțăm de realitate,
Ca să nu ne îmbolnăvim de fapte;
Punem punct lângă subiect

Doar să nu existe un context.

Toate duc spre același drum,
Acela nesfârșit și lung,
Unde ceasul vieții ticăie,
Doar soarta despărțindu-l de o galaxie.

8 p u n c t e

Punct pe iubire.
Punct pe simțire.
Punct pe vise fără rost.
Punct pe tot ce a fost.
Punct pe înțelegere.
Punct pe amor degradat.
Punct pe îndurări și indulgențe.
Punctul 8 pe n.o.i. de când s-a terminat.

Anotimpuri

Uneori, eu eram o toamnă de stări lichide!
Alteori, eram un anotimp vii
Care își aștepta căldura verii
Și căuta puritatea în singurătatea iernii.
Dar în schimb te-am primit pe tine,
Un uragan ce m-a răstălmăcit
Și mi-a furat covorul cărămiziu
De sub tălpi,
Lăsând în urmă doar o gaură neagră.

Eu eram o primăvară prosperă, botticelliană!
Iar tu, o seceră de vise.
Un zburător tardiv
Care mi-a furt roadele;
Și mi-a strins anotimpurile.

Șapte zile cu Dumnezeu

Dumnezeu mi-a șoptit luni: „Ești binecuvântat!”
Atunci, a răsărit speranța.
Dumnezeu mi-a șoptit marți: „Ești iubit!”
Atunci, tu, muza mea, mi te-ai arătat.
Dumnezeu mi-a șoptit și miercuri „Ești neînfricat!”
Atunci cu tărie am luptat contra furtunii,
Și am învățat cum să dansez prin ploaie.
Am învățat cum să respir și cum să alung îndoiala.
Dumnezeu mi-a șoptit joi: „Ești fericit!”
Atunci prin ocean am privit cioburile vieții cum se adună,
mozaic,
între lentile.
Dumnezeu mi-a șoptit vineri: „Ești milostiv!”
Atunci, de pe câmpul de luptă am salvat un soldat al timpului răcăcit.
Dumnezeu mi-a șoptit sâmbătă: „Ești pentru cel de lângă tine!”
Și-atunci m-am adunat ca să-mi împart sufletul.
Dumnezeu mi-a șoptit duminică „Bucură-te, trăiești!”
Și am strigat și eu la el.
Am strigat cât am putut.
Am reusit!

CHIRIAC ANDRA

**Bacău, Colegiul Național „Gh. Vrănceanu”, Clasa a XII-a
Prof. coord. Egarmin Ana-Maria**

O scrumiera stricată

Și
ma obsedează gânduri ce in rest îmbie
Și
as rupe tot aerul din mâini in cel puțin o mie
Obsesie de locuri ce te-ncojoara sau pătrund
Pana ajung sa definească un tu din cap pana la fund
Și nconjurat de aer străin suflului meu
Copaci verzi de la atâta lipsa a vreunui Dumnezeu
Te înconjori in aur și aur îți devii

Iar eu condamn un viu cu fete de stafii.

Urăsc ca sunt o raza in jurul unui nor
Și norul este soare, și nu te înconjur
Întind sa strâng in mâna un aer ce l dețin
Și sper ca se sugruma, ca ultimul lui "vin";

Dacă înghit o sută două de valize de cală
Voi fi un pic mai plină și un pic mai goală
Promit ca voi alege și ma voi sufoca de nu
Imi voi găsi un suflu din doua stele n U
Imi voi scuipa și sânge și și dinți și scrumiere
Voi respira doar ele, cornee și din piele
Pan sa scap de atât aer apretat
Și de amprenta ta de vultur sacadat.

Erori de zbor

o rândunică
p un fir de ață
și o lăcustă
fără față
ținându-se și de mână
și picior
se-mpiedică și rup
tot universu n pumnii lor;

dar eu mă cam înec cu praf
și ma dezbrac doar lângă raft;
acum pe înăuntru sunt deșert
și pe afară vierme fiert

iartă-mi aripa groasa din pupilă
și trăsătura de acvilă
când iubesc mă hotărâsc ușor
dar doar când câmpul meu e peste nor

iartă-mi limba mai crăpată

și buzele tot resemnate
când iubesc mă hotărâsc greu
se duc pe gât colții de leu

o dată
sau de trei pe zi
sunt fată
pe juma de fir
și atunci de fapt, ma mai denunț
cu ochii gri și gura n punți
atunci de fapt îmi smulg o buză
ca sa ma văd ca pe o scuză
atunci de fapt am coborât
ești tot pe scară
întărât
acum eu iară am urcat
ești tot sub pat

Din lagună în lacună

Câtă ură mi se zbate
între pleoape
Simt veninul cum răzbate
orice fapte
Câtă încleștare
Între genele amare
Înmuiate-n pumni de sare

Delirez sau desenez
Mi se evaporă mintea
Exprimându-mi mai cuminte
Ura pentru orice floare

Mi se sigilează gândul
Împreuna cu vorbirea
Îmi zdrobesc acum cuvântul.
Sângele-mi barează firea;

Mă privesc printr-o oglindă
Și inhib orice muștrare
Ciugulindu-mi scurt pupila,
Într-o umbra de splendoare,
Roi vioi închis de stele
Zburătoare dar nu vii
Lupi ce împrumuta sumbru
Aripi de la ciorcârlui

CIOCAN IOANA-SÎNZIANA

**Bacău, Colegiul Național Pedagogic „Ștefan cel Mare”, Clasa a XI-a
Prof. coord. Nistor Dorel**

Apusul soarelui

Sentimente împrăștiate și dorințe spulberate. Orice gând bun, orice năzuință aparent indestructibilă s-a risipit într-o clipă. Toate au fost nimicite în acel moment lugubru. Toată lumea pe care am iubit-o și am admirat-o a fost spulberată. A fost ruptă în bucăți ce au format un vârtej amențitor care a mărșăluit năvalnic spre eternitate.

Era o zi întunecată de mai. Una din acele zile mohorâte ce te înțepau în piept doar dacă le priveai cerul negru de durere și tristețe. Am simțit o atmosferă apăsătoare, am rămas fără aer când am inspirat adânc. Tot ce pot spune cu exactitate e că mă prăbușeam, cădeam în gol fără a-mi dori măcar să mă agăț de ultima fărâmă de speranță. Am pierdut totul, m-am pierdut pe mine și mi-era teamă că nu mă voi mai regăsi niciodată.

Un nor de un cenușiu mohorât străbătea curajos cerul mort. Lumini și umbre. Asta am zărit. Am văzut sclipiri de stele și o lună imensă plină de vulnerabilitate ce strălucea anevoios pe un cer al înfrângerilor.

Nu o să pot uita niciodată acea zi. Îmi amintesc perfect totul. Noaptea închid ochii cu imaginea ei în minte urmând să mă trezesc în zori cu vocea acesteia răsunându-mi în suflet. Plănuiam acea excursie de luni întregi. Sora mea mai mică s-a ocupat de toate detaliile. Urma să plecăm vineri după-amiaza într-un loc minunat. Eram amândouă nerăbdătoare, așteptam cu o bucurie imensă momentul plecării. Ne-am înscris la o drumeție de două zile într-o zonă muntoasă. Acolo se ținea o scurtă întâlnire a tinerilor pasionați de aventură. Atât eu cât și sora mea consideram că

natura e o sursă de inspirație în tot ceea ce facem, așa că din clipa în care am aflat de întâlnire ne-am înscris.

Zilele au trecut greu, dar cum timpul gonește haotic clipa mult așteptată și-a făcut apariția. Era o după-amiază frumoasă cu miros de scorțișoară și arome dulci de vanilie. Soarele strălucea blând oferind o căldură mângâietoare.

Am urcat în autobuzul mare și impunător care ne ducea la locul stabilit. Pe drum ne-am imaginat cât de frumoasă va fi călătoria și am admirat priveliștea pe care geamul mic, dreptunghiular ne-o înfățișa. Sora mea purta o bluză albă, simplă și o pereche de pantaloni vișinii sport care i se potriveau perfect. Părul blond, luminos era împletit și lăsat pe spate, iar pe cap purta o coroniță cu stelute de culoarea chihlimbarului. Era extrem de frumoasă. Firea ei veselă te făcea să zâmbești oricât de trist puteai fi. Parcă era însuși soarele topind gheața din inimile celor îndurerăți.

Am ajuns, după un drum de 6 ore, dar care mi-e mi s-a părut că a durat doar câteva minute. Când am coborât am deschis larg ochii nevenindu-ne să credem ceea ce vedeam. Un târâm al viselor și al poveștilor. Un ținut uitat de timp și izolat de lumea noastră simplă. Am pășit încrezătoare simțind un aer cald presărat cu parfum de lavandă. Am zărit munții imperioși brăzdați de o apă ce curgea într-un ritm divin. Iar copacii parcă erau pietre imense de jad ce sălășluiau impunătoare în fața noastră ca niște soldați bravi ce își apără țara. Acolo ne-am întâlnit cu organizatorul excursiei. Ne-a condus spre cabana în care eram cazate urmând să ne comunice programul. Era înalt cu ochi căprui intimidanți și avea o tunsoare cazonă. Am mers spre cabane aflând că urma să pornim la drum în zori. Cabana noastră era amplasată într-un loc strategic având vedere spre intrarea în pădurea tainică. Interiorul era simplu, dar avea un aer fermecător.

Organizatorul ne-a condus spre camera noastră și ne-a urât o noapte frumoasă. Auzind vorbele lui mi-am permis să îl corectez spunându-mi în gând că în acest loc nu vom avea o noapte frumoasă. Nu, noaptea aceasta va fi magică, mi-am zis schițând un zâmbet venit din interiorul sufletului. Am adormit repede, fiind extenuate după drumul parcurs și am visat nori de zahăr sub care alergam frenetic înconjurată de flori rubinii și ierburi înalte ce emanau un miros asemănător anasonului.

După ce ne-am trezit am pornit emoționante, ca doi copii care merg pentru prima dată la școală, cu fluturi în stomac și curcubeu în priviri spre locul în care trebuia să ne întâlnim pentru a începe aventura. Rumoarea produsă ne-a dovedit că am întârziat. O mulțime de tineri erau adunați în cerc și aplaudau zgomotos organizatorul excursiei. Lângă el se afla un

octogenar palid care părea foarte familiar cu locul. Se pare că era proprietarul cabanelor, unde ne-am petrecut noaptea.

După ce am aflat punctele cheie ale excursiei am fost împărțiți în grupe de cinci persoane, fiecare având un ghid. Eu și sora mea am format un grup cu o fată mărunțică, dar foarte vioaie, și un băiat solid, care părea că e mai mult decât pregătit pentru a traversa munții falnici. A cincea persoană din grup era chiar organizatorul excursiei, ce a ținut discursul și ne-a condus pe mine și sora mea cu o zi înainte la locul unde am dormit. El nu are cunoștințe vaste asupra acestor locuri sublime, dar dacă folosește o hartă ne poate călăuzi cu ușurință. Am pornit încrezători la drum savurând clipa în care am intrat în pădure. Parcă trecusem printr-un portal fermecat, căci atunci când am pătruns în sanctuarul delimitat de copaci deși totul s-a schimbat. Acolo dăinuia o altă lume. Era un loc unde pacea veșnică și dorințele adevărate triumfau. Treceam printr-un spațiu închis, dar deasupra căruia se vedea cerul blând, ba chiar puteai întinde mâna și să-l atingi ușor, să-l simți, oricât de departe se afla el. Am văzut veverițe jucăușe și am identificat câteva specii rare de păsări cântătoare. Printre verdele deschis al copacilor își făceau loc raze de soare ce conturau acel peisaj, făcându-ne să credem că am intrat într-un basm arhaic și așteptând ca din orice loc să iasă o nimfă a pădurii sau un spiriduș șăgalnic. Am mers de-a lungul apei cristaline auzindu-ne bătaile puternice ale inimii.

După o zi întreagă în care am admirat natura și am ascultat ca niște elevi conștincioși îndrumările liderului nostru, noaptea și-a făcut apariția. Ne-am instalat corturile și am privit cerul brăzdat de sclipiri orbitoare. La fel ca în prima noapte am adormit repede având un somn profund cu toate că în pădure răsunau zgomotele produse de animalele nocturne. Dimineața ne-am trezit cu forțe proaspete și cu o aspirație intensă de necunoscut.

Am pornit curioși la drum. Urma să urcăm pe muntele mai înalt și să vedem împrejurimile. Sora mea tocmai îmi spunea cât de bine îi pare că am venit, când ghidul unui alt grup a venit la noi și a întrebat dacă avem harta traseului său, pentru că el a pierdut-o la locul unde au campat. El făcea parte dintr-un grup de alpiniști profesioniști care mergeau într-o zonă periculoasă a munților. Liderul nostru avea și harta lui, pentru că atunci când am plecat el a vrut să ia două exemplare ale hărții traseului nostru, dar din greșeală a luat-o pe a alpinistului profesionist.

Liderul mi-a spus să mă uit în geanta lui și să iau harta care avea un înveliș roșu. Am deschis repede geanta și am observat că ambele hărți aveau același tip de înveliș. M-am uitat la ele și am observat că una se potrivea cu

traseul pe care ghidul ni l-a transmis la începutul drumeției. Așa că i-am dat repede harta cealaltă alpinistului, fiind sigură că aceea se potrivea rutei sale.

Am pornit mai departe însă drumul era foarte anevoios. Urcam din ce în ce mai mult, iar zona devenise dificilă de străbătut. Liderul și-a dat seama că am dat harta greșită alpinistului, dar era prea târziu. Un bolovan mare a căzut blocându-ne drumul. Așadar nu ne mai puteam întoarce pe aceeași potecă. Nici el nu cunoștea acea zonă.

Eram prinși. Băiatul solid susținea că știe bine traseul, având în vedere că a mai fost acolo. S-a uitat pe hartă și a recunoscut un loc, care după spusele lui ne asigura salvarea. Așa că l-am urmat cu sârguință și devotament. Ne era teamă, însă nu aveam de ales. Dacă rămâneam în loc riscam să ne prindă întunericul acolo și era foarte periculos. După câteva ore de mers am realizat că ne învârtim în cerc. Băiatul a făcut o greșală și a încurcat locul pe care a susținut cu tărie că îl cunoaștea cu altul.

Liderul încerca în zadar să găsească o soluție pentru a ne scoate de acolo. Teama ne-a cuprins încetoșându-ne simțurile, iar asfințitul se apropia de noi cu pași repezi. Era frig și proviziile ne erau pe sfârșite. Groaza ne făcea să ne pierdem rațiunea. Fata mărunțică cu ochi verzi, scânteietori a început să plângă cu lacrimi amare când ne-am dat seama că soarele se află la asfințit. Nu aveam telefoane mobile, iar altfel nu puteam să-i contactăm pe ceilalți drumeți, nicidecum să anunțăm tabăra de rătăcirea noastră. M-am izbit de un tufiș mare și m-am tăiat grav la picior.

Sora mea a încercat să îmi bandajeze rana, dar era epuizată și îngrozită. Trebuia să coborîm neapărat. În acel loc înalt puteau fi animale sălbaticе, iar cum noaptea ne sufla în ceafă înghețându-ne sângele în vene nu aveam prea multe șanse. Liderul a spus că ar fi bine să coborîm cu frânghia pe care o luase cu el pentru orice eventualitate care s-ar fi putut ivi. A legat frânghia de un copac și am început cu toții să coborâm. Fata și băiatul au coborât urmând ca sora mea să facă același lucru.

Din apropiere a răsunat un urlet făcut de un animal periculos. Liderul s-a întors brusc, iar cuțitul pe care îl purta la brâu a tăiat o parte din funia pe care sora mea începuse deja să se cațere ajungând chiar la jumătatea distanței dintre noi și sol.

Atunci s-a întâmplat. O simplă nechibzuință, o întoarcere imprudentă a activat dezastrul, mi-a distrus lumea. Poate dacă nu am fi comis acele greșeli, nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar viața a ales în locul nostru, soarta și-a arătat colții.

Ce este de fapt omul? Ce înseamnă el în vâlvătaia continuă a existenței? Atât de vulnerabil, ca o floare fragilă pe care dacă nu o atingi cu

grijă se spulberă, petalele ei răspândindu-se în univers și devenind o parte din el. Atunci am privit cerul fumuriu ce atingea pământul formând o aură de un palid auriu...

CRUDU MĂLINA

Bacău, Colegiul Național „Gheorghe Vrănceanu”, Clasa a X-a

Prof. coord. Egarmin Ana-Maria

ERROR 404

Asta este povestea mea, sau, mai bine spus, a noastră. Într-o dimineață m-am trezit cu un bilețel agățat deasupra patului, pe care scria: „Ți-am pregătit o surpriză! “. Nu era un om romantic și tocmai de aceea cred că mă îndrăgostisem de el; era pragmatic și rece și singuratic. Alexandru era programator și niciodată nu am considerat că privește relația noastră mai mult decât pe un șir de numere și caractere criptate, programe alambicate.

Eu, pe de altă parte, eram scriitoare și mi se părea că dădeam culoare și romantism relației noastre, fără a exagera niciodată, căci el considera că „sentimentele exteriorizate în moduri clare își pierd din profunzime”.

Așa că eu îmi petreceam zilele scriind nuvele siropoase și înecându-mi amarul în tastatura calculatorului, gândindu-mă la el. Dar în acea zi urma ca totul să fie diferit. Încercam să-mi găsesc telefonul pentru a mă dezmetici, dar nu reușeam să îl văd pe nicăieri. Până la urmă, m-am decis să deschid laptopul pentru a vedea cât este ora. Atunci am văzut un mesaj care mi-a dat de înțeles că acea zi urma să fie oricum, dar nu ca oricare alta:

„Dacă citești asta, înseamna că te-ai trezit. Ce mă bucur! Te anunț că astăzi vei munci un pic mai mult decât într-o zi normala de lucru, așa că îți recomand să îți faci o cafea mare, cu lapte și mult zahăr și să te întorci. ” I-am urmat sfatul, zâmbind și gândindu-mă că el mereu m-a cunoscut mai bine decât oricine, mai bine decât însămi eu mă cunosc. Când m-am întors, am apăsat butonul „Skip” și am ajuns pe ceea ce părea o pagină normală de Word, pe care era scrisă o scrisoare pentru mine, dar plină de spații libere - un fel de spânzurătoare la nivel de text .

Un P.S. își găsea locul la finalul scrisorii, înroșit și îmboldit: „Nu ai cum să accesezi niciun document până ce nu vei termina jocul!”.

M-am gândit că nu ar trebui să fie atât de greu. Eram deja în urmă cu scrierea romanului la care lucram și doream să termin cât mai repede.

Curând am realizat că mă înșelasem, iar pentru ca jocul să fie și mai palpitant eram încuiată în casă, fără chei sau vreo altă cale de salvare, în afară de acest laptop imprimat cu vorbe de amor. Am început să citesc scrisoarea:

Dragă Amalia,

Nu poți să-ți imaginezi cât de... îmi este să-ți scriu aceste cuvinte. Știi cât de mult îți plac..., dar eu nu sunt genul de om care poate să spună cât de mult... Încă îmi amintesc când ne-am întâlnit în acea mică... de pe o stradă din... Nu îmi vine nici acum să cred cât de frumoasă erai în acea..., dar tu pun pariu că nu realizai. Haide, să vorbim despre prima noastră întâlnire! Am fost în parcul... să hrănim... Era iarnă și mi-ai spus cât de mult îți place să simți... În clipele acelea știm că am să mă îndrăgostesc de fata de lângă mine și nu am să mă mai pot despărți niciodată de ea. Nu e ușor să-ți fiu în preajmă, aș vrea să-ți spun atâtea, dar parcă îmi pun singur lacăt la buze.

Să revenim însă la noi! După asta au trecut zile și sute de mesaje trimise și discuții despre... și... pe care le-am avut. Mai ții minte că ți-am promis că vom vizita împreună? Încă nu am apucat, dar promit că o vom face. După nunta surorii tale, pe..., efectiv ziua când mi-ai spus că mă iubești, ai plâns ore întregi spunându-mi că nu te vezi... și că speri, totuși, să ai o fetiță care să îți semene. Sper că o să împarți această plăcere cu mine.

Pe la începutul relației noastre îmi spuneai că semănăm cu... din cartea... Niciodată nu am înțeles „De ce?“ până acum vreo două luni când am citit și eu romanul. Chiar mi se pare că semănăm cu ei! Nu vreau să te întristez acum, dar nu sufăr sub nicio formă nuvela aia a ta... Știu. Știu că mi-ai spus că nu vrei să mă prinzi citind absolut niciuna din operele tale, dar o fac de fiecare data când apuc și aia nu îmi place. O urăsc! De ce? Pentru că știu că este o exprimare a frustrării tale față de faptul că nu sunt niciodată cu tine, sunt în lumea mea, cu programele mele și problemele mele.

Dar, în ciuda faptului că pare de multe că uit uneori de noi, niciodată nu m-am oprit din a mă gândi la tine. Cum mi-ai spus ca un copil extasiat că vrei să vezi răsăritul la... și eu te-am dus la șase dimineața direct în..., sau cum te legănai în scrânciobul vechi de sub... și ți-am zis că e perfect: fata pe care o iubesc și locul meu preferat din întreaga lume, în grădina bunicii, cum jucam nopți la rândul... pe prispă, vara; toate sunt

amintiri veșnic întipărite în memoria mea, fără de care nu aș putea trăi, viața ar redevi fadă ca înainte de a te cunoaște.

Sper că și tu simți aceleași lucruri și îmi doresc ca această scrisoare să-ți amintească de unde a început totul și cât de specială s-a păstrat relația noastră, chiar dacă au trecut atâția ani. Faptul că nu ți-am spus multe lucruri nu înseamnă că nu te iubesc, ci că nu știu cum să o fac astfel încât să fii fericită și conștientă de sentimentele mele.

E ca atunci când am început să fac informatică: era frumos, interesant, îmi plăcea, dar nu eram încă bun la asta, așa că a trebuit să învăț.

E exact ca într-o relație: nu am învățat încă să mă descurc cu nevoile tale, dar știu că am să reușesc, știu că pot. Până atunci te las să te distrezi cu micile mele surprize scrise din suflet.

Cu drag, Alex

P.S.: Mă bucur că ai rămas alături de mine în tot acest timp!

Citind scrisoarea, am realizat că nu el era cel deconectat de relația noastră, ci eu. Îmi petrecusem atâta timp, având fantezii irealizabile și scriindu-mi problemele pe foaie, încât am uitat cu totul de unde a început totul, de unde a pornit toată iubirea. Stăteam să mă gândesc la fraza de început, la cuvintele „ușor” și „greu”; au același număr de litere, dar o însemnătate atât de diferită.

Am ales să cred că îi era greu să se destăinuie, din moment ce nu o făcea niciodată. Am început să caut disperată, simțindu-mă vinovată, poze de la prima noastră întâlnire. Oare ce parc era? Oare mergeam să hrănim rațe, găște, căprioare? Am căutat mărturiile de la nuntă surorii mele, pentru că nu mai știam data. Mă gândeam cu ce personaj îl comparasem, dar nu îmi puteam aminti. Parcă era domnul Rochester din „Jane Eyre”, dar deja era prea mult să mă gândesc la începuturi, să stau înconjurată de atâtea poze cu noi și amintiri pe care, se pare că eu, le pierdusem. Până la urmă, am completat tot, dar ghiciți ce? Odată ce am apăsat butonul „Enter”, a apărut mare, ca un semn de circulație din neoane strălucitoare: „ERROR 404. OBJECT NOT FOUND” și în josul paginii ca o glumă a sorții: „PS: Am uitat să-ți spun: dacă greșești o iei de la capăt, dar cu o altă scrisoare.”

Și uite așa am luat-o de la capăt cu alte întrebări. Prima excursie, primul sărut, prima carte scrisă despre el, când ne-am certat în ploaie în fața mănăstirii... unde a plecat prima oară în delegație, prea multe întrebări fără

răspunsuri de la mine. Eu, eu cea care l-am judecat că nu își amintea nici ziua mea de naștere și el părea că avea răspunsuri și la întrebări la care nici măcar nu mă gândisem până atunci.

Stăteam într-un maldăr de poze vechi, sprijinită de bibliotecă de parcă mă părăsise, când el, de fapt, îmi dovedise cât de mult mă iubește. A fost foarte greu să-mi revin cu firea și să pot completa următoarea scrisoare.

Dar la final același rezultat: „ERROR 404”. Și așa o luam de la capăt cu altă scrisoare, despre alte clipe din relația noastră, despre alte momente care păreau pierdute în negura timpului: când am fost împreună la teatru și am vorbit până în zori despre credință, artă și Dumnezeu, când am zburat prima oară și el mi-a spus o poveste despre... (nu mai știam – nu că ne-ar mira) ca să mă calmeze, când ne-am regăsit în galeriile de artă..., la expoziția lui..., după ce ne certasem îngrozitor de ziua lui.

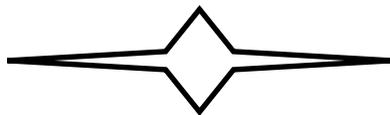
Prin față mi se perindau miile lui de gânduri sub forma a zeci de scrisori de dragoste, dar niciuna nu era la fel, toate aveau ceva nou, toate mă puneau pe gânduri și toate aveau aceeași finalitate: „ERROR 404”.

Ajunsă la capătul puterilor, dar de abia la scrisoarea 39, din nimeni nu știe câte, am luat-o de unde a pornit totul, de la „Dragă Amalia”, urmat de zeci de spații goale care își căutau corespondentul prin mîntea mea răvășită de emoții.

În finalul scrisorii el spunea că: „Nu cred că am să găsesc pe cineva care să mă facă să mă simt atât de complet și invincibil; știi cum suntem noi doi împotriva lumii. Cred pur și simplu că poate nu suntem noi aleși unul pentru celălalt, dar, cu siguranță, suntem ori actori foarte buni ori prieteni de o eternitate. Și chiar dacă diseară am să te găsesc în față calculatorului încercându-ți norocul la fiecare pas în completarea scrisorii din fața ta, tot vei rămâne singurul refugiu din viață mea atunci când afară e canicula și deșert, căci noi doi deja am învățat să dansăm pe furtună.”

Terminând acea scrisoare, am simțit că inima mi se frângea în piept și nu mai găseam puterea sau curajul de a apăsa butonul „Enter”, dar a trebuit să o fac și am rămas șocată văzând că s-a terminat.

Jocul se terminase, dar emoțiile mele nu. Pe ecran apăruse un mesaj nou: „Acum ai văzut și tu că iubirea dintre noi nu este o EROARE!”.

DUȚOIU BIANCA ANDREEA

Buzău, Colegiul Național „B. P. Hasdeu”, Clasa a X-a

Prof. coord. Șerbu Amalia Gabriela

Eroare conturată în cuvinte...

Sunt o eroare, o eroare umană. Dar ce este, de fapt, o eroare umană? Dacă stau să mă gândesc, întreaga noastră viață se clădește pe această întrebare. Am căutat dintotdeauna răspunsuri pretutindeni, dar tot am permanenta senzație că nu l-am găsit niciodată pe cel suficient de bun, de potrivit.

Consider că oamenii au fost creați după un anumit tipar, iar un om care nu îndeplinește standardele generale devine, în mod automat, o eroare umană. Și acest lucru poate fi privit din unghiuri radical diferite, odată din perspective negative, odată din perspective pozitive.

În mod tragic, cele mai des întâlnite sunt primele menționate, când noțiunea de ”eroare umană” ajunge echivalent al termenului ”ciudat”. Șase litere ce conturează o durere surdă, aproape imperceptibilă pentru persoana în cauză, o durere care nu poate fi văzută, simțită sau auzită, dar care își manifestă atât de real puterea. Încă de mici am fost învățați că ceea ce nu se constituie pe cele trei simțuri primare nu aparține sferei existenței și, totuși, aici e vorba de altceva, de o contradicție generatoare de o infinitate de întrebări în mintea noastră, întrebări ale căror răspunsuri nu le vom putea afla dacă vom continua a trăi artificial. Ce înseamnă această noțiune abstractă de ”a trăi artificial”?

O putem defini simplu privind realitatea cotidiană. De aceea, vor exista o sumedenie de răspunsuri strict personale, fiindcă vor fi legate de psihologia fiecărui om, psihologie, teoretic, unică și element de distingere interumană, însă, raportându-ne la prezent, vom concluziona cu părere de rău că nu ne mai diferențiem cu nimic față de omul de lângă noi și atunci ne numim simplu și, cu un soi de mândrie în glas, ”normali”.

De asta mi-am dat seama cel mai bine la vârsta de 13 ani. N-am fost acceptată într-un concurs de creație literară pe motivul că aș fi avut compunerea prea ”diferită”, eu aș fi spus ”prea originală”, o originalitate care a fost considerată defect, eroare. Dar de ce această întâmplare a avut o însemnătate atât de mare pentru mine? Probabil pentru că atunci am realizat în ce se constituie ”a nu fi normal” și m-am ambiționat să-mi continui nonconformismul, ca un soi de răzbunare la adresa tuturor. Poate că tot atunci s-a stârnit în mine un dispreț neînțeles, dar total față de artificialitate.

Acum, scriu un text hibrid și simt cum o fericire stranie îmi conturează aripi către Paradisul Literar, îmi iau zborul, însă conștientizez că aripile-mi sunt mult prea fragile, fiind făcute din speranțe, visuri și tristeți pierdute. Așa că, la puțin timp, prăbușirea se declanșează și mă îndrept cu viteză către Infernul Pământului. Privesc lumea cum pare atât de minusculă, de inocentă și, pe măsură ce aripile mi se frâng, Voalul Aparențelor devine evanescent, iar, în final, se pierde, realitatea revenind la forma naturală. În căderea mea, nu mai respir și nu mai aud. Doar văd cu ochii închiși și văd cu adevărat. Soarele-mi arde trupul înfrigorat... Cuvintele-mi ating inima dezgolită, mi-o acaparează, o inhibă și îi împiedică pulsările. Eu... Eu... nu mor, fiindcă o eroare nu poate muri, ci ea persistă și... contaminează lumea, însă eu nu o pot face, pentru că nu sunt o simplă eroare, ci una umană, ceea ce înseamnă că țin totul concentrat în mine și nu las a evada nimic. Aștept și accept ca totul să mă invadeze, întrucât din asta trăiesc, din asta respir, zâmbesc, plâng și, de ce nu, sfârșesc.

E interesant și m-a intrigat etern faptul că, paradoxal, tocmai ceea ce iubim cel mai mult este și ucigașul nostru primordial. De ce am spus primordial? Un om poate avea mai mulți ucigași? Da! Dar trebuie să știm a face diferența între potențialii ucigași și adevărații ucigași (care sunt primordiali), primii fiind reprezentați de felurite categorii, cum ar fi: dușmanii, viciile, obsesiile etc. Însă, pentru mine, ucigașul suprem este scrisul, ce, în unele cazuri, poate deveni unul potențial, încadrându-se în categoria viciului sau a o obsesiei. Apoi, realizezi că ai mâinile reci, în oglindă zărești o persoană încercănată, palidă, trasă la față. Încerci să nu iei în seamă coșmarul și te străduiești să adormi la loc, mințindu-te că nu a fost nimic real.

De fapt, totul a fost mai real decât ceea ce știi cu o siguranță invincibilă că e real, mai real decât însăși realitatea, fiindcă acel coșmar a reprezentat o reflexie a lumii nevăzute din interiorul universului tău, nevăzute sau, mai bine zis, neacceptate de tine.

Întrezăresc pământul și mă izbesc de el. Prăbușirea mi s-a sfârșit și eu continui să trăiesc ca un om nonconformist, adică precum o eroare umană!

FERMUȘ MARIA-OTILIA

Bacău, Buhuși, Colegiul Tehnic „Ion Borcea”, Clasa a XI-a

Prof. coord. Munteanu Nadina

Încurcătura

Miercuri, 13 iunie. O zi frumoasă de vară în care soarele strălucește vesel pe cer, iar păsărelele cântă minunat printre ramurile copacilor. Domnul Georgescu se află în parc împreună cu câinele său și face plimbarea zilnică recomandată de medicul la care fusese în urmă cu o săptămână cu o durere lombară groaznică. În timp ce admiră spectacolul minunat al naturii, iar câinele se joacă vesel, domnul Georgescu primește un telefon de la cabinetul medical, prin care este chemat să se prezinte de urgență. Se ridică speriat de pe bancă și pleacă, grăbit, către cabinetul doctorului. Ajuns acolo, este invitat imediat să intre la doctor.

- Bună ziua, domnule doctor!

- Bună ziua! Sunteți domnul Georgescu Vasile?

- Da, eu sunt. Am venit imediat ce am fost anunțat să mă prezint la dumneavoastră.

- V-am chemat deoarece nu ați venit la programarea de ieri și eram îngrijorat din cauza stării dumneavoastră de sănătate. Nu este indicat să lipsiți de la programări, deoarece, poate nu sunteți conștient, dar boala dumneavoastră necesită monitorizare continuă.

Domnul Georgescu nu își amintea să fi fost programat, dar, se gândi, că probabil din cauza durerilor mari de spate, nu a fost atent.

- Mă scuzați. Cred că am uitat de programarea pentru ieri. Promit că nu o să se mai întâmple.

- Sigur, spuse doctorul. Este foarte important să aveți grijă de dumneavoastră. Ați respectat regimul alimentar prescris?

Domnul Georgescu nu își amintea de niciun regim alimentar prescris, dar, neîndrăznind să-l supere pe doctor, îi spuse că da.

- Mișcare ați făcut?

- Da, răspunse fericit domnul Georgescu, pentru că era măcar un lucru pe care îl făcuse.

- Boala dumneavoastră este gravă, dar, dacă o să urmați întocmai indicațiile mele, aveți toate șansele să o țineți sub control.

- Foarte gravă? Data trecută nu mi-ați spus asta, zise speriat domnul Georgescu. E doar o simplă durere lombară. Cred că nu am de ce să îmi fac griji.

- Domnule Georgescu, cu boala nu te joci. S-ar putea să ajungeti chiar și la o intervenție chirurgicală.

- Cum!!! Și ce să-mi scoată? spuse enervat domnul Georgescu.

- Un rinichi, evident!

- De unde știți dumneavoastră că rinichiul meu nu funcționează?

- Din analizele pe care le-ați făcut.

- Ce analize? Eu n-am făcut nicio ...! Am făcut doar o radiografie la spate.

- Domnule Georgescu! Am în față analizele făcute de dumneavoastră. Cred că, deoarece nu mai țineți minte când le-ați făcut, indică și niște probleme cu memoria. Vă recomand și un examen psihiatric.

- Asta-i culmea! Examen psihiatric? Eram foarte bine înainte de a veni la dumneavoastră la cabinet. Sunteți sigur că nu e nicio încurcătură?

- Ați venit la cabinet cu o durere lombară?

- Da.

- Ați venit cu analizele deja făcute?

- Nu.

- Cum așa? Eu am în față analizele.

- Nu știu ce analize aveți, dar eu n-am făcut nicio analiză.

Tocmai când controversa era în toi, intră în cabinet asistenta și îi șoptește ceva la ureche. Fața doctorului se schimbă brusc, devenind roșie ca focul.

- Domnule Georgescu, se pare că s-a produs o confuzie regretabilă. Dumneavoastră nu sunteți pacientul cu problema la rinichi. Vă rugăm să ne scuzați și să înțelegeți că, uneori, se mai întâmplă și asemenea evenimente nedorite.

- Cum să nu!!! Tocmai când mă trimiteați la chirurgie și la psihiatrie...!

- Ne pare rău...

- Nu aveți idee cât de tare m-am speriat. Nu ar trebui să se întâmple asemenea lucruri nimănui!

- Vă asigur că e prima dată când se întâmplă o asemenea eroare. Îmi pare foarte rău. Sper să rămâneți în continuare pacientul nostru și să nu vă pierdeți încrederea în noi.

- Sunt un om înțeleghător, așa că, nu voi face nicio plângere. Sunt conștient că se pot produce erori în orice domeniu. Vă urez să aveți o zi bună, fără alte evenimente neplăcute!

- O zi bună și dumneavoastră! Mulțumim pentru înțelegere.

Domnul Georgescu plecă de la cabinetul medical să își termine plimbarea în parc și să uite de întâmplarea neplăcută din acea zi. Era totuși bucuros că nu era grav bolnav.

FILIP RALUCA

**Bacău, Colegiul Național Pedagogic „Ștefan cel Mare”, Clasa a X-a
Prof. coord. Alexa Ozana-Maria**

Erorile Destinului

Greșelile pândesc fiecare pas al oamenilor în această viață. Nimic nu prevestește ce se poate întâmpla la următoarea cotitură de drum, dacă ți se pregătește ceva frumos, sau dacă, printr-un pas greșit, îți poți rata întreaga viață. Totul depinde de destin, ale cărui mâini de păpușar iscusit țin cu dibăcie frâiele vieților noastre. Unii nu cred, dar soarta ne este scrisă încă de la naștere, la fel și greșelile. Dacă îți este dat să greșești la un moment dat în viață, sau să îți greșească alții, se va întâmpla, indiferent de cât de prevăzător vei fi. Iar destinul își va lua tributul convenit de lacrimi.

Sala de lectură a bibliotecii universitare era aproape goală. Liniștea profundă părea să vină dintre paginile îngălbenite de timp ale miilor de volume așezate pe rafturi, de-a lungul pereților și până în tavan. După câteva minute, a lăsat pixul jos și a început să își maseze tâmplesle, șoptind ca pentru sine:

- Cred că e de ajuns pentru azi...

Aproape în același moment, bibliotecara, o femeie mărunțică, cu ochelari cu rame groase și părul grizonat strâns într-un coc pe ceafă, se apropie de ea și îi așeză o mână fină, tremurândă pe umăr:

- Domnișoară, ar cam trebui să închid. Vă puteți întoarce mâine, la prima oră.

- Da, da, sigur, murmură absent fata. Oricum voiam să plec.

Bibliotecara o urmări cu privirea strângându-și lucrurile, îi aruncă un zâmbet din colțul gurii când ieși, apoi, întorcându-se la birou, spuse cu voce tare, ca și cum cărțile ar fi prins viață și i-ar fi putut răspunde:

- Tinerii ăștia... Învață până la epuizare, apoi se miră că nu mai au energie și pentru altceva. Oricum, ea e cea mai simpatică dintre toți cei care trec pe aici. O admir mult. Întotdeauna stă până la ora închiderii.

Apoi murmurul i se pierdu între rafturi. Peste cinci minute, își îmbracă paltonul, culese un mănunchi de chei de pe birou, ieși, încuie și

plecă. Nuanțele aprinse ale apusului scăldau în lumini de foc orașul cu dalele sale de piatră, sălciile și salcâmi din parcuri, chipurile obosite ale oamenilor care se întorceau acasă de la lucru, lăsând liniștea nopții să se aștearnă peste tot și să își pună pecetea peste arșița unei zile de vară.

Povestea aceasta este însă a Laviniei, tânăra care ieșise mai devreme din bibliotecă. Este despre curajul și puterea ei de a trece peste erorile destinului, deși acesta hotărăște să îi distrugă viața din temelii, pentru ca mai apoi să reconstruiască una cu totul nouă, pe ruinele celei vechi. A plâns, L-a implorat pe Dumnezeu, și-a dorit chiar să moară, dar în final s-a resemnat, plecându-și capul în fața sentinței incontestabile a sorții; chiar și ea greșește câteodată. Nimic nu poate fi prevăzut și planificat milimetric, iar Lavinia și-a dat seama de acest lucru în cel mai trist mod cu putință.

Avea douăzeci și doi de ani și se pregătea pentru examenele finale, care urmau să aibă loc peste o lună. Apoi, după ani de studii și muncă asiduă, urma să-și obțină mult dorita diplomă în drept. Coborând treptele bibliotecii și înaintând prin peisajul crepuscular, se gândea la viața minunată care o aștepta, pe care și-o pregătise până în cel mai mic detaliu, cu zile lungi de trudă și perseverență. După absolvire, urma să se căsătorească cu băiatul pe care îl iubea încă din liceu, Răzvan și care nu concepea să lipsească din tabloul viitorului perfect, pe care îl pictase din idealuri. Visau să aibă copii, o casă mare la periferia orașului, cariere stabile și fericire până la adânci bătrâneți. Nicio pată nu știrbea frumusețea tabloului, nici cea mai mică greșeală. Greșeală... Cuvântul acesta o urmărea pe Lavinia încă din primii ani de viață.

Avusese o copilărie marcată de certuri în familie, nu de jucării și afecțiune, ca alți copii. Părinții se căsătoriseră pentru că mama rămăsese însărcinată cu ea. De fiecare dată când se certa cu tatăl ei, îi reproșa Laviniei toate eșecurile și toată nefericirea: „Ai fost cea mai mare greșeală a vieții mele! Te urăsc, mi-ai distrus viața.

Intrând pe aleea casei, își făgădui în gând ca, dacă va avea un copil cu Răzvan, să îl facă să se simtă cel mai dorit din lume și să îl iubească mai presus de orice, indiferent în ce moment avea să vină. Nu îl va considera niciodată o greșeală. Greșeală... Scutură încet din cap, ca și cum astfel ar fi putut alunga gândurile negre și intra.

În casă, îl găsi pe Răzvan făcându-și bagajele. Avu un scurt moment de confuzie, înainte să își amintească de excursia la Milano, planificată pentru acel weekend. Avionul decola mâine dimineață la ora șase.

- Bună, scumpo! o întâmpină el, sărutând-o pe frunte.
- Bună, dragule. Ca de obicei, am tocit pentru examene. Dar tu?
- Am făcut ceva cumpărături, am trecut pe la birou, să pun la punct lucrurile înainte să plecăm și cam atât. A, ți-am pregătit și ție trolerul. M-am gândit că nu mai ai chef de bagaje după ce ai învățat toată ziua.
- Ai intuit perfect, ca de obicei, replică ea, zâmbind. Ai idee cât te iubesc?

În timp ce urcau scările spre dormitor, se gândi cât de norocoasă era, ce bărbat minunat îi dăruise Dumnezeu și cât de mult se iubeau. „Ești o greșeală, nu meriți nimic!” sâsâi o voce interioară, dintr-un ungher întunecat al minții. Nu apucă să alunge gândul supărător, căci adormi imediat ce puse capul pe pernă.

Dis-de-dimineață, plecară cu mașina lui Răzvan, pe care urmau să o lase în parcare aeroportului pe toată durata celor trei zile, cât dura mini-escapada lor la Milano. Formalitățile de îmbarcare se terminară repede, astfel încât în curând se instalau deja pe locurile confortabile de la clasa întâi. După trei ore, urmau să fie în orașul visurilor ei, așa-zisa „capitală a modei”, grandiosul Milano.

Lavinia dormi aproape tot drumul și se trezi cu puțin timp înainte de aterizare. Deschise ochii și își întinse membrele amorțite. Privi spre locul de alături: Răzvan încă dormea. Aproape în aceeași clipă, un băiețel de vreo trei ani trecu în fugă pe coridorul dintre scaune, râzând. La câteva secunde, îl urmă o femeie cu părul lung și drept, alergând pe tocuri de zece centimetri și cărând o geantă destul de grea. „Hm, seamănă cu mine, mai puțin părul”, se gândi Lavinia, „probabil e mama copilului”. Spre surprinderea ei, femeia se opri și îi depuse geanta în brațe, privind-o panicată:

- Vă rog, țineți-mi puțin geanta. E grea și... Numai până îmi prind copilul! E atât de agitat, nu stă o clipă!

Lavinia nu apucă să deschidă gura, căci femeia deja se îndrepta cu pași mari în direcția în care o zbughise fiul ei. Zâmbi în sine ei, gândindu-se cât și-ar fi dorit și ea un băiețel după care să alerge și de a cărui zbuguială să se plângă. Sau o fetiță care să îi semene lui Răzvan, blondă, cu ochi albaștri și senini ca cerul pe care îl privea acum prin hublou.

Momentul de reverie îi fu întrerupt de vocea stewardesei, care răsună cu autoritate în difuzoare:

- Vă rugăm, puneți-vă centurile! Avem turbulențe. Nu vă panicați!
Repet: puneți-vă centurile!

Lavinia îl strânse atât de tare de mână pe Răzvan, încât acesta se trezi, privind confuz în jur.

- Ce se întâmplă?

Dar Lavinia era prea ocupată ca să îi răspundă. O căuta din priviri pe femeia de mai devreme, să îi înapoieze geanta, dar nu era nici urmă de ea. Răzvan o întreabă de unde avea geanta, însă ea părea a fi în transă, chinându-se să înghită un nod greu, ce o împiedica să respire. Avea o presimțire foarte rea, pe care nu reușea nicicum să și-o explice. Nici nu își duse gândul la bun sfârșit, că un bubuit înfundat în partea dreaptă a avionului, urmat de un hârâit amenințător, dădu glas fricii ei și o făcu să țipe mai tare ca niciodată. Răzvan încerca în zadar să o liniștească:

- Calmează-te, draga mea. E doar o... o... o mică problemă. Sigur o rezolvă ei. O să fie bine, îți promit. Vom ajunge în siguranță la Milano și...

Dar nu apucă să își termine propoziția, căci o altă voce, în care de data aceasta se ghicea panica, se auzi în difuzoare:

- Stimați călători, vă vorbește copilul. Vom efectua o aterizare forțată. Vă rugăm, fiți calmi!

Însă după câteva minute, în care Laviniei i se urcase stomacul în gât de la salturile făcute de avion în aer, aeronava se prăbuși cu un zgomot sinistru pe o câmpie din apropierea orașului Milano. Din impresionantul aparat de zbor cu o sută de pasageri la bord nu mai rămăsese decât un morman fumegând de fiare.

Lavinia se trezi sufocată cu centura de siguranță, prinsă între scaunul ei și ceva ce părea a fi o bucată din aripă. Picioarele erau captive într-o grămadă de fier, deci îi era imposibil să și le miște; oricum, nu le simțea. Nici mâinile nu erau într-o stare prea bună, se gândi că probabil erau rupte, căci erau răsucite într-un unghi nefiresc. Ar fi urlat de durere, dar nu putea scoate niciun sunet. Fața... ar fi vrut să vadă cum îi arăta fața, dar de unde să facă rost de o oglindă acum? Deodată, un gând negru, înspăimântător, îi trecu fulgerător prin minte: Răzvan. Unde era Răzvan? „Doamne, te rog să fie bine!”, se rugă în gând, apoi închise ochii, căzând pradă unui leșin care se temea să nu fie veșnic.

Când îi deschise din nou, oarecum bucuroasă că încă mai trăia, deși era limpede că trupul ei suferise mutilări serioase, o echipă de paramedici o așeza cu grijă pe o targă. Ca prin vis, îi auzi vorbind:

- Are mâinile și picioarele fracturate, cred că și câteva coaste, plus un politraumatism cranio-cerebral. Iar fața... cred că trebuie reconstruită de la zero, nu prea văd ce se mai poate recupera. Crezi că o să supraviețuiască?

- În clipa asta, mi-e greu să mă pronunț. În orice caz, e o norocoasă. Ea și băiețelul din celălalt elicopter sunt singurii supraviețuitori.

Din nefericire, Lavinia înțelesese tot, pentru că vorbea italiana la perfecție. Și nu știa dacă să se bucure că se număraseră printre cei doi supraviețuitori sau să... Dumnezeu mare, Răzvan! Nu, nu, nu! Era un coșmar, trebuia să se trezească, trebuia să...

Câteva ore mai târziu, se trezi în ceva ce părea a fi un salon de spital. Brațele și picioarele erau în ghips, iar capul... probabil bandajat, căci simțea ceva incomod zgâriindu-i pielea din jurul urechilor. Își era foarte greu să respire, trebuia să tragă aer în piept cu porția, pentru că simțea ca și cum o sută de cuțite o împungeau din toate părțile. Își simțea fața foarte umflată și dădu să vorbească, dar realizează că nu putea deschide gura. Chiar atunci, o asistentă intră, îi zâmbi politicos și începu să îi vorbească:

- Bună ziua, doamnă – se opri să citească ceva de pe o fișă – Felicia. Nu vă speriați, o să fiți bine, ce-a fost mai greu a trecut. Colegii de la chirurgie plastică o să se ocupe de fața dumneavoastră și o să fiți ca înainte, da? Vă las acum, o să vină medicul să vă vadă peste ceva timp.

Și plecă, lăsând-o pe Lavinia cu o sumedenie de întrebări pe care nu le putea pune și la care nu avea cine să îi răspundă. Mai întâi, cine era această Felicia? Apoi, cine îi putea spune ceva despre Răzvan? Nu putea fi mort, nu era cu puțință. N-ar mai fi putut trăi fără el. Însă brusc, începu să își amintească, iar evenimentele se succedară cu viteza luminii în mintea ei, cu o claritate uimitoare: femeia din avion îi dăduse geanta și, cum geanta ei era la bagaje (Dumnezeule, cât de iresponsabil din partea ei), medicii o identificaseră după actele femeii... adică Felicia. Iar băiețelul supraviețuitor... nu își amintea să fi fost alți copii mai mici printre pasageri. Oare să fi fost fiul Feliciei? Da, cel mai probabil așa era. Doamne, totul era o greșeală imensă! O eroare care era pe cale să o ruineze! „Ești o greșeală, ai distrus viața mamei-tai, acum și a ta va fi distrusă!” se auzi iarăși vocea interioară. Nu era posibil așa ceva, era un vis urât, din care trebuia neapărat să se trezească! Dacă ar fi putut vorbi... Brusc, își dădu seama că nimeni nu i-ar fi crezut povestea despre cum a ajuns geanta altei femei la ea în brațe. Ar fi luat-o drept hoată și, cel mai probabil, ar fi arestat-o. Doamne, în ce încurcătură se afla? Și cum avea să iasă din ea? Mai era și reconstrucția facială, care, desigur, urma să se facă după trăsăturile Feliciei. Ea, Lavinia, era moartă, teoretic. Trebuia să preia viața, obiceiurile și familia unei alte femei. Ce greșeală! Și cel mai rău era că nu o putea îndrepta.

Înainte medicului, în salon intră un bărbat înalt, brunet, cu o constituție athletică și... destul de atrăgător, urmat de o femeie în vârstă. El ținea în mâini un buchet de flori uriaș, pe care îl așeză pe noptieră, apoi se aplecă și îi șopti blând:

- Hei, s-a trezit soția mea scumpă. Medicul mi-a spus că încă nu poți vorbi, dar că nu e un motiv de îngrijorare, o să te recuperezi. Felicia, m-ai speriat îngrozitor. Am crezut că tu și Matei... în fine, să nu vorbim despre asta. Mai e ceva. Medicul mi-a spus că... erai însărcinată. Draga mea, de ce mi-ai ascuns?

- Haide, Vlad, las-o să se odihnească. Draga mea, mă bucur foarte mult că ești bine. Vino, fiule.

Rămasă singură, mintea ei începu din nou să lucreze alert. Cei doi vorbeau româna, deci probabil erau o familie stabilită în Italia, iar Felicia și Matei (băiețelul lor, probabil) veneau la ei. Însă... ea fusese însărcinată. Și de data asta era sarcina ei, a Laviniei, nu a Feliciei, copilul ei și al lui Răzvan. „Doamne, dacă exiști, fă să se termine dezastrul acesta!”.

Timp de șase luni, cât a durat recuperarea, Vlad a venit în fiecare zi la ea. Îi aducea flori, o hrănea, îi povestea despre viața care o aștepta afară. Spre final, îl aducea și pe Matei cu el. Băiețelul o privea cu ochi curioși, îi spunea „mami” și o mângâia pe bandaje. Laviniei îi dădeau lacrimile de fiecare dată. Ar fi vrut să spună că Felicia a murit de fapt, dar în schimb, juca teatru, amplificând greșeala la dimensiuni inimaginabile. Eroarea avea acum proporții uriașe, iar dacă ar fi spus adevărul, totul s-ar fi dărâmat în capul ei.

După un șir lung de operații, care culminase cu cea de reconstrucție facială, transformarea Laviniei în Felicia era completă. Ieși din spital la brațul soțului și ținându-și de mână băiețelul. Acasă, o aștepta o reuniune de familie în toată regula: își cunosc și își îmbrățișă socrii și părinții, descoperi că avea două surori, un cumnat, o suită gălăgioasă de verișori și verișoare cu foarte mulți copii, plus o mulțime de prieteni de familie. Mai erau angajații și colegii lui Vlad, care deținea o firmă de imobiliare și colegele ei, care se pare că avea propriul salon de înfrumusețare. „Bun venit în noua ta familie”, își spuse în gând; o familie care nu îi aparținea și pe care nu o merita, pe care o primise dintr-o greșeală. Dar simțea lacrimi de fericire înțepându-i ochii. Niciodată nu se simțise mai iubită ca atunci. Nici nu avu timp să se gândească la Răzvan, căci toți o copleșiră cu îmbrățișări și cadouri de „bun venit acasă”.

Spre seară, îl luă pe Vlad deoparte și îi spuse:

- Aș vrea să dormim în camere separate o perioadă.
- De ce? E vreo problemă?
- Cred că e din cauza traumelor suferite, vreau să stau singură o perioadă.

Vlad o înțelese. Se simțea foarte vinovată, nu putea dormi cu un alt bărbat, după ce Răzvan și copilul lor... Oh, Doamne! În plus, nu putea prelua bărbatul altei femei atât de repede și fără nicio remușcare. Avea nevoie de timp.

Au trecut săptămâni foarte frumoase pentru Lavinia apoi. Matei era o dulceață, se atașase atât de tare de el, încât uneori uita că nu era copilul ei. Se ocupa și de fiul, și de soțul ei așa cum credea că ar fi făcut-o Felicia dacă ar mai fi fost în viață. Și în sinea ei, spera că ea și Răzvan o priveau de undeva și că o iertaseră pentru că furase viața altcuiva. N-ar mai fi vrut să spună adevărul în veci, pentru că era atât de fericită.

Într-o seară, în timp de pregătea cina, Vlad se apropie de ea și îi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor:

- Știi, uneori mă gândesc cât de mult m-a iubit Dumnezeu, fiindcă mi te-a dăruit a doua oară.

De atunci, Lavinia se hotărî să abroge regula cu camerele separate. Omul acesta o iubea prea mult ca să îl mai țină la distanță, și nici sentimentele ei nu erau diferite. În cele câteva săptămâni, se îndrăgostise de soțul Feliciei.

În dimineața în care se împlinea un an de la accident și de când avea o altă viață, la două zile de când dormea cu soțul ei, se trezi înaintea lui Vlad și intră la duș. Când ieși, bărbatul stătea pe pat și o contempla cu o privire care o topi.

- Bună dimineața, soare! îi spuse.

Pe neașteptate, se apropie de ea, o luă pe sus, o depuse pe salteaua moale și începu să o gâdile. Lavinia râdea din toată inima și nu observă că halatul i se dăduse la o parte. Vlad se opri brusc, se retrase îngrozit de lângă ea și o privi cu o expresie care îi îngheță sângele în vene.

- Soția mea nu era operată de apendicită. Cine ești, impostoareo? Hm? Cine?

Avea un calm care o îngrozi pe Lavinia. Dar își dădu seama că basmul luase sfârșit și că trebuia să spună adevărul. Și îl spuse printre lacrimi de regret, căci pierdea pentru a doua oară un bărbat pe care îl iubea.

- Vlad, te rog să mă crezi că nu am vrut să fie așa. Totul mi-a scăpat de sub control, mi-a fost frică. Te iubesc, crede-mă. Nu vreau să vă pierd pe tine și pe Matei.

- Scutește-mă, îi replică el scurt. Până diseară să nu mai fii aici.

Au stat despărțiți două luni. Lavinia și-a dat seama că cea mai mare greșeală pe care o făcuse destinul în privința ei îi oferise, de fapt, marea iubire și că dezvăluirea adevărului o costase fericirea. Dar destinul nu-i uită

pe cei pe care i-a făcut să sufere și le recompensează lacrimile, când se așteaptă mai puțin. Într-o dimineață, se trezi cu Vlad la ușa ei.

- Am fost prea dur cu tine. Ai avut dreptate, nu a fost vina ta, amândoi am fost victime ale hazardului. Ai avut grijă de mine și de Matei așa cum o făcea soția mea când trăia. De fapt, până să văd operația, nici nu am bănuțit că ești altcineva. M-am îndrăgostit de tine, Lavinia. Vreau să te întorci acasă. Ai un soț și un copil care te așteaptă.

Și astfel, Vlad și Lavinia au fost aduși împreună de aceeași mână a destinului care părea că, printr-o greșeală, distrusese totul, dar care le-a adus amândurora fericirea.

Până și cele mai mari erori se pot transforma miraculos, devenind ceea ce destinul vrea să devină. Fiecare dintre noi ar trebui să creadă că undeva, acolo sus, Cineva i-a pregătit o soartă care se îndeplinește negreșit și că toate greșelile pe care le facem sau pe care le fac alții în detrimentul nostru au un scop. Un scop care de multe ori ne conduce la finaluri fericite. Pentru norocoși și pentru cei care cred, basmele devin realitate.

GRIGORE ANA-MARIA

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a XI-a

Prof. coord. Postelnicu Pompilia

Greșeala – constructor sau demolator?

„15 noiembrie 2004, dimineața, etajul II, prima clasă pe dreapta. Intram grăbită pentru ora de gramatică și mă izbesc în el. Părea a fi o scenă din filmele americane în care amândoi își scapă cărțile, iar apoi își întâlnesc privirile și urmează să se iubească până la adânci bătrâneți. Sper să nu mai spui nimănui, dar am de gând să mențin aprinsă acea scânteie.”

Stau și privesc și acum aceste file ale unui jurnal ponosit, pagini a căror cerneală a murit acum mult timp și care nu mai transmit aceeași emoție. Au trecut mai bine de 20 de ani de când am terminat liceul și îmi aduc aminte fiecare moment de parcă ar fi fost ieri. N-aș fi crezut vreodată că vor trece atât de repede anii. Acum, totul s-a dus pe apa sâmbetei. Vezi tu, eram acea fată de la filo cu note bune, respectată, de la care toți profesorii aveau așteptări. Nu o să intru în detalii cu privire la relația între colegi, n-aș vrea să îmi aduc aminte. Acum vreau să-ți spun despre el, despre omul din cauza s-a ajuns aici. A, da, Marian! Despre el este vorba aici. Simt și acum acei fluturi în stomac și acel fior pe șira spinării. Cine s-

ar fi uitat la tocilara de filo, mai ales acei băieți care aveau deja un renume în colegiul nostru. Cred că îmi fac mai mult rău întorcându-mă în aceste amintiri, dar sunt sigură că tu mă vei putea înțelege.

N-aș fi crezut vreodată că voi renunța la statutul meu de elev silitor pentru a fi integrată în grupul lui. Vezi tu, făceam orice să fiu aproape de el.

Zilele treceau și fata aceea cu două codițe, cu ghiozdanul în spate și cu un viitor strălucitor se transforma în una din fetele rebele care absentă, nu mai prezenta interes la ore și ajungea târziu acasă. Nu-mi plăcea să frecventez cluburile, dar am făcut-o, pentru tine! Nu-mi plăcea să stau cu toți prietenii tăi ciudați, dar am făcut-o, pentru tine!

Am intrat într-un cerc vicios din care nu am mai putut ieși, de fapt... Nu liberă. În sfârșit! Am reușit să-i atrag atenția, mă aprecia pentru ceea ce am devenit. Încă aud ecoul vocii mamei zicând „NU TE VA FACE FERICITĂ!”

Ba da mamă, mă va face fericită! Cel puțin asta credeam atunci. Am fugit, am plecat de acasă cu un bagaj de vise pe care nu mai sunt capabilă să îndeplinesc vreodată. Nu mi-am imaginat vreodată ce durere le-am provocat părinților mei prin greșeala de a nu mă uita în spate. De fiecare dată mi s-a spus să am grijă la cine renunț. Am făcut asta celor care acum se învinuiau și se întrebau unde au greșit.

Nu, nu voi ați greșit. Ci eu, am ajuns un eșec. Ca elev, ca fiică, ca fată... Dar toate s-au schimbat până când a ajuns ea. Am crezut că am demonstrat destule făcând atâtea sacrificii doar pentru a-i fi alături. Am renunțat la mine pentru a putea fi apreciată de cei din jur. Nu puteam să concep că totul avea să se termine într-o clipită.

„- Simt că sunt degeaba în relația asta! Mă plictisesc! Nu ai să te schimbi niciodată! Este vina ta că s-a ajuns aici. Nu este termen de comparație între tine și ea! Ești un eșec! Nu faci nimic bine! Poți să pleci!”

Toate astea răsunau în micul apartament unde stăteam de ceva vreme. De ce? Fiindcă nu eram la fel de bună ca ea. Niciodată nu m-am gândit la riscul de a rămâne pe dinafară. Nu concepeam să-mi fi luat cineva locul. Îmi spunea că sunt unică și că mă va aprecia mereu pentru ce am reușit să fac. De fapt, eram doar tocilara care a pus botul la băiatul rău, dornic de a-și bate joc de cineva. Meditam și voiam să aflu dacă totul a fost o minciună și chiar nu valoram nimic sau poate am greșit din nou cu ceva. Am ajuns să cred că dezamăgirea se țin lanț. Cum voi ajunge eu acasă la părinții mei și să le spun că am luat o decizie pripită? Unde mi-a fost capul?

În schimb, de parcă nu ar fi fost de ajuns, nu voi călca singură pragul casei de unde am plecat acum câteva luni atât de sigură și

încrezătoare în cel pe care l-am cunoscut întâmplător. S-a asigurat că-mi voi aduce aminte mereu de el, dar în același timp este cel mai frumos dar pe care mi l-ar fi putut oferi: o mică făptură care va avea nevoie de un tată. O mică făptură a cărei mamă va fi și tată. Ar fi prea târziu să o iau de la capăt, ar fi prea târziu să îmi îndrept greșelile făcute dintr-o prostie, dintr-o dorință arzătoare de a fi ca cei din jur? Niciodată.

Și revenind în prezent, nu-mi pare rău că am făcut-o! Am un copil mare și frumos, silitor, pe care îl voi ocroti și îl voi ajuta să nu repete aceleași greșeli făcute de mine.

Cel mai important este să îți reamintești mereu că în spatele oricărui succes se află sute de încercări eșuate! Niciodată nu este prea târziu!

GRINDEANU ALEXANDRA-MARIA

Dolj, Craiova, Colegiul Național „Elena Cuza”, Clasa a XI-a

Prof. coord. Drăcea Maria

Încercare

Alergi pentru un nou început,
dar esti urmărit de plâsmuiri
ale minții tale bolnave,
până ce un gând te oprește.
Și îți dai seama că ai înțeles totul greșit,
Oare a fost o simplă eroare?
Nu îți vei da seama...

Uită

Merg pe un teritoriu inamic,
Îmi arunc zdrențele și tot ce mi-a mai rămas
din rămășițele sufletului.
Privesc bucata de sticlă
în care păsări zboară și zboară,
dar nu-mi aduc aminte de ceea ce a fost înaintea lor,
căci nu mai vreau asta.
Dintr-o singura atingere a realului

mi-am dat seama de eroarea
făcută și...
aici se termină totul.

Reverie

Ai avut o viziune?
Păcat că a fost doar ca un vis.
gândurile te-au indus în eroare
căci erau pline de viruși
și dacă știai să trăiești, n-ai fi murit..
Dar uitasem că tu mori zilnic
și renaști, de asta ești capabil.
Groapa neagră în care ai căzut,
te va strânge în brațe, iar tu ești obedient
și persiști într-o greșeala continuă.

GROSU ABEL

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a XII-a
Prof. coord. Mocanu Ramona

IOV

Actul I, Scena I

Cei doi tineri stau pe nisip sub un cort improvizat și discută în timp ce privesc cum soarele cade ușor, ușor la marginea deșertului lăsând orizontul portocaliu.

Iov: Mă întreb ce-o fi dincolo de deșert, de tot nisipul ăsta... pustiul ăsta mă scoate din minți, simt o repulsie puternică față de el și cred că sentimentul e reciproc.

Jamil: (stând lângă Iov, privește orizontul nostalgic) Nu știu... cred că pustiul stă în ochii privitorului acum, căci eu nu pot vedea decât o oază de liniște, soarele puternic, nisipul fierbinte, nopțile senine împodobite de mii și mii de stele, sunt făcut pentru locul ăsta ori... și el pentru mine.

Iov: Bineînțeles, păr creț, negru, ochi căprui, ten închis, da, 100% hallal. Ție ți-o fi ușor, toate fetele din sat te privesc ca pe un vis frumos, și numele te dă de gol.

Jamil: Hai nu dramatiza atât... arăți foarte bine, uite ce arab adevărat și dacă nu te-aș cunoaște, aș spune chiar unul respectabil.

Iov: (râzând ironic) Amuzant... foarte amuzant. Dar treaba e serioasă, vreau să spun, am părul aproape alb, ochii de un albastru stupid de deschis și pielea cu vreo 20 de nuanțe mai alba decât a ta. Adică uită-te la noi, parcă ar sta de vorbă ziua cu noaptea. Imi amintesc că înca de când m-am născut toți mă priveau ca pe un fel de djinn și nu e ca și cum s-ar fi schimbat mare lucru acum.

Jamil: (simțindu-i durerea, dădu să schimbe cumva subiectul) Am auzit că tatălui tau îi merg bine vânzările, toți îl știu drept un bun negustor, chiar mama s-a dus să ia niște materiale de la el, vă merge bine cu banii ha?

Iov: Puțin îmi pasă de bani, nu-mi folosesc la nimic, nu pot cumpăra aprecierea părinților, cel puțin a tatălui care se simte parcă jenat și să vorbească cu mine. Eu sunt un fel de oaie neagră a familiei, sau nu, de fapt oaia mult prea albă a familiei. Cum e să ai un fiu care sa nu îți aducă cinste, mai ales într-o comunitate de oameni perfecți, cu toate că în realitate nu sunt nici una, nici alta. Se apropie vârsta majoratului și fiecare trebuie să își găsească pe cineva, eu ce fac?

Jamil: Nu ai pus ochii pe nimeni? Sunt tot felul de fete pe aici, ba prea multe!

Iov: Singura care m-ar putea iubi, zic eu, e Wadjda, mereu îmi zâmbește cald când mă vede. E o fată bună dintr-o familie respectată. Dar cum vom obține binecuvântarea părinților? Ai ei nu vor permite niciodată ca fata lor să se căsătorească cu albinistul satului, ce s-ar alege de onoarea lor?

Jamil: (oarecum jenat) Deci încă nu ai aflat...

Iov: Ce să aflu?!

Jamil: Wadjda a fost promisă fiului imamului, se vor căsători peste 4 luni.

Iov tăcut, privea în gol, inexpresiv și parcă nici nu mai exista, dar totuși era acolo. Jamil își privi scurt prietenul apoi mută privirea în pământ, se simțea oarecum vinovat, dar dacă nu îi spunea el, într-un final tot avea să afle.

Scena II

Peste 3 zile, acasă la Iov, se aud bătăi în ușă, tatăl deschide.

Jamil: As-salamu 'alaykum!

Tatăl: (răspunde rece) Wa 'alaykum as-salam.

Jamil: Iov este aici? Aș avea nevoie de puțin ajutor acasă.

Tatăl: (confuz) E plecat de 2 zile, a spus că stă la tine să te ajute cu nu știu ce treabă...

Jamil, îngândurat, simte deodată un nod în gât, salută și pleacă fără să dea vreo explicație. Ia o cămilă și pornește în căutarea prietenului său în împrejurimi, știe că nu avea cum să fie prin sat, nu avea alți prieteni în afară de Jamil. Se îndreaptă către locul preferat al lui Iov, la Stâncile Roșii. Ajuns acolo la amiază, se dă jos de pe cămilă și se uită prin jur, când deodată, rămâne încremenit, apoi cade îndurerat îne genunchi.

Jamil: Iov! Prietene! Frate! Ce ai făcut?! Puteai să fugi măcar...

Lacrimile i se preling pe față. Iov nu mai este acum, trupul său palid e întins și fără viață, pielea îi este arsă de soare iar buzele, vinete și crăpate. Acum e liber, nu mai simte niciun fel de durere sau rușine. Băiatul rămâne o vreme lângă trupul prietenului său, după care pleacă spre sat.

Actul II, Scena I

Michael, îngândurat, se plimbă prin cameră cu niște schițe de text în mână.

Michael: Când tata mi-a povestit asta după ce venit din Afganistan, chiar m-a mișcat, nu știu exact cum s-a petrecut totul, însă de un lucru sunt sigur, sentimentul pe care ți-l insuflă este la fel de real ca povestea în sine, este o tragedie, însă are cu adevărat ceva nobil... Cât despre Jamil, tot ce știu e că s-a căsătorit cu o fată simplă, dintr-o familie modestă și că, după tot ce s-a întâmplat, a rămas foarte distant față de cei din comunitate.

IACOB IULIA DARIA

**Cluj, Cluj-Napoca, Liceul Teoretic „Mihai Eminescu, Clasa a XI-a
Prof. coord. Sabău Viorelia**

eroare 1

fetele & cerul, hantise în ambalaj frumos, un apus roz pe care atârnav fulgere ca niște sfori și întrebarea pe care și-au pus-o ridica foarte multe întrebări, foarte multe culori într-o liniște julită de tunete și păsări. și ploua cu zmea minuscule, furtuna aștepta la etajul 3 în cer, de parcă dumnezeu ținea degetul pe trăgaci și nu voia să țintească înspre muzeul de suflute.

ziua 20 sub un cer sângeros, deliruri roz în ambalaj frumos, mi-am zis asta-i prima eroare, cerul nu există de fapt, e atmosferă, blanc cromatic, un vid evident. fiindcă-i foarte departe, devine un ideal, dar e o fosă fosforică, n-ai ce atinge din ea. asta-i cu fetele & cerul: frumoase, dar nu există. minciuni roz care produc multă apă, îngroapă și dezgroapă lumină.

fetele & cerul te conving că ascund un dumnezeu de sticlă sau vreo pupilă de cosmos.

m-am întins după fete & cer lepădându-mă os cu os, cățărând
coșmaruri subțiri și roz. ascează înspre etajul 7 în cer, sunt tot mai jos
urcând pe ceva ce nu există.

fetele & cerul au rămas roz și orbi pe orbită

eroare 2

chiar totul e ambalaj, totul e carcasă. când e așa lumină afară, nu mai
reușesc să mă disting de ce-i afară. și mi-am zis, printre câteva sute de
tăceri de lalele și lanuri de voci, *asta e eroarea 2, vrei mereu ce urai ieri,*
uragane și ierni, moarte și lăutari, te sprijini de frig cerșind un soare de
mai, îți plimbi întuneric prin sânge și vrei să-ți faci un transplant, vrei un
cântec frumos din cuvinte de pânză, cu cât mai subțire, cu atât mai ușor de
îmbrăcat. și când ți se umplu plămâni de atâtea lumânări de pe torturi
aniversare, începe să te depășească vara și să primești tot ce aveai. dar

acum e insuportabil, totul e carcasă, totul e ambalaj. nu mai găsesc
interiorul în care mi-am pus dorințe, cortex spre muladhara, lumină
înghițind lumină. am rămas și eu ambalaj și carcasă, pielea ca geamul prin
care pisica privește o lume care se mișcă, dar nu există. și trezesc în mine
câteva orașe și lumina lor tot nu e îndeajuns de puternică încât să mă găsesc
prin mai multă lumină în jurul meu.

când eram mică știam că nu trebuie să privesc în măduva soarelui
dar pe-atunci îmi era mai teamă să orbesc astupată de întuneric decât de
lumină.

eroare 3

și am plâns în camera albă a unui muzeu dezbrăcat, lumea mea nu e
mai departe de un perete alb. *eroarea 3, nu-ți vei găsi viitorul într-o*
pictură, aici timpul se măsoară în lichid și ceea ce trăiești va paraliza în
fața ta, uscându-se. ce colorat e! a spus fata privind coapsele amorfe,
repulsie tradusă în ulei și îi era scârbă și frică de colțuri, în modernism n-
avem rame, limita ochiului ei era realitatea, neînțelegând că
pictorul e primul care își scuipe pictura, doar că prin pensulă.

pe când femeia din tablou, teanc uscat de gânduri, o mângâia printre
două becuri care făceau expresionismul mai blând
dar fata era mai blândă, ca o rană care
doare doar când îți amintești că o ai.

eroare 4

i-am zis *fii tu însuși* și asta a fost eroarea 4, a sunat ca o înjurătură. și
n-am găsit ce căutam fiindcă orbesc de la zgomot, pianul din muzeu mi-a
ținut noaptea în loc. și cerul uscat vânat e un monstru, am uitat și de fulgere
până să caut genul de frumusețe cu care să te omor. azi nu e ziua, nu am
găsit chiar nimic. nu voi reuși să tac și ea nu pricepe nimic. dar noi făceam
ce puteam, gelozie albă, ziua nu e asta, muzeul e mort și între culorile mute
și-a amintit că pianul
tace când
îi spui
deschide-te.

eroare 5

credeam că ne cunoaștem de ceva timp, *eroarea 5*, au trecut trei ani
de când mi-am dezlipit picioarele de podea și am tăcut:
un vis și jumătate în fața balconului deschis, cafelele și minutele
cadaverice, mâinile albastre prin rochia albă, cărți de tarot și scrumiera sub
masă, muzică de sânge și piele pe fundal, dacă era vreo lălea pe aici nu mai
spuneam la revedere, plămâni la vedere, am zis:
nu mai am aer să te cunosc.

IANCU ROXANA ELENA

Buzău, Colegiul Național „B. P. Hasdeu”, Clasa a XII-a

Prof. coord. Dinu Alina

Eșecul unei dimineți de primăvară

Ce ceea ce îți voi povesti acum s-a întâmplat cu mulți, mulți ani în urmă, așa că nu mă aștept să mă crezi pe deplin, însă asta e modul meu de a-mi începe călătoriile literare:

*

-Eșec? Nu, nu, nu! Clar n-ai auzit întreaga poveste! Auzi la el, eșec!

-Domnule Griffin, ceea ce ai comis dumneata în seara asta nu poate fi trecut cu vederea. M-ai asigurat că planul va funcționa ca la carte, fără a isca „necazuri” sau mai știi eu ce fel de controverse în rândul ălor „mari”. Împacă-te cu ideea, Grif! Planul a fost un eșec total! EȘEC! Vrei să ți-l spun pe litere?

Isaiah Griffin își stăpâna cu greu accesesele de mânie care aveau să izbucnească în orice moment dacă nu își ținea mintea ocupată cu ceea ce conta cu adevărat.

Costumul negru căpătase arsuri serioase în urma incendiului din El Libros. Stratul subțire de cenușă se contopea rapid cu lumina palidă a felinarului, dându-i agentului o înfățișare învechită, de pensionar. Cu țigara aproape stinsă, tânărul Isaiah își aruncă pentru o secundă privirea către turnul Cabello și, cu un aer de împăcare, scrută lumina prăfuită a felinarului și se așeză pe banca de alături, cufundată pe jumătate într-un întuneric plăcut și parfumat.

-Te înșeli, Fermin! Planul a ieșit perfect. Crede-mă pe cuvânt! Am salvat turnul de incendiu, oamenii sunt în siguranță iar directorul e deja acasă, în patul său. Asta e ceea ce contează acum...

-Infractorul, Grif! Cel care a pus incendiul la cale! Unde e infractorul? Tu îți dai seama ce ai făcut? L-ai lăsat să scape. Cum, Dumnezeule, să prinzi nenorocitul și apoi să îi dai drumul? Mai mult de atât: te-am văzut cu ochii mei când i-ai dat cheile mașinii tale! L-ai ajutat să fugă! Asta ai înțeles tu din tot ce te-am învățat? Asta?

-Dacă ai terminat cu reproșurile, domnule Perfectiune, dă-mi voie să-mi vărs și eu nemulțumirile pe care le tot întâlnesc de când am fost transferat în locul ăsta mizer. Dar, mai întâi, n-ai vrea să auzi o poveste?

Isaiah își aruncă chiștocul lângă felinar și cu zâmbetul cald dezgolit pe jumătate, își fixă pupilele asupra privirii comisarului Fermin. Cel din urmă își scoase celebrul trabuc pe care îl purta de cel puțin 15 ani în buzunarul paltonului, dar pe care nu îl fuma niciodată din cauza plămânilor sensibili, ci îl ținea între buze, de formă, până se plictisea de el, moment în care îl izgonea în locul de unde venise.

-Nu știi ce mă oprește să nu te împușc chiar în clipa asta. Dar pe cine păcălesc? Infractor nu avem, seara e pe sfârșite, așa că, dragule, dă-i drumul. Spune-ți povestea!

*

Isaiah Griffin. Agent secret în cadrul organizației CSR Barcelona, proaspăt transferat din New York pe aceste tărâmuri iberice, cu scopul de a-și recăpăta vechea funcție de lider, funcție pe care o pierduse în urma atacului terorist din Boston, o dată cu viețile a doi tovarăși care îi serveau drept parteneri în această misiune periculoasă.

Acuzat de neglijență în cadrul misiunii de acum 6 luni, Isaiaha fost escortat în Barcelona, sub aripa domnului comisar Fermin Gusttaia. Cel puțin, asta scria în dosarul de transfer al tânărului agent.

Viața lui a fost alta înainte de incidentul din Boston. Liderul grupului de agenți din Organizația NYAS căpătase o oarecare faimă în rândul colegilor lui de breaslă după ce s-a logodit cu fiica celui mai de seamă om din întreaga organizație, directorul Smith.

Când credea că nimic nu poate fi mai bine de atât, Marisa Smith i-a oferit logodnicului său cel mai frumos moment din întreaga sa viață: acela de a deveni părinții unui copilăș. Înainte de a rămâne însărcinată, Marisa lucrase, bineînțeles, ca agent secret în cadrul NYAS, alături de Isaiah și de Josh, fratele acesteia.

Visul ei fusese, însă, altul. Își dorea să devină proprietara librăriei de pe 5th Avenue și, astfel, să o transforme într-un imperiu de cărți pe care aveau să-l viziteze cele mai mari personalități ale literaturii americane.

Cum era de așteptat, Isaiah i-a sprijinit visul și a început să-și folosească toate câștigurile în îndeplinirea dorinței celei pe care o iubea din tot sufletul. Inclusiv doamna Smith, mama Marisei, îi făcuse o ofertă de nerefuzat actualului proprietar de pe 5th Avenue, astfel încât aveau să obțină librăria foarte curând, la un preț extraordinar de mic. Doamna Smith detesta meseria de agent. „Prea periculos pentru voi, tinerii de azi”, spunea Lucie Smith de fiecare dată când își întâlnea „copiii”.

Cu două luni înainte de aducerea pe lume a Clarei, Isaiaha renunțat la serviciul său pentru a-i fi aproape Marisei în acele momente unice. Afară

era o toamnă stacojie, friguroasă. Radiourile vuiiau despre niște presupuse atacuri teroriste în apropiere de Boston. Oamenii erau îngroziți, uitau să creadă în speranța că totul va fi bine. Vestea oribilă abia acum avea să vină: sursa atacurilor ar fi fost un complot din partea israeliților pentru a fura codurile americane de luptă. Era nevoie de intervenția unor agenți serioși pentru a afla restul complotului și pentru a-l elimina cât de curând.

Astfel că, de la nici 3 zile petrecute alături de Marisa, Isaiah a fost propus pentru realizarea acestei misiuni, împreună cu Josh, Karl Grey și Frederick Angkel. Cu toate că misiunea a fost încheiată cu succes, prețul plătit a fost unul crud: moartea lui Josh și cea a lui Fred.

Isaiah a fost tras la răspundere pentru greșelile și pierderile celor doi agenți, în timp ce furia domnului Smith și-a spus cuvântul, „oferindu-i” agentului o nouă slujbă departe de NYAS, departe de tot ceea ce iubea mai mult. și, de parcă toate acestea nu ar fi fost de ajuns, un apel de la Smith în legătură cu pierderea sarcinii Marisei i-a ruinat ființa.

-Am fost un laș atunci, Fermin. N-am fost capabil să mă întorc în New York și să-mi recuperez soția din acea lume crâncenă. Pur și simplu, nu am vrut să privesc ruinele a tot ceea ce avea să devină realitate. Mi-am văzut colegii sfâșiați la propriu de nemernicii ăia, Fermin. Seară de seară îi auzeam cum strigau după ajutor, cum mă învinovăteau pentru pierderea copilului meu și a Marisei. Întreaga mea viață era un nimic. Nu aveam niciun motiv de trăit, înțelegeți? Dar se va schimba totul, Fermin!

Ochii lui Isaiah căpătară o strălucire aparte, ca aceea a unui om plin de viață.

-Am fost căutat, dragă Fermin. Știi de ce? Fetița mea trăiește, e alături de mama ei, ambele mă așteaptă. Tot ceea ce s-a întâmplat în seara asta a fost o pură diversiune. Toate acestea doar pentru a mi se vorbi. Infractorul, Fermin, e doamna Lucie. A aflat la scurt timp după venirea mea aici de toate lucrurile murdare pe care Smith le-a făcut pentru a mă alunga din viața lor. Clara a venit pe lume acum 4 luni, în timp ce Marisa nu avea nicio idee despre locul unde m-aș fi putut afla. S-a iscat o ceartă monstruoasă în New York. Așa au aflat cele întâmplate.

Doamna Smith a decis să plece departe cu cele două minuni ale mele. S-au stabilit în Provence, iar acum mă așteaptă alături de ele. Tu îți dai seama, prietene? Incendiul și toate cele au fost simple motive de a-mi atrage atenția. Tot eșecul ăsta de care-mi spuneai mai devreme mă va ajuta să mă întorc la tot ceea ce iubesc.

O liniște de mormânt se așternu peste acel peisaj de primăvară. Primele raze ale soarelui abia se iveau din adâncurile somnului. Bâncile

începeau să prindă viață, în timp ce felinarele se ofileau sub calda răsuflare a dimineții.

-Trebuie să recunosc, Grif. Ai avut dreptate. Meriți pe deplin o nouă viață. Deci aici se sfârșește totul, să înțeleg? Tot răul spre bine, cum ar fi spus Gabriel.

-A, da. Romanticul Gabriel. Îmi veți lipsi. Toți. Chiar și de tine îmi va fi dor.

-Fii serios! Nici mie nu mi-ar fi dor de mine. Și, ce mai aștepți? N-ai un vapor de prins, un scutec de schimbat, tătucule?

-Mereu, același Fermin. Îți mulțumesc pentru tot, bătrâne. Ce le vei spune celorlalți?

-Adevărul, dragule. Ai de salvat o familie. Du-te acum. Promite-mi, însă, că îmi vei face cunoștință cu soacra ta. Strașnică femeie, trebuie să recunosc!

-Te aștept în Franța oricând, Fermin..."

*

Cu siguranță vrei să afli sfârșitul, cititorule.

Ei bine, Fermin a venit în Provence unde s-a căsătorit cu Lucie. Marisa și Isaiah au mai avut un băiețel la scurt timp după venirea domnului Grif acasă, iar eu, Clara, am crescut alături de acești oameni până azi, când ne-am reîntors în New York, ne-am recuperat bunurile după moartea bunicului meu, am vândut NYAS și ne-am clădit mult-dorita librărie: „The Griffin Castle of Books”.

După cum vezi, eu am ajuns scriitoare, fratele meu și-a asumat rolul de a duce mai departe tradiția familiei și a devenit agent.

Cine ar fi crezut că eșecurile pot fi atât de utile? Dacă tatăl meu nu ar fi greșit, nu am fi fost atât de fericiți astăzi. Și, ghici ce? Dacă ai crezut vreodată că visele nu se îndeplinesc niciodată, te-ai înșelat. Mai bine continuă să mă citești.

Veți vedea cât de frumos e să greșești câteodată și să crezi în imposibil...

MĂRIUȚ GIULIA

**Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a XI-a
Prof. coord. Popa Dana**

Ciclul

Sunt un ceas stricat, sunt un ceas nefolositor care arată mereu ora doișpe fix. Exist, dar nu sunt, sau și mai sfâșietor, sunt.

O dată la fiecare viață iau 22-ul și încerc să mă țin bine de bara de oțel înghețat de la mijlocul lui. Asta pentru că nu prind loc liber, niciodată nu prind loc liber... Nu cobor într-un anumit loc.

Uneori pot să dispar la a doua stație, alteori la a cincea sau la ultima, nu ma grăbesc niciodată pentru că mereu voi fi un 12 fix, oricât aș încerca sa fug, oricât aș încerca să neg, oricât aș încerca să mă iau de mâini și să mă rotesc, oricât aș încerca să mă amețesc și să uit, știu, știu că voi cădea în lanul de porumb fără gaură și că voi curge prin cealaltă partea a universului unde tot un 12 fix voi fi.

De ce iau 22-ul? Pentru că toți cunoscuții mei iau 22-ul, pentru că m-am născut în 22, am crescut în 22, altă cale nu știu. Capul ușor rotit într-o parte, ochii fixați pe geam la filmul neîntrerupt de blocuri deprimare, mâna dreapta scormonind după brichetă, nevoia de a da foc, necesitatea de a arde biletul necompostat se leagă de candelabrul invizibil suspendat deasupra capului. Razele roșiatice ale soarelui încurcându-se în clauza de paie aurite, o săgeată de lumina străpungând direct pupila ochiului stâng, privirea mai încruntată decât de obicei .

Îi văd. Pot să le simt ochii sălbatici asupra mea, chiar dacă mă uit în altă direcție. Mă iubesc și ma urăsc pe deopotrivă. Cu toții oameni cărora le-am greșit și care mi-au greșit. Nu ne mai vorbim ca înainte din cauza orgoliilor și încercăm să ne afișăm unul altuia o nepăsare absolută.

Suntem niște animale.

Cel mai mult îmi place să îi întreb dacă coboară la următoarea stație. Majoritatea îmi spun, inițial, că nu coboară, că vor rămâne cu mine, apoi, la un moment de neatenție, după ce îmi întorc privirea nu mai sunt, se evaporă, se scurg. Toți trebuie să ajungă undeva, toți trebuie să întârzie undeva...

A mai rămas unul singur. S-ar părea că ar trebui să cobor de acum..
Îl văd în ceață cum se apropie și se așează la maxim 10 centimetri de mine.
E nou. Probabil că s-a rătăcit. Nu e de-al nostru. Ce caută în 22?

-Coborâți la următoarea? întrebă pe un ton lejer. Aproape că mă dezexhilibrez când îl aud . Îl privesc mai atent. Știu acum. Îl recunosc.

-Lola, tu ești? Ce ma bucur să te...

-Taci, taci,am zis! Doar eu pot să întreb oamenii daca coboară la următoarea. Țip speriată. Liniște.

-Cobori la următoarea, Tom? întreb încet. Liniște.

-Te rog, te rog spune-mi...

-E ultima stație...Normal că...

-Nu există ultima stație,îl întrerup, totul e un cerc continuu, la fel ca viața.

-Oh, Lola. Nu te-ai schimbat deloc. Coboară cu mine. Poate putem să... -Nu, mai bine rămânem aici, e urat afară...oamenii sunt mai urâți după sticla asta rece.

Ne-am așezat în spate și am început să povestim. Mă iertase pentru tot ce am greșit, dintre toți era singurul care mă iertase. Am râs pe banca din spate, ne-am căsătorit pe banca din spate, ne-am înmulțit pe banca din spate, am năpârlit pe banca din spate.

Pe banca din spate am înțeles ca deși sunt un ceas stricat măcar de doua ori pe zi arăt ora corectă...

METESCU IOANA

Buzău, Colegiul Național „B. P. Hasdeu”, Clasa a X-a

Prof. coord. Lazăr Iulia

Eroarea din mine

În palma mea se află o eroare
Liniile se opresc până să ajungă la mare
Se învârt prin piele
Ca într-o închisoare
Briză
Ce și-a pierdut zâmbetul
S-a întins până pe fruntea mea

Și prin cearcăne de caramea
Se prelinge până
În plama ta
Își face culcuș sub arătătorul
Ce indică spre soare

În palma mea se află o eroare
Liniile au fugit, toate, spre mare
Iar eu am devenit tot mai mică
Până ce m-am șters
Și m-am netezit
Înapoi în mica bucată de ceramică
Ce-am fost
Înainte de a mă naște
De sub frământări
Și sare

În palma mea se află o eroare
Liniile mele au fost întotdeauna valuri pe mare

Eroarea dintr-un zâmbet

Se cade să zâmbești
Când viața
Curge prin spărtura
Dintre dinții tăi

E interzis
Să plângi, să te enervezi
Negurile se vor scoase
Doar prin suprapunerea
Unei fericiri gălbui
Devenită și ea
Amaruri căprui
În ochii tăi

Acum
Nici cafeaua de dimineață

Nu-i mai poate deschide

Și dacă îndrăznesc cumva
Numai și cu cel mai mic cuvânt
Să-ți ridic pleoapele
Mi-e că te vei revărsa toată

Prin spărtura asta dintre dinți
Tu, viață ...

Eroarea perfecta

Am vrut să tai un cerc
Perfect,
Dar am tăiat un pătrat
Perfect,
Asta nu-l face mai puțin
Perfect.

Eroarea dintr-o gară

Mă strecor
În această transă de neon
Pe un peron

Se deschid porii
Unui geamantan
Capătă miros de ocean

Cerșește
Inima-mi rămasă
Doar cu hainele de pe ea
Iubire să se-ntoarcă acasă
parcă

Aud locomotive
Aburi de suspine

Și puțin din tine
Uite! Vine, vine!

Trece însă
Trenul
Tace iarăși
Timpul

Ah, tandru ne iubim
Doar de la depărtare

Și trenul nu mai vine
Trece-n continuare
Încă te aștept
Tremurând în soare
Goală-mi e gara
Și inima
Și vara
Gaură-mi e ceasul
Și glasul
Și vioara

MIREA MARIA ECATERINA

Buzău, Colegiul Național „B. P. Hasdeu”, Clasa a IX-a

Prof. coord. Enache Daniela

Miroase a formalism

Miroase a formalism, a noutate și a tuș de imprimantă. Intru dezorientată în amfiteatrul imens, cu un tavan colosal, impunător și deja mă simt stingherită de celelalte sute de perechi de ochi la fel de neliniștiți ca ai mei.

Iau loc și aștept, dar nici ce aștept nu știu, căci gândurile-mi dansează abulic prin cap. Mă uit în spate și văd oameni fericiți, tineri, optimiști, care parcă așteaptă cu nerăbdare să înceapă cursul, văd și oameni triști, cu sprâncenele încruntate și fără culoare în obraji. Analizez diversitatea umană fascinată și parcă mă destind un pic. Nu pentru mult timp.

Aud un zgomot și mă întorc, tresar involuntar, îndreptându-mi privirile spre ușă. Un bărbat destul de bătrân, îmbrăcat cu un costum ce purta amprenta multor ani, de culoare neagră, apare și se oprește în fața ușii, neschitănd vreun gest care să ne spună ceva despre prezența lui acolo.

Oamenii din spatele meu izbucneau în râs, alții priveau pur și simplu, înmărmuriți, iar eu, ei bine, nu știam cum să reacționez, dar un sentiment de curiozitate începea să mă cuprindă. Avea ceva care mă intriga, ceva care mă îndemna să-i urmăresc în continuare gesturile. Sărmanul om se oprise, speriat și totodată încrezător, în fața ușii, părând o figură de ceară din secolul al XVIII-lea.

Părul cărunt îi atârna dezordonat pe umeri, iar barba încâlcită îi dădea un aer neîngrijit. Sprâncenele aproape că-i acopereau ochii adânciți în orbite, ochi care străluceau de bunăvoință, seninătate și inteligență.

Costumul negru nu-i era deloc potrivit, făcându-l să pară o marionetă cu acei umeri anormal de mari, incompatibili cu actuala statură, dar care, odată, cu mulți ani în urmă, acoperiseră niște umeri semeți. Peste costum avea un palton purtat și bătut de soare: părea old-fashioned, însă într-un mod brutal și cam posomorât.

Îmi stârnie mila, bietul om, se poate să-i fie rușine, se poate ca hohotele frivole ale studenților să-l fi lăsat fără vlagă, se poate să fie impresionat de prezența noastră.

Am privit apoi cum a pătruns în sală cu pași ușori, dar hotărâți, iar în acel moment toți studenții s-au oprit din râs, lăsând tăcerea apăsătoare să se aștearnă.

Bătrânul profesor se afla acum în mijlocul amfiteatrului, privindu-ne parcă pe fiecare în parte, până în adâncul sufletului. Ne simțeam stânjeniți de acei ochi aprinși, de o blândețe de dincolo de lume și parcă îmi venea să dispar, să plec, să plâng. Am simțit că acea privire a fost deopotrivă pentru toți și pentru fiecare în parte.

Acolo, în fața noastră, a unor oameni uimiți, suspicioși, curioși și deveniți în ultimul moment încrezători, povestea iubirii în istoria omenirii a început să aștearnă covorul roșu către sufletele noastre.

Cu un glas cald și ferm, profesorul începea să spună povestea. Am început călătoria din Antichitate, din vremea împăratului roman Nero, a cărui cruzime este relatată de Sienkiewicz, am ajuns la Romeo și Julieta și la iubirea lor nebunească, tragică și plină de gingășie, în final oprindu-ne la o iubire eternă, răbdătoare și plină de pasiune, așa cum este zugrăvită de Marquez .

Era straniu, dar totodată inedit, deoarece era parcă pentru prima dată când înțelegeam cu adevărat iubirea din perspectiva acelor personaje, în viziunea profesorului nostru. În tot acest timp, șoaptele muzicii lui Chopin creau o atmosferă onirică. În sală, nimeni nu sesiza liniștea apăsătoare ce însoțea cuvintele, nimeni nu întreba, pentru că întrebările erau anticipate, iar răspunsurile veneau însoțite de alte întrebări și iarăși răspunsuri asemenea unei reacții în lanț.

Se oprea câteva clipe și privea pe fereastră, gândeam eu - la frunzele spulberate de vântul tomnatic, iar în acele scurte momente îmi notam cu rapiditate pe hârtie cu ce personaje urma să interacționez, prin lectură. Am privit uimită cum majoritatea făceau același lucru ca mine.

Ce să înțelegem? Ce să facem? Studenții rămân încremenți de data asta și nu rostesc vreun cuvânt, privind dezorientați, când unii spre alții, când spre ființa superioară din spatele „bătrânului sârman”.

Ne oprește din nou, la fel de pătrunzător, pentru câteva minute, după care iese frenetic din amfiteatru, neprivind înapoi, după ce timp de două ore vorbele sale au plutit în aerul amețitor, tulburător, al amfiteatrului în prima zi la facultate... prima zi a unor așteptări care astăzi au schimbat pentru totdeauna viziunea tinerilor.

MÎȚĂ MARCELA

Galați, Colegiul Național „Al. I. Cuza”, Clasa a X-a

Prof. coord. Crihană Elena Luminița

Maturizează-te!

Nu știu cum de tata m-a crezut când i-am spus că voi dormi la o prietenă timp de 3 zile, dar a acceptat. De la moartea mamei, el a devenit indiferent fața de deciziile pe care le luam, lăsând-o pe sora mea să hotărască ce e mai bine pentru mine. Niciodată nu a fost ușor să o conving că sunt destul de matură încât să fac unele lucruri, iar ea a văzut în mine doar un om pe care ar putea să îl modeleze după chipul și asemănarea ei. Diferența de vârstă mereu a reprezentat un blocaj în relația noastră, cine ar fi crezut că un deceniu ar putea crea două mentalități atât de diferite?

Aveam tren la ora 5:42. Orașul era cufundat în liniștea matinală. Numai gara devenea centrul tuturor întâmplărilor. Sute de oameni se îmbulzeau pentru a-și lua bilet în ultimul moment, zeci de adolescenți care dădeau cu banul pentru a alege o destinație pe care să o viziteze, cu toate ca

tot în Vamă aveau să ducă toate drumurile! Nu și al lui Anais. Niciodată nu am înțeles de unde fac rost de bani pentru a vizita atâtea locuri cât să-și țină vara ocupată. Strategia mea era să economisesc cât mai mult în timpul anului, pentru mă distra în timpul verii. Oare și ei făceau la fel? I-am întâlnit pe băieții pe peronul 3, trăgeau toți dintr-o țigară al cărei conținut părea că nu se mai termină, așteptând nerăbdători să urce în tren. La ora 5:40 am urcat toți în tren. Instinctiv, m-am dus să caut locuri, însă băieții aveau alte planuri. Prietena mea lipsește. Ezit dacă să plec cu ei. În fond, ce poate fi rău? Din tren voi coborî într-o stațiune plină de oameni...

-Doar nu ai de gând să stai în vagon, așa-i? m-a întrebat unul dintre ei, strâmbând din nas.

-Doar nu vom sta pe hol, le-am spus pe un ton amuzat, dar expresiile lor trădau frustrarea și uimirea.

-Vino cu noi.

Când mi-au zis că vom plăti mai puțin pe drum, mă așteptam să luăm bilet din tren, nu să stăm în toaletă. După spusele lor, nimeni nu avea să controleze compartimentul de o singură persoană, iar pasagerii rareori se duceau acolo, fiind drumul relativ scurt. Mi-au mai zis că așa fac de obicei adolescenții pentru a călători cât mai mult cu cât mai puțini bani, iar noi nu eram singurii, deci nu ar fi trebui să ne simțim vinovați. Am mai aflat că fiecare dintre ei avea doar 30 de lei, maxim 50, iar dacă veneai în Vamă cu mai mult de 100 de lei erai considerat fraier, căci distracția de acolo „iți va aduce banii” și te vei întoarce cu mai mult decât ai plecat. De asemenea, am mai descoperit că o baie de nici măcar 1 metru pătrat poate găzdui 6 persoane aproape adulte...

-Nu poți ajunge în clasa a 12-a spunând că n-ai călătorit vreodată în baia trenului. Nu vei fi luată în serios!

-Cu siguranță eu voi fi aia care nu e luată în serios, le-am zis, deja enervată de aroganța lor.

Nu sunt eu persoana cea mai pretențioasă, însă statul pe o toaletă timp de 6 ore alături de 5 tipi care vorbesc despre experiențe sexuale nereușite și care a fost cea mai mare distanță la care au scuipat vreodată nu este genul meu. Oh, da, m-au lăsat să stau jos, pentru că este politicos să lași fata să stea jos într-o astfel de expediție. Dacă gestul lor nu este ceva pe care l-ar face un domn în adevăratul sens al cuvântului, nu știu ce este...

M-am plictisit după vreo oră de stat în timp ce îi ascultam vorbind despre cele mai tâmpite lucruri. Am ieșit din baie, îndreptându-mă spre cel mai apropiat vagon cu locuri libere. Am sfârșit în a mă așeza lângă o bătrânică tare drăguță. Avea în jur de 65 de ani și din spusele ei am înțeles

că merge pentru ultima dată să vadă marea, căci cancerul pusese stăpânire pe viața ei. Am fost surprinsă când mi-a zis că nu îi este frică de moarte, căci „moartea nu este nimic altceva decât o poartă spre o altă viață”. Mi-a povestit că a avut o viață palpitantă; a lucrat pe un vas, ca asistentă, unde și-a cunoscut soțul, care, din păcate, a decedat în urmă cu 7 ani, la vârsta de 62 de ani.

-Nu contează cât de mult sau cât de puțin trăim, atâta timp cât suntem fericiți. Eu, la 65 de ani, pot spune că sunt fericită și pot spune cu siguranță că am să mor fericită. Alții? Mor mizerabil la 90 de ani, ca niște legume. Eu pot spune măcar că mi-am trăit viața din plin. Nu mulți îmi împărtășesc perspectiva, mulți vor mult și prost, aleg cantitatea și nu calitatea. Degeaba ai ceva dacă nu ai ceea ce trebuie, calitate peste cantitate. Nu uita asta niciodată.

Am încetat să vorbim după aceea, nu pentru că nu am mai vrut, ci pentru că am adormit. În somn am văzut-o pe mama. Din nou tânără și frumoasă, cu părul ei castaniu și ochii ei verzi. Zâmbea; acel zâmbet cald care te chema să o îmbrățișezi... încă mi-l amintesc. Voiam să alerg spre ea, dar nu puteam. Țipam, însă alte voci mă acopereau. Și dispăruse, încet-încet, ca fumul de țigară. În locul vocilor, sunete de chitară au început să se audă. M-am trezit pe un fundal de răsete acompaniate de o chitară. Câțiva adolescenți, nu cu mult mai mici decât mine, cântau și se distrau.

-Oh, nu! Te-am trezit? m-a întrebat o fată din grup, evident îngrijorată.

-Nu...adică da, am spus eu bulversată. Dar nu este o problemă. Eu mă numesc Lorelai, îi zic, întinzându-i mâna.

-Anemona, încântată. Iar ei sunt: Vlad, Cristian și Lana, mi i-a prezentat pe cei de lângă ea și am început să vorbim.

Cei 4 veneau dintr-un mic sătuc al cărui nume l-am uitat. Erau în clasa a 11-a, la un liceu destul de bun. Mergeau și ei în Vamă pentru o săptămâna și aveau acolo să se întâlnească cu nu știu ce cunoștință. Era prima dată când mergeau singuri la mare, iar entuziasmul era evident pe fața acestora. Descriau această „escapadă” că fiind una de neuitat.

Li s-a părut amuzant când le-am zis că eu am venit cu 5 băieți ale căror nume le-am învățat abia în seara precedentă, iar acum ei stau înghesuți într-o toaletă pentru a nu plăti bilet. În fond, cine nu ar fi amuzat de lucrul ăsta?

* * *

Stăteam în fața ușii cu ghiozdanul în spate. Sincer? Nu știu ce așteptam. Trebuia doar să bag cheia, să învărt și să întru. Și am făcut-o.

Cristina, evident, m-a asaltat cu 100 de întrebări puse în același timp, cu cele 100 de guri ale sale, zicându-mi că sunt foarte iresponsabilă și că de acum voi visa doar la plimbări. Iar eu? Am stat. Am stat și m-am gândit la cât de bine m-am simțit, la ce momente magice am avut. La final nu am mai rezistat.

-Da, Cristina. M-am simțit extraordinar. M-am simțit liberă și fericită, mulțumesc de întrebare.

Cristina stătea și se uita bulversată la mine, nu înțelegea de ce i-am dat un răspuns la o întrebare pe care nu a pus-o.

-Dacă tu vrei să îmi strici fericirea cu morala ta fără rost, nu vei reuși, indiferent de cât de mult vei încerca. Mi-am dat seama că nu trebuie să te mai ascult, mi-am dat seama că nu mă poți obliga să fac ceva ce nu vreau, dar cel mai important...mi-am dat seama că trebuie să îmi urmez fericirea, iar dacă ceva nu mă face fericită, lucrul acela ar trebui să îl înlătur.

Am 18 ani, o să mă duc unde vreau eu la facultate, nu unde vrei tu. Asta mă face fericită. Asta ar fi vrut mama.

I-am închis ușa în nas și m-am trântit în pat. Un zâmbet prostesc mi-a apărut pe față. De acum înainte nu va mai trebui să citesc în fiecare dimineață scrisoarea de la mama pentru a căpăta energie ca să fac față vieții.

Acum eram energie pentru propria-mi viață. Simt energie pură, de o frumusețe nemaivăzută.

Eram eu.

MUNTEANU CRISTIANA ELENA

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a X-a

Prof. coord. Stroe Călina

Cu noi cum rămâne?

Foarfecă, scotch, sutien negru și-o pisică.
Nimicuri feminine împrăștiate pe podea.
Bani, cărți, penar dezmembrat și estetică.
Muzica lui Chet Faker pe fundal, răspânda

Un miros ca de stropi din spumă sărată
Care jucăuși, împrășcați pe obraz,
Alunecă pe pietrele de pe calea ferată.
Fiindcă plouă a primăvară turcoaz.

Triunghi, inimă, casă, pe bumbac negru
Și skinny jeans roși de timp și dans.
Nu mai știu cu-ale cui haine mă-mbrac.
Ale mele sau... suspans în avans?

Poate nici jurnalul de pe masă nu-i al meu,
Și cartea împrumutată ei nu mă mai deranjează.
Cabluri, carioci și ascuns printre... un leu
Și un bilet la muzeu care se decolorează.

Cercei perle înfipti adânc în canapea.
Nu mai iau de ceva timp țigări la bucată.
Pe masă se rezeamă rucsacul alb, cu stea
Așteaptă să fie plin de Marlboro și ciocolată.

Văd și tabla de șah și cutia de chibrituri,
Bețele de înghețată colorate și colecția
De carnete neîncepte, cu multe tipărituri.
Toate instigă dezinfecția...sau introspecția?

Știi că am trecut inelarul peste rame cu poze
Lucrușoare, parfumuri și materiale textile, dar
Tot își găsesc curaj să urle la mine multe psihoze.
Și mă obsedează ceasul de la mână. Secundar:

Tic – Tac
Tic – Tic – Tic
Tac.

Dar mă îmbolnăvește să vorbesc despre lucruri banale.
Când doar despre tine vreau să scriu.

Am aruncat

Am aruncat priviri galeșe celor ce m-au rănit,
Și altele indiferente celor ce m-au râvnit.
Am aruncat cuvinte înmuiate în ciocolată,
Și unele ce au deschis o rană colorată.

Am aruncat cu stropi de cerneală pe foi,
Și am tăcut cu vorbe căpțușite în ochi goi.
Am aruncat cu secrete și lucruri despre mine
Unor oameni ce nu mai țin minte prea bine.
Am aruncat cu ură și furie celor dragi,
Peste ceilalți presărând dulceață și maci.

Am aruncat cu „te iubesc” într-o parte sau alta,
Numai ție nu.

Am aruncat cu afecțiune și m-am dat toată,
Numai ție nu.

Am aruncat cu impulsuri și mereu „vreau”,
Numai ție nu.

Iar pentru asta dragul meu, să știi că sufăr mereu.

Unde o fi?

Era chiar p-aici, prin buzunar
Lângă nasturele de la tine și cheia de la casă.
Uneori mai sunt și colecționar,
De scame, acuarele și ceasuri. Le țin într-o plasă,

Sus în pod, în odaia cu secrete.

Poate am lăsat-o în antreu?
Pe raftul bibliotecii care cuprinde fiecare atlas
Ce arată unde a pierit Orfeu.
Sau printre paginile vreunui tom ce bate pas

Pe veranda din fața grădinii Edenului.

Dar dacă e pe umeraș?
În dulapul de pe un îngust hol anexat inimii mele,
Unde-i un curent poznaș.
Nu știi când între dinți spargi ba acadele, ba bebele,

Înăuntrul dulapului ce-i aparține doar fetei.

Am uitat că de fapt
E în afara casei mele, în care nu m-am mutat
Niciodată. A fost un rapt
Ce m-a lăsat coate goale și la toți îndatorat

Pentru o lingură de iubire,
O fărâmbă de fericire,
Un fir de căldură,
Un strop de alb,
Un picur de ea,
Un vârf de eu,
Puțin sânge
Dulce.

Un pic

De orice.

Nu mai știi ce (n)-am pierdut.

Mi-am servit sufletul pe tavă

Ți l-am servit alături de o cană de ceai fierbinte,
Era cu zmeură și scorțișoară și alte dulci cuvinte.
Lângă un eclair de vanilie, pe o farfurie ceramică,
Târziu am realizat că tematica meniului era problematică.

Era un suflet puhav și plin de smolă
Cam greu de mestecat, aducea a boală.
L-am presărat cu lingurițe de zahăr brun
Și am sperat că poate așa va fi puțin mai bun.

Dar tu l-ai înfulecat pe nerăsuflăte.
Hulpav, ai spus că are părți prea necoapte.
Și am stat și am plâns în bucătărie
Până miroseam doar a mirodenie.

Apoi cineva mi-a spus

Că prea mult suflet am pus.

„Ia-ți tava înapoi măcar!”

Și uite așa am rămas tot restul vieții

La-mpins tava emoțional.

ODAGIU ROXANA-MARINELA

Tulcea, Colegiul Economic „Delta Dunării”, Clasa a XII-a

Prof. coord. Andrei Daniela

Eliberare

La 30 de km de orice așezare omenească, în inima pădurii, la câțiva pași de cascada neagră, unde numeroase suflete au simțit ultima mângâiere a soarelui, o colibă dărăpănată este străjerul bătrânului Ashby în fiecare seară. Șaizeci și șase de anotimpuri au suflat peste martorul tuturor evaporărilor enigmatice. Nenumărați turiști, vizitatori care doreau să exploreze acea zonă, nu mai soseau acasă. Odată ajunși în dreptul apei un sunet sfâșietor îi doboră, fiind trași apoi de o ființă crudă sub cascadă. Legenda spune că un războinic însetat de putere, își chinuie prada apoi se hrănește cu sângele ei.

Indianul cu trupul bătut de ploii a fost abandonat încă de la naștere înfășurat într-o pânză verde pe care apărea un mesaj “îmi pare rău, dar pădurea te va pregăti într-un mod prielnic pentru viață”, pânză pe care și acum o are legată de mâna stângă. Odată cu începerea ploii puternice micuțul a fost adus la mal într-un mod ocult de valurile apei, ploaia vestind această sosire în minunatul regat al pădurii printr-un vuiet fermecător. La vederea indianului, ochii războinicului Amadi s-au mărit instantaneu iar zâmbetul nu a întârziat să apară. Îl privea fericit. Mereu și-a dorit un băiețel dar soarta i-a răpit femeia pentru care făcuse obsesie, pe care o adora, pe care nu dorea să o piardă niciodată, în clipa în care aceasta urma să-i îndeplinească visul.

După zece ani de când Ashby a devenit fiul său, Amadi a hotărât că este destul de mare încât poate merge cu el în drumeție. Luându-și săgețile de vânătoare pentru a se apăra de furia animalelor sălbatice și plosca cu apă pentru a-și umezi buzele, au plecat spre vârful muntelui. Primul popas l-au făcut la cascada din apropierea colibei, unde Ashby a

învăţat că trebuie să se ferească de acel loc pentru a nu-şi găsi sfârşitul acolo. Auzind de legendă, micul idian şi-a întreat tatăl:

- Dar tată, nimeni nu îl poate înfrânge pe acest războinic?

- Se spune că este mai puternic decât o armată întreagă. Atunci când tu leşini norii se adună, iar furtuna începe sfâşietor. Apa îi este aliat datorită adâncimii mari pe care o are şi a curenţilor puternici. Dacă Nayan, căci aşa i se spune, reuşeşte să te tragă în apă, indiferent dacă te va duce sau nu sub cascadă, sufletul tău te va părăsi. Nu ai cum să îi supravieţuieşti. Dar oare ce spune numele său despre el? Nimeni alt cineva nu-l mai poartă, fiind unic. Oare semnifică cruzimea pe care o are în sânge? Cu siguranţă este un nume dedicat celor speciali, care nu pot fi învinşi, fiule.

- Abia aştept să cresc mare, să devin un adevărat luptător, să îl pot înfrânge şi să opresc moartea atâtor fiinţe neajutorate. Voi ajunge un om cunoscut şi valoros, îţi promit, tată. Te voi face mândru de mine.

- Am încredere în tine şi cred că vei reuşi. Dacă într-adevăr îţi doreşti acest lucru, imediat cum drumeţia se va încheia, poţi să te antrenezi pentru a deveni puternic.

La auzirea acestor cuvinte, Ashby m-a tras de mână şi mi-a făcut semn să ne grăbim. Voia să terminăm cât mai repede şi să cunoască pădurea. Următorul popas l-am făcut după trei ceasuri de mers neîncetat, lângă o peşteră de unde puteai privi toată pădurea. Când în sfârşit am ajuns în vârf, ne-am aşezat şi priveam fascinaţi peisajul. Era încântător. De fiecare dată când ajungeam acolo aveam impresia că este cu totul altul. Nu mă puteam sătura să îl admir.

Ashby măsura cu ochii întreaga pădure şi nu-i găsea sfârşitul. Întorcându-se în cealaltă direcţie a observat că pădurea era mult mai mică. Dar nu se simţea dezamăgit. Era la fel de încântat. S-a întins şi s-a lăsat purtat de visul său mareţ care-i zburda prin gând şi-i distrăgea atenţia de la orice lucru. Când valul negru de-ntuneric a pus stăpânire peste orice aşezare, cei doi neînfricaţi au coborât în peşteră unde s-au adăpostit de noaptea care adăposteşte cele mai înspăimântătoare animale. Pentru o clipă am adormit. Respiraţia caldă a unei fiinţe necunoscute m-a trezit. Inima îmi bătea atât de tare de parcă voia să-mi fugă din piept. Eram speriat. Nu ştiam ce să fac. Am deschis cu mult curaj ochii pentru a vedea ce se întâmplă. Era micuţul pui de leu de care am avut grijă. Răsuflu uşurat bucurându-mă că era el. Mă joc puţin cu micuţul apoi mă aşez lângă Ashby pentru a adormi.

Treziţi de mângâierile soarelui jucăuş am pornit spre colibă. Ajunşi acolo, Ashby se gândea cum se poate antrena pentru a-l putea înfrânge pe Nayan. Şi a găsit imediat răspunsul. Aleargă repede în spatele colibei, unde

găsește câteva liane. Se urcă în copac și încearcă să sară din creangă în creangă, apoi își dădea drumul pe liane. După jocul din copaci pe care el îl considera antrenament, îl văd că se îndreaptă către puiul de leu. Încearcă să îl convingă să îl atace. După scurt timp îi văd trântindu-se ca și cum s-ar lupta. Era atât de comic modul în care se apărau. În momentul în care au obsosit, se îndreaptă către mine ștergându-și sudoarea frunții cu mâna.

- Îmi poți face și mie câteva săgeți și un arc?

- Oh, ce noroc ai. Am în plus zece săgeți din lemn rezistent și un arc la fel de bun. Le găsești în colibă lângă scaunul din bețele subțiri.

Fugind entuziasmat îl văd cum iese cu ele precum un adevărat războinic. Se îndreaptă către cel mai gros copac din zonă și își începe antrenamentul. Era amuzant cum un micuț de doar zece ani se pregătește singur pentru a putea face ca o legendă să dispară. Dar mă bucuram de ambiția de care dădea dovadă și eram mândru.

Timp de nouă ani a făcut aceleași antrenamente, adăugând și altele mai dificile pe parcurs. Își dorea într-adevăr să devină de neînving, dar totuși, avea un suflet atât de bun.. Nu mergea niciodată la vânătoare, nu dorea să ucidă vreun animal, nu dorea să facă rău nimănui.

Venind ziua decisivă, în care ori era omorât, ori omora, îl priveam cu tristețe. Îmi imaginam cum îl voi putea pierde într-o clipă datorită visului său smintit. Mă gândeam cum va fi viața mea din nou singur, cum voi putea trăi cu gândul că l-am lăsat să facă această nebunie și că moartea sa i se datorează mie. Deja îmi făceam tot felul de gânduri negre și nu mai puteam fi atent la fericirea pe care o emană Ashby.

- Tati, tati. Am o idee. Cum ar fi să mă prefac leșinat pe malul apei, pentru a putea pătrunde la Nayan mai ușor?

Era ca și cum vorbește singur. Nu-l auzeam. Uitându-mă spre el vedeam departe, din colo de munți, în întuneric. Ne mai așteptând răspunsul meu, îl văd căzând ca un actor profesionist pe malul apei. Gândul meu încerca să îl ridice de acolo, dar inima îmi spunea să-l las să riște, că totul va fi bine.

Rupându-mă din gândurile acestea, văd cum se apropie într-un mod alert o persoană îmbrăcată în straie ciudate, deloc cunoscute mie. Cu siguranță era Nayan. Îl ia în brațe și îl duce sub cascadă. Mă apropiu și găsesc un unghi din care îl pot vedea. Îl lasă jos. Ashby așteaptă probabil ca Nayan să se întoarcă cu spatele, apoi să acționeze. Spre surprinderea mea, în momentul în care și-a dat jos hainele, Nayan era defapt o războinică, nicidecum un războinic. Ashby se uită mirat la ea. Se ridică și încearcă să o

lovească. Ceva îl oprește. Privirea îi este furată de trupul său mirific, care se mișca precum o zeiță.

- Nayan..

La auzirea numelui său, se întoarce speriată și îl privește îndelung. Nu știe cum să reacționeze. Credea că este cuprins de vrajma sunetului straniu care-i făcea pe toți să leșine. Nimeni nu a mai văzut-o așa până acum.

- Dar.. ce s-a întâmplat?! Cum de încă respiri, de ce ai ochii deschiși? Îl întrebă Nayan pe Ashby cu vocea ei blândă.

- Am vrut să distrug legenda și să salvez oamenii de la moarte.

- Nimeni nu a murit. Este doar o legendă. Se îndreaptă lin către indian atingându-i mâna caldă și fină.

- Ți voi arăta că acest fapt a rămas doar o legendă, nu și un adevăr.

Ținându-l de mână l-a dus într-un loc fascinant, ca dintr-un basm. Era o lume ascunsă sub apă, un regat, protejat de ceva asemuit unei sticle foarte groase, care nu-i permitea apei să pătrundă înăuntru. Peștii curcubeu, caracatițele și delfinii jucăuși se loveau de sticlă, astfel creându-se acele zgomote puternice care îl speriau pe Ashby. Covorul din scoici și algele mișcate ușor de apă conturau splendidul tablou.

După scurt timp de la prezentarea generală a locului, Nayan i-a arătat cu adevărat cine este ea. Avea inscripționat pe mână o coroană. Era fiica regelui acestui minunat regat. Ashby era prea uimit de ceea ce i se întâmplă, de peisaj, de fata pe care o ținea de mână, încât să realizeze cele spuse de prințesă. O sorbea din priviri și nu dorea să-i dea drumul.

S-au așezat amandoi pe o piatră imensă de la marginea regatului. Mâna lui neîndemânică o cuprindea pe a ei. Ea își plecă ușor capul cu pletele blonde și pline de-un parfum îmbietor cât mai aproape de trupul lui. Priveau în gol încercând să înțeleagă ce se întâmplă. Niciunul nu mai fusese până acum atât de captivat de privirea unei persoane. Când privirile se intersectau, ochii le scliffeau de bucurie. Și totuși, nu înțelegeau ce caută acolo, împreună, cu fluturașii din stomac precum doi copii. Ea îl privea îndelungat și-i zâmbea drăgălaș, făcând ca simțurile lui Ashby să o ia răzna. Era înnebunit de parfumul ei, de mirobolantul zâmbet, de ochii mari și albaștri în care putea vedea marea întreagă, de părul care la cea mai mică adiere de vânt îi dezgolea umerii neatiniși.

Nu după mult timp Nayan dispăre fără să scoată vreun sunet, lăsându-l pe Ashby singur în locul în care a aderat la paradis. Acesta nu înțelege ce se întâmplă. Se îndrăgostește de o prințesă a cărui chip i-a fascinat retina apoi rămâne singur fără vreo explicație. Reușind să iasă din

acel loc pe care-l consideră blestemat, deoarece acolo a cunoscut prințesa care a făcut ca bătăile inimii sale să nu mai fie unele obișnuite și tot în acel mic paradis a fost părăsit fără vreo explicație, se duce la colibă. Acolo este întâmpinat de o surpriză grandioasă care-l face să realizeze cât de mare a fost greșeala când și-a dorit să învingă războinicul despre care se vorbea în legendă. Amadi, tatăl său adoptiv, se afla lângă femeia care i-a furat mințile. Se sorbeau din priviri.

Toate aceste întâmplări îl fac pe Ashby să-și regrete existența, fiind cuprins de numeroase frământări interioare a căror cauză este femeia. Își dorește să recapete destinul care-i fusese dat atunci când era mic, să fie singur, al nimănu, conștientizând eroarea apărută în noua viață care a făcut posibilă apariția suferinței. Își lasă tatăl singur și pleacă în pădure. Se așează la tulpina unui copac și se lasă cuprins de sumedeniile de gânduri care nu-i lasă psihicul să se odihnească. Încearcă să-și vadă viața fără apariția lui Amadi în ea, fără să poată vedea ceva clar. După nenumărate ore în care gândurile au alergat prin mintea sa, reușește să adoarmă. Doar că acest somn va fi unul profund, deoarece un păianjen pustnic maro l-a mușcat de mână, aducându-i sfârșitul.

OLTEANU ANDREI DANIEL

Tulcea, Colegiul Economic „Delta Dunării”, clasa a XI-a

Prof. coord. Andrei Daniela

Perspectivă

„uită-te! uită-te!” – am auzit într-o zi
în urma mea
trântită în asfaltul moale
pe care calc și-acum
ca-n fiecare zi;

„uită-te! uită-te!” – mi-am lipit maxilarul drept obosit
de ciment și cu un singur ochi
maxilarul s-a uitat în urmă...

păream deja stupidă trântită acolo, pe jos,
de câteva minute,
ca o moluscă ce sugă o groapă

fără viață,
dar plină de sângele bătăturilor mele,
când mi-am dat seama că maxilarul meu drept se uitase de tot!

mai aveam doar un maxilar cu memorie – pe cel stâng
repede m-am întors
„uită-te! uită-te!” – suna din ce în ce mai slab
și m-am uitat de tot
cu ultimul ochi
în urma aia
din asfalt...

Speranță

Atunci când tot ce crezi se stinge,
Iar în tăcere nu se poate,
Uitându-mă văd cum se frânge
Și ultimele raze.

Întunericul de patimi
Unde gândul n-a pătruns,
Ca lumina orbitoare
E opacă și s-a stins.

Printre vuietul de șoapte
Se arată licărind
Un frumos și falnic soare
Ce străpunge trista noapte.

E o liniște ce doare,
În timpane e venin
Ce corupe întreaga stare
Și transforma totu-n gri.

Lumina e tot mai slabă
Se va stinge în curând,
Dar cu ea crescură toate
Sufletele noastre ce speranța au văzut.

Noi vom da tăcerea nopții
Pe văpăia soarelui,
Iar lumina se va naște
Puritate și iertare.

PĂDURARU AMALIA-GEORGIANA

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a IX-a

Prof. coord. Lupu Oana Elena

Eroarea

Cititori din lumea – ntreagă,
Am venit să mă prezint :
Eroarea eu mă numesc
Și pe toți vă păcălesc

Prin Universul nemărginit
Erori există în număr infinit
Și de-a lungul anilor ce trec
Tot mai des reprezintă...un eșec

Prin calculatoare călătoresc
În sistemul binar mă rătăcesc
Pe muritori îi chinuiesc
Și îmi place să glumesc

PAȚĂ IRINA

Dolj, Craiova, Colegiul Național „Elena Cuza”, Clasa a XI-a

Prof. coord. Drăcea Maria

Trecutul îngroapă încet greșeala!

„Trecutul îngroapă încet greșeala! Îmi tot reper obsesiv această dogmă, ca și cum, naiv, aș crede că tot făcând acest lucru s-ar evapora toate faptele mele din ultimul timp; ca și cum trecutul meu ar face pact cu mine,

un pact tacit, pentru a șterge amintirile seci cu gust de praf dintr-o ladă mai veche. Aveam o viață ordonată, nu perfectă căci perfect a fost mereu inexistent în accepțiunea mea, dar totuși echilibrată, presărată uneori cu picături de fericire. O fericire modestă venită din lucruri mici- obsesia mentalității mele de a empatiza cu orice mă înconjoară. Tocmai acesta a fost și contextul în care mi-am distrus propria viață.

O femeie de 30 de ani, hrănită din plin cu experiențele dramatice ale unei vieți, care în ciuda sensibilității sufletești amprentează existența cu ambiție, perseverență și maniere cu iz de eleganță. O femeie de 30 de ani își știe telurile și luptă pentru ele și se vrea împlinită din orice punct de vedere. Eu, ca o astfel de femeie, am crezut până nu demult că pot constitui cu bărbatul de lângă mine acest cămin visat. Ironic spus bărbat, căci Matei, persoana cu care eu mi-am împărțit fericirea, este un băiat de 21 de ani, imatur și fără principii solide. Statutul meu i-a oferit siguranță, iar ochii mei calzi, mângâiere, și am înțeles la un moment dat că eu sunt un pur refugiu de odihnă pentru zbuciumul trăit în mod normal în obișnuitele sale cotidiane. Și-am înțeles că direcțiile noastre de viitor se trasează în mod contrastant. Am înțeles prea târziu că începutul nostru este sfârșit. Pentru femeia de 30 de ani, această conștientizare a produs schimbare căci m-am transformat în copilul uitat, speriat de înconjurător în nopțile îmbibate de coșmaruri; copilul cuibărit în mijlocul patului de metal care deplânge dramatic orice durere.

Mă blamez pentru alegerile mele și constat frenetic că le regret convins. Mi-am distrus viața și acum cred că nu-mi voi mai putea relua cursul potrivit inimii mele. Destinul meu își trasează conturul subit, oferindu-mi cele mai negre experiențe de viață, totul revărsându-se bolnăvicios peste inima mea... Viața mea e goală de sens!”

Ilinca reciti de mai multe ori ultima însemnare, de acum trei luni, din jurnalul ei. Finalul o deranja cel mai mult: EROARE, EROARE, EROARE, la acest cuvânt se reducea experiența ei de viață, concluzia a tot ce trăise în ultimele șase luni. Acum, când revenise la gânduri mai bune, nu era de acord cu verdictul, poate cel mult o greșeală. Simțurile sunt înșelătoare, își spuse în sine, în timp ce se încălța să plece spre bibliotecă. Aerul de mai cu miresme de salcâmi înfloriți și trandafiri care pur și simplu explodaseră în grădinițele blocurilor o făcură să se simtă bine, cum nu mai fusese de multă vreme. Ar mai fi stat să privească, dar se grăbea, și în spatele ei se începuseră să se audă deja pașii care tot îi sunau în urechi de o săptămână, fără să știe ai cui sunt și de ce o urmăreau ca o umbră. Dar viața are și imprevizibilul ei și, uneori, câteva picături de frumusețe... Acestea,

departe de a fi banale, transformă radical cursul vieții, îngemănând în cursul suav al acesteia și orizonturi optimiste deschise spre ceva mai bun decât ceea ce posedam la acel moment. Ilinca avea să descopere acest amănunt subtil pe care destinul îl aruncă la un moment dat spre oameni. Avea să simtă frumusețea și magia unui parfum de crin alb revărsat peste noaptea ce-i umbrise existența în ultimele luni.

Ilinca grăbise tot mai mult pasul, dorind să scape de insistența cu care acel cineva o urmărea de atâta timp. Deși nu avusese niciodată curajul de a privi înapoi, avea sentimentul convins că nu este o eroare a minții sale. Azi era hotărâtă să scape de acel sunet al pașilor grei impregnați ritmic pe pavajul trotuarului. Începuse să respire sacadat și mersul sau aproape că se transformase într-un alergat lent. În graba sa se trântise de câțiva trecători și aproape era să doboare o tânără mamă ce-și purta copilul în brațe.

Ideea că un tâlhar putea fi în spatele său o făcea să tresară și să se îngrijoreze. Prin mulțimea de oameni, părul ei blond și ondulat se pierdea și la colțul străzii avu sentimentul siguranței. Se hotărî brusc că ar fi mai bine să se oprească la o cafenea înainte de a merge la bibliotecă. Un ceai cu gust aromat de tei i-ar limpezi imaginația, relaxându-i corpul încordat.

Intră în prima cafenea pe care o întâlni în drumul său și se așeză la o masă lăturalnică, ferită de prea multă atenție. Comandă ceaiul la care se gândise și-și scoase jurnalul, prietenul necuvântător de care nu se dezlipa niciodată, cu intenția de a mai face câteva însemnări despre ceea ce se petrecuse, despre ce simțea, despre orice. Însă, renunță rapid la idee. Era prea agitată. Degetele sale se plimbau absent pe forma circulară a ceștii, finalizându-și acțiunea într-o îndoire a degetelor în jurul acesteia, apropiindu de buzele roșii. Gustul cald și parfumat îi inundă întreg corpul, simțind cum viața reînvie din mugurii roșii căzuți din focul stins de vânturi. Ritualul său continuă de câteva ori, călăuzit de fiecare dată de același gust al ceaiului de tei. Sincronic, își îndepărtă ceașca de la buze, ațintindu-și neutră privirea către ușa de la intrare în mijlocul căreia se contura puternic o siluetă masculină. Portretul uman se reîntregea cu fiecare pas făcut pentru apropiere și Ilinca își dădu seama că bărbatul cu iz de mister și costum negru se îndrepta, de fapt, spre ea.

Privit insistent de doi ochi mari și întrebători, bărbatul ceru permisiunea să se așeze pe scaunul alăturat Ilincăi și se prezentă politicos drept Octavian Popescu, un detectiv agil de vreo 40 de ani. Ilinca îl asculta cu mare atenție, încuviințând și bâlâbind uneori câteva cuvinte ne semnificative. Restul timpului, Octavian desfășurase un adevărat

monolog, controlându-și foarte bine cuvintele și tonul. Viața are imprevizibilul ei și, uneori, câteva picături de miracol. Ilinca avea să se convingă de acest lucru, dar mai întâi avea să treacă prin șocul vieții ei, mai mare decât orice alt lucru primit până acum; mai surprinzător decât atunci când și-a pierdut slujba la care lucra încă din studenție și mai frapant decât atunci când inițiasse despărțirea de Matei. De data aceasta Ilinca avea să afle ca dintr-o eroare a medicilor fusese schimbată la naștere. Asta înseamnă că nu era singură pe lume și că părinții ei nu o abandonaseră. Deci nu era vina lor că ea crescuse la un orfelinat unde își trăise cei 18 ani de viață.

„O greșeală?! O greșea-lă?! Nu-mi vine să cred! Cum oare poți numi incompetența o greșeală? Simt cum inima îmi sparge pieptul și cum cu fiecare clipă lacrimile îmi inundă ochii. Nu știu dacă sunt lacrimi de fericire sau de frustrare că mi-am trăit viața departe de părinții mei. Oare mama știe câtă nevoie am avut de ea în nopțile goale? Oare tata știe că mi-au lipsit poveștile și sărutul de noapte bună pe care le-aș fi putut primi de la el?! Și oare știu de existența mea?! Sigur că știu, Ilinca. Octavian mi-a spus că ei sunt cei care își doresc întâlnirea cu mine și că imediat ce au aflat de eroarea medicilor au început căutările mele.

Copilul pe care îl credeau al lor fusese supus unor analize și astfel au aflat că nu corespunde familiei lor. Oare apoi au mers să ceară informații de la doctorii spitalului? Oare i-au blamat pentru ce au făcut? Sau poate că absența mea a fost vindecată de prezența celeilalte persoane. Simt cum mii de întrebări se rostogolesc în mintea mea și împunge realitatea pentru a ieși la iveală...” stiloul se opri brusc pe pagina îmbibată de lacrimi și cerneală albastră, iar Ilinca își privește însemnările cu ochii injectați. O relaxare ciudată pusese stăpânire pe ea, simțind imobilitate în tot corpul. Și poate ca acceptarea acestui destin care și-a ales un mod ciudat de a se revanșa, ar fi singura cale de a se vindeca.

„Mă simt inexistentă și parcă o durere lăuntrică se pornește din adâncul inimii blocându-mi respirația cu un nod în gât. Ce ar trebui să fac acum? Mă bucur enorm că am doi părinți care mă vor iubi, dar nu pot să iert absența lor în toți acești 30 de ani. Au lipsit la multe momente importante pentru mine și mi-aș dori ca acest lucru să nu se mai întâmple în viitor. Ca să pot fi fericită cu această situație trebuie să uit durerile simțite și să-i iert pe toți cei implicați. Să gust binecuvântarea ce mi-a fost dată și să înțeleg mai mult sensul ascuns al vieții. Nimeni nu este vinovat pentru destinul meu și până la urmă orice infern este, de fapt, un paradis deghizat. Simt asta chiar în acest moment pe propria-mi piele. Acum că am

conștientizat asta trebuie să-mi adun forțele și să mă pregătesc pentru noua mea viață!”

Liniștea mormântală fu spartă de sunetul apăsător adus de paginile unite grăbit ale jurnalului. Ilinca se ridică hotărâtă de la masa de lucru, se îndreptă spre oglindă și-și plimbă degetele peste fața umedă. Acum trebuie să se pregătească de întâlnirile cu părinții săi. Viața sa se schimbase cu totul. O speria oarecum această conștientizare, dar o încerca o mare curiozitate. Printre momente de fericire și ezitare se pregăti să plece punându-și o rochie lungă dintr-un material colorat cu flori de primăvară și o geacă de blugi. Își măscă fața lăcrimată cu mult machiaj și trase aer în piept pentru revigorare. Înainte să plece deschise fugitiv jurnalul și notă împăcată:

„Acum am înțeles tot ce însemni tu, viață, ești un amalgam confuz de trăiri omogenizate în existență, mai mult decât prima clipire și mai puțin decât ultima suflare a unui om dată regretând finalul. Am înțeles ce poți doborî, dar și sublima ființa umană și o predispuși păcatelor, reușitelor sau împlinirii.” Ilinca zâmbi la aceste rânduri. Înțepă din nou coala albă și scrise mare ca pentru o afirmare clară a acestui adevăr: **„Errare humanum est!”**

Apoi închise jurnalul și se grăbi spre ușa apartamentului său. În următoarele ore aveau să-și stăpânească mii de emoții, avea să-și cunoască originile și avea să-și confesează trăirile unor oameni dragi. Momentele se dezvoltă suav și amprentau viața Ilincăi cu picături de frumusețe, lăsând în aer parfumul rafinat al unui crin alb, cu gust de vis dulce.

PLEȘEA ALEXANDRU-CHRISTIAN

Buzău, Colegiul Național „B. P. Hasdeu”, Clasa a IX-a

Prof. coord. Șerbu Amalia Gabriela

Trecut compulsiv

Din dreptul obiectului pătratic, al cărui ac îngust și prăfuit se zbate compulsiv în jos, vine un ticăit puternic. Sunt câteva ceasuri peste miezul nopții, iar ecoul orologiului metalic se împrăștie uniform, ca un val ce încearcă să-nghită întreaga lumină, culoare sau formă a încăperii. Pe lângă asta, liniște... În cameră, destul de modest: un fotoliu suficient de încăpător, ros la coate, dintr-o aparentă imitație ieftină de piele, o bibliotecă sufocată de praf și romane polițiste, împinse adânc înăuntru, atât cât să facă loc

fotografiei lor, o canapea din piele vișinie, ce pare a fi singurul lucru de preț de-aici. Pe o mică măsuță de cafea se înalță într-un picior o lampă elegantă, ca într-o mișcare grațioasă a unei prestigioase balerine ce încearcă nota perfectă. Se-aud pași dinspre bucătărie.

-Ia zi coane Filon, îți mai umplu o ceașcă de cafea?

-Lasă Marușco, când o veni bărbatu-tău și după mai stăm la bârfe dacă vrei.

Doamna Filipescu era o femeie subțirică, mică de statură și încercată de viață de la vârste încă prea fragede. Purta mai mereu o cămășuță albă de in, cu mânecile trase până la coate, brodată cu niște firisoare argintii la guler. Vecinii îi spuneau, formal, doamna Filip. Însă eu îi spuneam Marușca, după numele ei de fată, Mara, căci ne cunoșteam de-o foarte lungă perioadă de timp, din satul meu natal. Dan Filipescu, soțul dânzei, era un bărbat înalt, îmbrăcat mereu formal, la cămașă și pantaloni de stofă, călcați mereu la dungă de doamna, ceea ce mie mi se părea foarte incomod, fiind crescut și învățat cu obiceiurile de la sat. Întâia dată când l-am întâlnit, era cu o săptămână înainte de Crăciun, anul trecut.

Țin minte și-acum că era un crivăț năprasnac și o ninsoare de nu te vedeai om cu om la zece pași distanță. Eu îl așteptam înăuntrul cabinetului notarului, pentru a semna niște hârtii pentru o bucată de pământ pe care am vândut-o. Când, în urma mea, se-aude sunetul strașnic al clopoțelului de la ușă. Acesta intră hotărât, căutând un cuier sau orice loc să-și sprijine pălăria și să-și agațe undeva paltonul. Purta mereu această pălărie neagră și paltonul de un gri petrol, impunător de altfel. Până am completat hârtiile, a vorbit frumos cu notarul, iar la sfârșit am strâns mâna. M-a apucat cu atâta forță, de mi-au trosnit oscioarele din palmă, dar m-am opintit să nu crâncesc, și am strâns din dinți, fericit că am mai făcut un bănuț pentru de-ale gurii.

Abia mai târziu am aflat că acesta avea o afacere cu vânzări și cumpărări de terenuri, și avea un cabinet lângă prăvălia lui Pîcu, de pe colț, din centru. Auzisem într-un timp că ar fi bătut-o pe nevastă-sa strașnic, iar Marușca a plecat la maică-sa, la Pristoveni, dar s-a întors o săptămână mai târziu înapoi, la rugămintele lui bărbatu-său. La auzul acestor vorbe, m-a cuprins un sentiment de scârbă și de greață, și am prins un dispreț mare față de domnul Dan, iar de-atunci l-am văzut cu alți ochi, știind de la alte guri că și el e tot din Pristoveni, iar un om gospodar și drept ca el nu s-ar încumeta să-și bată nevasta astfel decât dacă pică în patima băuturii. Și așa s-a dovedit că era.

Totuși, nu mă puteam convinge de un lucru. Pe unde stătea acest Dan în Pristoveni, căci într-un sătuc așa de mic, toți se cunosc între ei, din

uliță-n uliță, iar eu nu știu nici măcar să fi auzit de vreun Filipescu la noi în sat, darămite să-l și văd la față. Dar figura lui îmi părea oarecum familiară, și simțeam că ne cunoaștem de o viață, și poate că probabil de aceea mi-a rămas întipărit în minte, ca o icoană pe care nu mi-o puteam uita.

De data aceasta eram la domnul Dan tot pentru o palmă de teren, pe care voia s-o cumpere pe o sumă destul de mare, spre bucuria mea. Dar ceasul ticăie nebun, și într-un târziu se deschide ușa de la intrare.

-Dane, ai venit în sfârșit! Hai, că a amorțit conul Filon în fotoliu, tot așteptându-te de câteva ceasuri bune aici!

-Las' Maro, că la câți bani o lua, poate să înțepenească și-o zi aici, că tot nu i-o părea rău. Așa-i, coane Filon?

-Așa o fi, dom' Dan, dar nici eu nu mă vând prea ieftin!

-Că bine zici, domnișorul! Ia pun'-te și-adu o cafea la omul ăsta bun, că știu că nu se-ndeamnă la alcool, și-un păhărel de vinuleț din acela roșu la mine, Marușco, că n-oi muri dacă m-oi desfăta și eu din când în când.

-Ai grijă cu băutura, dom' Dan, că știi că nu face bine, nici la om, nici la nevestă.

Și-a băut domnul Filipescu seara aceea, mai cu păhărelul, mai cu sticlucă, mai dintr-o glumă, mai dintr-o înjurătură neveste-sii, până s-a luat cu dânsa la harță. Atunci m-am ridicat și am început a umbla prin casă. Am călcat cu pași mărunți, pentru a nu-l trezi pe monstru, și am căutat să cercetez. Pe holul pe care dom' Dan și-a lăsat pantofii, stă țepăn, într-un picior, un cuier anorexic de lemn, care își ramifică în sus, în cinci direcții niște brațe subțirici, rotunde la capete, pe care șad spânzurate paltonul și pălăria dânsului și o mică hăinuță de blană a Marei, întrucât eu nu port nimic pe cap și nu mă îmbrac prea gros, căci ai mei m-au călit încă de la vârste fragede. Mai arunc o ultimă privire în cameră: pe măsuta de cafea era jumătate de păhărel de vin, în dreptul căruia se întindea prelung trupul dezordonat al domnului Dan. Apoi am adormit.

Mă trezesc pe canapea, cu o vagă durere de cap, și un umăr amorțit. Întind cu grijă mâna spre măsută, pentru a nu-mi murdări cămașa, și beau vinul ce-a rămas în paharul de cristal. Mă îmbrac în grabă cu sacoul, și mă îndrept spre holul întunecos ca să mă încălț. Îmi iau paltonul și pălăria, lăsând în urmă cuierul anxios, singurel și gol, apoi mă grăbesc spre metrou. Într-o jumătate de oră ajung în centru, după care dau colțul de la Pîcu și intru în cabinet.

Cu o mișcare bleagă, mâna se-ndreaptă din nou spre sticlă, vărsându-i paharul ce șade mândru în sus, într-o lamentabilă încercare de a

da pe gât ce-a mai rămas la fund. Vinul se scurge răbdător peste contracte, peste calendar, și în cele din urmă peste poza de pe masă, cu aspectul unei foițe subțiri de ceapă, fiind absorbit în întregime de hârtia ei, fără a apuca măcar să atingă podeaua.

Din spatele domnului Dan, vine sunetul obsesiv al ceasului agățat de perete, care pare să înghită cu totul liniștea teribilă din cabinet, lăsând loc unui aer îmbătat de mirosul puternic de alcool și de calmul înfiorător din încăperea...

PREDOANĂ ALEXANDRA

Olt, Slatina, Colegiul Național „Radu Greceanu”, Clasa a XI-a

Prof. coord. Moraru Mirela

Flăcări

*Maram. Spital. 22 august 2014. Spital. 2015. Spital. 2016. Spital. 2017.
Moarte.*

Mă bucur să vă văd. Luați loc.

Testamentul doamnei Maram Marwan, se deschide la dorința celor doi copii gemeni, Simon Marwan și Francis Marwan.

Toate bunurile mele se vor împărți egal între cei doi copii. Mobila va fi împărțită de comun acord. Voi fi îngropată fără haine și fără preot. Voi fi așezată cu fața în jos și cu spatele la lume. Piatra de mormânt și epitaful. Nu mi se va pune nicio piatră de mormânt și pe mormânt nu va fi gravat niciun nume. Pentru Jeanne și Simon. Copilăria e ca un cuțit înfipt în gât, care nu poate fi scos ușor. Francis, notarul îți va înmâna un plic. Acest plic este pentru tatăl vostru. Găsește-l și dă-i personal acest plic. Simon, notarul îți va da un plic -

Am auzit destul. Timp de 3 ani, această „femeie” a amuțit și nu a mai spus nimic. NIMIC. Iar acum vrea să

**ne îngroape și pe noi în scrântea ei? De aniversarea
COPILOR ei, ea a amuțit. 22** august.

Continuați.

Simon, acest plic este pentru fratele tău. Găsește-l și dă-i personal acest plic. Când tăcerea va lua sfârșit și promisiunea va fi respectată, atunci veți putea pune o piatră la mormântul meu, și-mi veți scrie numele pe ea.

(Un pașaport într-un plic. Spre Sud. An de referință:1970)

Ia loc, Simon.

Francis, nu te grăbi. Mama voastră nu a fost nebună, Francis.

*Vom începe cu teorema lui Sylvester. Să luăm un triunghi MNP, vom nota cu O punctul de intersecție al mediatoarelor, adică **centrul cercului circumscris**, iar H va fi punctul de intersecție al înălțimilor, adică **ortocentrul triunghiului**. Atunci are loc egalitatea:*

$$\vec{HM} + \vec{HN} + \vec{HP} = 2\vec{HO}. \text{ Se ajunge întodeauna la 2.}$$

Tatăl meu a murit în războiul din Siria.

Asta e variabila necunoscută, nu începi niciodată cu variabila necunoscută, Francis. Tatăl tău este variabila necunoscută.

Mama vorbea despre un om numit (nu se cere a fi rememorat), în Sud.

Vei fi îndrumată către o persoană care va ști o parte din ecuația ta. Vei bate la ușa lui. Va ști să te conducă.

„Oamenii simt sau nu simt că nu sunt numai carne, simt sau nu simt că dincolo de tavanul albastru, poetic botezat cer, nu se ascunde Infinitul, simt sau nu simt că Dumnezeu există, că viața nu înseamnă numai viața de-aici, că moartea nu înseamnă numai moartea de dincolo, că nu există un concret absolut, o

regulă absolută, nu există o rețetă, nimic din toate acestea care să te convingă mai mult decât ființa ta. Iubirea nu se calculează la pătrat sau la cub, nu se pune nici pe cântar și nici nu se împlinește prin formulele mistice întâlnite într-un basm din copilărie. Iubirea nu este ceva frumos și nici ceva urât. Nu aduce fericire sau groază. Nu primește bogați sau săraci. Nu ucide și nu naște. Ține doar de gust.

„Totul în viață ține de gust.”

•

Wahab, stâncile cu copaci albi! Wahab, urmează-mă!...Wahab..?

Maram, mânâncă dacă vrei să-i fie bine copilului. Mânâncă și pleacă. Pleacă. Învață să scrii, să citești, să socotești. Învață ca să ieși din mizeria asta. Iar apoi, vei veni înapoi să-mi scrii numele pe piatra de mormânt. Promite-mi. Promite-mi și te voi ajuta.

Îți promit, bunico. Îți promit.

Uită-te bine la mama ta, într-o zi va trebui s-o recunoști.

Te voi găsi într-o zi, îți promit, fiule. Orice s-ar întâmpla, te voi iubi mereu.

•

Plecare spre Sud.

•

Mama ta a fost „fotografă” la Kafar. Este o închisoare din Sud. Nu ai auzit de Kafar?

Nu știi.

Se vede că nu ești din **Sud**. Nu cunoști **Sudul**.

•

Fum. Foc. Praf de armă.

•

Caut orfelinatul! Unde este? Unde este?

În fața ta, mormanul care arde.

Și copiii?... Copiii? Copiii unde sunt?

Nu sunt. Nu mai sunt. I-au luat cu ei. Încă vreo 40 de km de aici. Spre **Sud**.

Să nu începi cu aforisme: „Tot ceea ce este inutil este util“, „Tot ceea ce ni se-ntâmplă are o logică“, bla, bla, bla. Filosofia ciocanului. Ai puțin curaj să mori. Ce lași în urmă în afară de o pajiște plină de clipe veștejite, mii de umbre fără respirație, fantome, frică, indiferență? Dacă viața tot trece, atunci să treacă oricum, nu? La ce bun să ridici un om căzut, să speli noroiul din privirea unui copil sau să scoți țeapa înfiptă într-un suflet deznădăjduit? La ce bun? Cui folosește? Sufletul și-a câștigat statutul de mobilă. Sufletul nu face altceva decât să zburde între o existență și o non existență, dacă cele două veșnicii mai au vreun sens pentru muritorul de azi.

●
Fum. Foc. Praf de armă. Aruncare într-un șanț. Război în continuare.

●
Sunt creștină! Sunt CREȘTINĂ! Oprii focurile de armă! SUNT CREȘTINĂ!!!

Simon, sunt eu. Am ajuns în satul mamei. Ascultă. Liniștea satului. Ascultă...

Am ajuns la sfârșitul masacrului din tabăra de refugiați din Deressa. L-am căutat pe fiul meu în băltoacele de sânge. Am fost dezamăgită de ceea ce am văzut și am auzit. Tatăl fiului meu a fost un refugiat din tabăra Deressa. Wahab. Fiul meu a fost înghițit de război. Nu mai am nimic de pierdut. Am ură pentru dușman. Familia a încurajat pacea prin cărți și ziare. Am crezut în ea. Viața, însă, m-a învățat altceva. Am să-mi învăț dușmanul ceea ce m-a învățat viața.

●
Foc. Foc. Praf de armă. Maram predă franceza. Maram învață franceza pe fiul dușmanului. Maram își nimicește dușmanul.
●
Închisoare.

●
Închisoarea din Kafar a ținut peste 600 de oameni. Acesta este sectorul femeilor. Unii prizonieri au stat chiar și peste 15 ani închiși. Vrei să intri? Îți fac o poză.

O cunoști pe femeia aceasta? Maram Narwan. A fost închisă aici.

Nu cunosc. A trecut multă vreme de atunci.

Înseamnă că știi pe cineva care să mă ajute. Maram Narwan... Maram Narwan...

E „**femeia care cântă**”. **Numărul 72**. Ea e cea care l-a omorât pe șeful miliției care apăra drepturile creștinilor. Au făcut-o să plătească scump. Foarte, foarte scump. 15 ani. Obișnuiau să îi spună „**femeia care cântă**” deoarece cânta tot timpul. Au făcut tot ce-au putut ca să o facă să cedeze. La final, ea era tot pe picioare. Arăta...Nu am mai văzut așa ceva. Nu a cedat niciodată. Era exasperant. L-au trimis apoi pe Abu Tarek. (**cine e? cine e? cine e???**) Abu Tarek... Știi, uneori e mai bine să nu afli totul.

Continuați. Trebuie să știu.

Abu Tarek era un maniac în tortură. A abuzat-o pe Maram de nenumărate ori pentru a o face să cedeze înainte să fie eliberată. Să o oprească din cântat. Asta a fost. **Numărul 72** însărcinată cu Abu Tarek. Au așteptat până ce ea a născut în închisoare, apoi, au lăsat-o să plece.

(Suspine) Și copilul? Ați văzut copilul?

Cunosc o asistentă care a fost la naștere. În Daresh. Întreabă de Nihat. Nihat este numele fratelui tău.

Simon? Simon? Simon, taci și ascultă-mă! Ascultă-mă! Mama, a fost în închisoare. Simon, mama, a fost... Mama... Mama a fost agresată. Pe fratele nostru l-a avut în închisoare..Am nevoie de tine aici. Moartea nu e niciodată sfârșitul unei povești. Încă mai sunt urme. Vrei să-ți găsești fratele, Simon? Dacă vrei să îți găsești fratele, va trebui să mergi înapoi în trecutul mamei tale.

Să miroși moartea și să îți dai seama că viața ți-a trecut printre degete ca nisipul, când aveai forța să o strângi în pumn. Asta e

absurdul, o felie din ironia divină, umorul divin. Să te întrebe cineva: „De ce ești fericit(ă)?” Și să îți răspunzi: „Degeaba“. Ce tare!

Francis, ajunge.

Nu. Taci și ascultă-mă, Simon. E treaba ta să îl găsești pe fratele nostru, nu a mea. Dacă nu o faci pentru ea...fă-o pentru mine. Haide. Cineva așteaptă să ne dezvăluie adevărul. Haide!

Ați cunoscut-o pe „femeia care cântă”? Maram Marwan?

Maram... Maram Marwan... Voi... Sarwan și Tarwan...

Maram Marwan a născut un copil în celula din Kafar. **Băiatul a fost luat și dus** într-un orfelinat din apropiere. Nihat.

Maram... Maram a născut doi copii... Sarwan și Tarwan, botezați de mine...

●
Mișcări precise. Cuvinte adevărate.

●
Sarwan și Tarwan... gemenii născuți de Maram. Sarwan și Tarwan. Născuți în închisoare.

●
Simon amuțește. O zi. Două. Trei. (...)

●
Francis... m-ai învățat că **1+1 nu fac 2. De ce, Francis?**

Simon, ascultă. Când $1+1>2$ se numește „amplificare”, o combinație de doi factori care se favorizează reciproc; apa și focul sau focul și pulberea. O familie fericită este în această categorie. Când $1+1=1$, cazul este numit “identificare,

contopire, asimilare". Este legea unității divine manifestată în Sfânta Trinitate. Există și cazul când $1+1=2$ și atunci - (Francis amuțește)... Împreună, cei doi au făcut ceea ce nu puteau face separat. Simon... Azi e 22 august.

„Când a devenit călău, fratele vostru, Nihat, și-a schimbat numele. A devenit Abu Tarek. Fratele vostru este Abu Tarek. Acum are un alt nume. Harmanni.”

Domnule Harmanni?

Francis îi întinde plicul cel dintâi. Simon, pe cel de-al doilea. Se deschide.

Îmi tremură mâna când îți scriu asta. Eu te-am recunoscut, dar tu nu. E un miracol. Eu sunt numărul tău 72. Această scrisoare îți va fi înmănată de copiii noștri. Nu îi vei recunoaște pentru că sunt frumoși, dar ei știu cine ești. Prin intermediul lor, vreau să îți spun că încă ești viu. Dar, în curând, vei fi redus la tăcere, știu asta. Deoarece tăcerea e pentru a păstra adevărul ascuns.

Semnat:

Numărul 72

Îi vorbesc fiului meu. Nu îi vorbesc călăului. Orice s-ar întâmpla, te voi iubi mereu. Asta e promisiunea pe care ți-am făcut-o când te-ai născut, fiule. Orice s-ar întâmpla, te voi iubi mereu. Te-am căutat toată viața mea. Te-am găsit. Tu... tu nu m-ai putut recunoaște. Ai un semn pe călcâiul drept. L-am văzut. Te-am recunoscut. Și erai frumos. Îmi voi aduce aminte de tine, cu tot dragul, scumpul meu. Consolează-te cu gândul că nimic nu e mai frumos decât să fim împreună. Ai fost făcut din dragoste. Fratele și sora ta au fost făcuți și ei din dragoste. Nimic nu e mai frumos decât să fim împreună.

Mama ta, Maram

Narwan

Prizoniera numărul 72

„Când promisiunea va fi respectată, veți primi un plic și veți putea să mă înmormântați cu fața la soare și numele să fie gravat pe piatra de mormânt.”

*Iubiții mei copii... Unde a început povestea voastră? Când v-ați născut? Atunci înseamnă că începe groaznic. La nașterea tatălui vostru? Atunci, începe cu o poveste de dragoste. Eu aș spune că povestea voastră începe cu o promisiune care va trece peste toată furia. Datorită vouă, azi, în sfârșit, am reușit a-i pune capăt. Amenințarea a luat sfârșit. Și am, în sfârșit, timp să vă iau în brațe... și să vă fredonez un cântec de leagăn ca să vă liniștesc. Nimic nu e mai frumos, decât să fim împreună. Vă iubesc.
Mama voastră, Maram*

Două medalioane de argint: ank sau crucea vieții. Al meu stă agățat de piatra neagră, în formă de inimă. Al tău?

PIIU TEODORA GEORGIA

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a IX-a

Prof. coord. Casian Alina Ionela

Greșală

Este cea mai frumoasă zi din viața mea. Ceasul e trecut de ora opt, am pierdut autobuzul către școală, afară a început să plouă, iar eu bineînțeles că nu am umbrelă. Mă dau mai aproape de bordură să văd dacă mai am șanse să apară altul, când o mașină trece cu viteză pe lângă mine și mi stropește rochia subțire și paltonul negru, de primăvară.

- La mulți ani mie! oftez și dau la rându-mi cu piciorul în baltă.

Cu hainele ude, părul pleoștit, lefteră, înfrigurată și cu cizmele pline de noroi, îmi aduc totuși aminte că am notat cândva pe caietul de română, printre miile de desene de la sfârșit, un număr de telefon: „E al unui prieten de-al meu, dacă o să ai vreodată nevoie de cineva care să te ducă cu mașina și nu ai un șfanț în buzunar, apelează cu încredere la el.” îmi spunea tata. Caut caietul în geantă și dau la ultima pagină. Rup foia cu numărul respectiv (și jumătate din portretul lui Hester Prynne desenat lângă) și mă îndrept spre o cafenea din apropiere. Ploaia începe să se întetească, iar eu sper ca măcar machiajul să nu se fi stricat, căci nici de văzut nu mă mai lasă ochelarii de la sutele de picături uitate pe lentile.

Intru în cafenea și îmi arunc geanta udă pe un scaun. Slavă Domnului, măcar telefonul a scăpat uscat. Mă uit pe foaie și încep să scriu numărul: 072...9 ... 3 sau 8? Ultima cifră e ștearsă din cauza ploii. E 3. Ba

nu, e 8. Mă simt ca la examenul de capacitate de anul trecut. În fine, mai mult ca sigur e 8. Dau formare. Sună, sună, sună. A răspuns.

Ies din baie și dau să plec din cafenea, dar o siluetă înaltă și puternică stă fix în calea mea. Un băiat blond, cu ochii căprui și ținte la mână îmi zâmbea într-un mod pe cât de straniu, pe atât de atrăgător și plăcut.

- De obicei nu sunt sunat de fete drăguțe ca tine, domnișoară ...?

- Baker. Nici eu nu sunt obișnuită să sun oameni aroganți ca tine, i-o pasez dezamăgită, înțelegând că am dat de persoana pe care am sunat-o acum câteva minute. Erai prea drăguț ca să fii bine-crescut, gândesc eu cu voce tare.

Dar el face pe surdul și adoptă un ton calm, relaxat:

- Încântat. Eu sunt Scott Brown. Vrei o cafea, ceva? Fac cinste.

Mă uit chiorâș la el.

- Nu pari mai mare de 18 ani. Nu ar trebui să fii la liceu?

- Eu sunt de-al casei aici. Vin în fiecare zi, mai ales la primele ore ale dimineții. Cât despre tine – face o pauză scurtă – aș putea spune același lucru. Nu pari mai mare de 5 ani. Nu ar trebui să fii la grădiniță?

- Oh, scutește-mă, zic eu și îl îmbrâncesc ca să-mi fac loc să trec.

Reușesc să ies din cafenea și să mă apuc de plâns pe drumul spre casă. Ploaia a stat deja, iar soarele își face acum loc printre nori.

Ziua e pe terminate. A fost cea mai urâtă aniversare de până acum.

Și tipul acela... Brown. Bruh... De aceea detest eu greșelile. Ce viață frumoasă am avea dacă toți am fi perfecți!

Telefonul îmi bâzâie. E un mesaj de la un număr nescuturat, cu 3 în coadă. E Scott.

Scott: Amanda Baker?

Eu: Greșeală. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Scott: La mulți ani!

Mușesc. Ceva nu e în regulă.

Eu: De unde știi că astăzi e ziua mea?

Scott: Nu știu eu, ci internetul. El mi-a spus și că ești la aceeași liceu cu arogantul Scott Brown.

Râd. Parcă nu mai e la fel de antipatic ca azi-dimineață.

Eu: Greșeală. Eu nu sunt la liceu, ci la grădiniță, exact cum ai spus tu. Ai uitat?

Scott: Ai dreptate. În cazul acesta, ai accepta să te vezi cu mine într-o pauză? Evident, dacă ne lasă educatoarele.

Eu: De ce aș face asta?

Scott: Pentru că vreau să vezi că îmi pare rău și că nu sunt un obstacol ivit în viața ta. Dă-mi o șansă.

Eu: Și dacă nu vreau să fac asta?

Scott: Atunci am să plâng. Și te spun și lui mami.

Roșesc. Oare e aceeași persoană din cafenea?

Eu: Fie. Ne vedem în pauza mare, arogantule.

Scott: Nu o să-ți pară rău, Amanda!

După un an

E opt fără zece. Vântul îmi pătrunde prin vene ca o stafie. Cerul s-a întunecat de-a binelea.

- La mulți ani, Amanda!

Mă întorc și îl văd. El e. Un buchet de trandafiri doarme în brațele lui. Mă îndrept spre el, iar surâsul nu îmi părăsește chipul.

- Încă mai crezi că a fost o greșeală că m-ai întâlnit? mă întreabă el, ușor îngrijorat.

ROTARIU ȘTEFANA ALEXANDRA

Iași, Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă”, Clasa a X-a

Prof. coord. Crețu Cristina

Copacul

Iar a adormit. Nici el nu înțelege de ce de fiecare dată când stă pe acea bancă, parcul reușește să-l moleșească într-un asemenea fel. Urăște acel parc și totuși vine acolo aproape în fiecare zi. Era timpul să se ridice. În orice clipă va răsări soarele.

Aleargă spre casă, în timp ce, uneori, își mai înălța ochii cercetători spre bolta întunecată. În scurt timp, un zâmbet îi încolțește pe chipul obosit. Au apărut favoritele lui, păsările.

-Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte... douăzeci și cinci, douăzeci și șase și... Dar unde este cea cu numărul douăzeci și șapte?! Așa deci, te ascundeai. Grăbește-te în formație!

Douăzeci și șapte de păsări zburau pe cer, ca de obicei. Era atât de fascinat de jocul lor. De fiecare dată când le vedea, își imagina cum coboară grăbite, îl răpesc, apoi îl poartă cu ele spre văzduh. Mîntea lui concepea asta ca unul dintre cele mai minunate vise.

Intră în casă, unde este întâmpinat de familie: mama și una dintre cele două fiice ale lui. El nu își amintește dacă ei sunt familia lui, dar ei își amintesc că el este fiul, respectiv tatăl.

-Ce faci? Ești bine, nu? întreabă mama îngrijorată.

-Normal! De ce nu aș fi? îi răspunde mereu, gândindu-se serios la vreun motiv pentru care poate nu se simte bine, așa cum ar sugera mama.

-Uite, a venit Luisa la tine.

-Bună ziua, tată!

Fata nu are răgaz nici să-și termine salutul, căci tatăl ei o strânge deja cu toată forța în brațe.

-Ce faci, prințesa mea? Nici nu știi cât de mult mă bucur să te vad! E o surpriză extraordinară! Dar sora ta unde-i? Nu prea vrea să mă vadă, nu? afirmă râzând.

-Ba da, cum să nu vrea, doar că e ocupată cu facultatea.

-Bine, bine, cum spui tu. Mama ce face?

-Este la serviciu, muncește.

-Of, sărmana, toată ziua muncește. Am s-o iubesc pentru tot ce-a făcut pentru mine și pentru tot ce face pentru voi. Cât de rău îmi pare pentru tot ce s-a întâmplat. Nu am știut să prețuiesc comoara pe care o aveam lângă mine.

-Lasă, tata, a trecut... Spune-mi, tu cum o duci? Te simți bine aici?

-Mă simt foarte bine, dar îmi este dor de voi. Mereu nădăjduiesc că vom fi împreună pe cealaltă lume. Doamne, Luisa, nici nu îți închipui ce bucurie mare mi-ai făcut venind aici.

Așa îi spunea întotdeauna fiicei lui. Prima oară i-a fost mai greu să-l audă. Nu putea suporta faptul că tatăl lor se deșteptase tocmai acum. Îi era greu să știe că el este capabil să simtă astfel de lucruri și nu o arătase niciodată. Era prima care suferea după toate cele întâmplate. Mai târziu, a învățat să se obișnuiască. I se repetau aceste lucruri atât de des când se vedeau, încât ea mai rămânea doar cu câteva noduri în gât, de care încerca să scape cât mai repede.

Iar a adormit. De data aceasta zăcuse toată noaptea. Când s-a trezit, Soarele deja își cedase locul Lunii și cavalerilor ei lucitori. Se îndreaptă spre pensiunea unde lucrează. Mai târziu urma să aibă loc o nuntă. Mireasa închiriasse toată pensiunea și plătitese bani grei pentru pregătiri. Se pare că era vorba despre o nuntă de mari proporții.

Rămâne înmărmurit. Descoperă pe marginea șoselei o mulțime de pădăii.

-Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte... douăzeci și cinci, douăzeci și șase, douăzeci și șapte. Perfect!

Din depărtare, aleargă entuziasmată spre pădăii o fetiță cu pălărie mov, care se năpustește cu dorința de a risipi câteva dintre ele. Chiar când era gata să smulgă un fir, el o prinde alarmat din spate și îi imobilizează mâinile.

-De ce vrei să faci asta? Fie-ți milă! Fie-ți milă! Nu despărți fulgii de rădăcina lor! Tu nu știi că plâng unii după alții?

Fetița cu pălărie mov începe să plângă și să strige după mama ei, care se grăbește speriată să ajungă la ea. El, acum cu mâinile întinse, se străduiește să acopere pădăiile.

-Pădăiile mele... pădăiile mele!

Iar a adormit. De data aceasta întârziase la serviciu. Nunta are să înceapă. Totul este pregătit. La intrare întâlnești douăzeci și șapte de buchete de trandafiri; fiecare salon este împodobit și oferă câte douăzeci și șapte de mese pentru invitați, iar în colțuri se văd câte douăzeci și șapte de baloane. Mireasa, voioasă, intră în încăpere, pentru a începe nunta. Scaunele sunt goale, iar la brațul miresei nu este niciun mire. Ea e totuși în culmea fericirii. Este o nuntă fără invitați, fără nași și fără mire, doar mireasă.

Iar a adormit. Nici el nu înțelege de ce, de fiecare dată când stă pe acest pat, ceva îl moleșește. Dar vocile se izbesc de carcasa lui pustie și îl trezesc mereu.

-Pacientului cu numărul douăzeci și șapte trebuie să i se dea medicația.

-Ce faci? Ești bine?

-Normal. De ce nu aș fi?

-Haide! A răsărit soarele.

-Deja s-a înnoptat?

-Cum să se înnopteze? Of, mereu mă încurci. La tine ziua e noaptea și noaptea e zi.

-Bine, atunci la mine ziua e noaptea și noaptea e zi.

STUPARIU LAURA-ADINA

Brăila, Colegiul Național „Gh. M. Murgoci”, Clasa a XII-a

Prof. coord. Coman Ana

Îndreptar

Ia-mă, Doamne, pe mine, ființă fragilă și du-mă undeva unde să nu mai pot greși. Erorile nu sunt altceva decât realități distorsionate, dar asta nu e implicit o diversiune pentru a trăi într-o aparentă perfecțiune. Acest îndreptar va să fie în sprijinul moralului nostru.

Nu putem trăi viața fără erori, căci viața în sine este o eroare. Iar cel care reușește să își depășească condiția și să își găsească eroarea nu o poate corecta de ceve mai multe ori, dar învață cum să evite să o mai facă și cum să o ascundă de restul. Acesta este cel care reușește în viață. Nu trebuie să ne fie rușine, pentru că societatea în general e plină de greșeli, existența sa ajunge a fi catalogată drept cea mai mare și gravă greșeală, căci odată ce dai unui popor dreptul de a comunica, ai anulat practice toate celelalte posibilități de salvare din infernul ce va să urmeze.

Cu pași grăbiți alerg spre tine, cu speranța că doar așa nu mă voi împiedica de alt obstacol să cad, dar tu nu ești. Văd greșeli în urma ta, ești mult prea mic să le porți, ai puțin peste 20 de primăveri și insomnie cronică-
n nopti.

Erori avem în vise, în stele și-n ceruri-nalte. Prin eroare ne naștem, cu greșeală ne hrănim și din întâmplare murim; în suflet desfătare, în inimă-nchisoare plină de-anecdote.

Nu m-am gândit însă că prea multă perfecțiune poate însemna eroare și spulberarea viselor mele în ceea ce privește restul vieții ce va urma.

O eroare-i că nu-ți disting erorile. În întunericul nopții, până și cea mai mică șuviță de păr ce îți cade aiurea pe frunte sau își mângâie în treacăt obrazul mi se pare undeva aproape de perfecțiunea dorită.

Îmi crez planuri de viitor alături de tine, pe marginea așternuturilor tale, lângă pervazul bucătăriei tale și adând înrădăcinată în centrul inimii tale. Păstrez o speranță-n suflet că undeva, în viața altcuiva, aceste lucruri se întâmplă.

O eroare-i că ți-am ascultat suflul ritmic aproape de obrazul meu, că ți l-am simțit pe buze și că nu l-am lăsat, ca e o adiere oarecare de vânt, să-mi îndepărteze dorința. Din contră, mai aproape de tine m-a tras, destul cat sa nu-mi pot corecta greselile trecute și nici să mă sustrag măcar celor viitoare.

Mă înconjur cu lucruri nu neapărat folositoare, iar asta pentru a nu trăi cu impresia că am mai făcut o greșeală, căci Doamne, simt deja cum mă scufund în ele și nici un sfert din viață n-a trecut. Încerc să mă conving că ceea ce fac eu este bine, pentru a nu-mi fi atacate sau alterate credințele, atitudinile sau comportamentele doar pentru a scăpa de povară.

O eroare-i că văd în culori. Ești o eroare a inimii mele, o eroare de nuanțe și de schimburi sentimentale și totuși aș repeta-o oricând. Tu însă ești o eroare multicoloră, nu știu cu ce nuanță a ta să-mi încep aventura.

O eroare-i că nu m-am detașat de stereotipuri. Sunt atât de înrădăcinate în mintea-mi goală, încât, în mod inconștient, ajung să le aplic la orice situație sau persoană, chiar dacă realitatea-mi strigă altceva: stereotipul meu ești tu.

O eroare-i că te-am luat de mână și te-am învățat literatură. Ți-am arătat clasici, ți-am citit înainte de culcare și te-am iubit prin versuri. Nu încercam altceva decât să ating perfecțiunea infinită în dragoste, cum o făcea însuși Eminescu, dar poate și el era doar o sumă de erori de gândire, în sentimente sau operare, o sumă de antivalori care s-a impus însă, căci greșelile sale de fabricație sunt mai distinse și fine decât ale noastre, oameni de rând.

Stele sparte-n asfalt, în scânteii și vise calc...

Am greșit, ființa mi se deșiră, sufletu-mi prins de zeci de veacuri în ața ce nu se mai poate toarce. Se zice că din greșeli înveți, dar cum fără cineva care să îți dea aripi? Pentru că tu, jur, îmi ești înger și mă înveți să zbor după nenumăratele eșecuri.

Am greșit când am scris, poate ar fi trebuit să te reneg înainte de toate.

Am greșit când te-am ales.

Am greșit când te-am chemat.

Am greșit când n-am plecat.

TEODORESCU ROXANA ELENA
Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a XI-a
Prof. coord. Casian Alina

Recidivând în eroare

Probabil și tu ai văzut o stea căzătoare
Și ți-ai dorit să ai o viață mai bună,
Dar brusc ai uitat ce gând aveai
Și ți-ai întors creierul spre moarte,
Astfel că astrul s-a pierdut pe cerul nopții
Iar tu ai salutat îngerii.

Suprimare

Te șterg de pe acest pământ
Căci ești o eroare colosală
A unei planșe verzi-albastre.
Rătăcești printre cei superiori
Ce și-au câștigat dreptul
De a face cunoscut talentul
Unui pictor-zeu fără egal.

Totuși tu, ființă inferioară
De o calitate neglijabilă
N-ai ce căuta printre distinși .
Așa că salută Terra - iluzia
în care ai fost construit,
în care îți vei da obștescul
Și inevitabilul sfârșit.

TODORESCU IOANA-TEODORA
Buzău, Colegiul Național „B. P. Hasdeu”, Clasa a X-a
Prof. coord. Enache Daniela

Eros și eroare

Din greșeli, învățăm uneori cele mai importante lecții, dar ce se întâmplă atunci când nu ne dăm seama că am greșit?

Erorile fac parte din viața noastră și, de cele mai multe ori, ne pot schimba destinul. Ne putem gândi la consecințe și îndreptări, dar ce se întâmplă atunci când ne îndrăgostim? Ar putea fi iubirea o eroare a condiției umane? De ce lucrează inima, independent de creier?

Câte întrebări pot ridica erorile! Și totuși... cine poate să răspundă?

Viața poate fi surprinzătoare uneori, iar pentru a o înțelege mai bine începi să pui întrebări, să te plimbi, să cunoști; să cunoști povești. Să auzi narațiuni ale unor destine îndoite de povara erorilor, să înveți din greșelile altora.

Am pornit-o pe drumul meu inițiativ și am întâlnit numeroase experiențe, printre care și povestea lor, spusă de un bătrânel nostalgic, veșnic îndrăgostit de un vis din trecut, de la care am înțeles că erosul și erorile nu pot empatiza. Am găsit în nostalgia bătrânului răspunsuri la toate întrebările, dar și o tristețe nemărturisită pulsându-i în inimă.

„ Am întâlnit-o pe neașteptate. Era o seară de toamnă târzie, cu frunze împrăștiate pe asfalt și adieri ușoare de dor. În lumina obscură a lunii, sufletele noastre își promiteau veșnicia prin solul unei priviri aievea. Ceva ne-a întors unul către celălalt. Timpul a stat în loc, iar în mintea mea răsunau doar ecourile unei „iubiri la prima vedere”. Fără să-mi dau seama ce ne leagă cu adevărat, i-am zâmbit și am îmbrățișat-o. Tot peisajul citadin s-a transformat cu un sărut, într-un univers oniric, o dezlănțuire inimilor noastre pulsând în freamătul a doi îndrăgostiți. Am început să prind aripi sub impulsul frenetic al comuniunii. Ea se pierdea printre visuri, era tot mai fericită și cu fiecare „ Te iubesc” devenea tot mai frumoasă. Zi după zi, iubirea noastră înflorea și ne deschidea mințile spre viitor. Ne copleșea cu mii de trăiri. Mi se părea incredibil cum inima mi se topea atunci când ea îmi atingea chipul, cu o sensibilitate și delicatețe ieșite din comun. Adesea ne plimbam prin parc, admirând cerul, discutând despre ceea ce ne face fericiți.

Timpul trecea pe lângă noi neobservat, aducând apusul, dar noi stăteam îmbrățișați pe bancă, privind în gol, ascultându-ne inimile. Ne

deconectam de la realitate. Suflatele noastre dansau pe luciul lacului, în mijlocul spectacolului de lumini roșu-violet, în sacralitatea simfoniei ventriculare. Sub clar de lună, ne îndreptam spre casă, ținându-ne de mână. Ne priveam adânc, hipnotizați de candoarea simțămintelor. Natura îngheța în jur. Nici vântul nu avea curaj să mai răsufle asupra noastră. Ce senzații îți oferă iubirea! Dar și mai puternic este declinul. Pentru o secundă simți că zbori, dar o greșeală te readuce cu picioarele pe pământ.

Îmi amintesc perfect. Crăciunul era aproape. Ne plimbam pe străzile aglomerate ale orașului și admiram cum fulgii de zăpadă se topeau pe obraji ei înroșiți. Era un timp mort, când singurele sunete erau cele produse de respirațiile noastre alerte. Stătea lipită de pieptul meu, în timp ce o sărutam ușor pe creștet. Ne mișcam pe zăpada scârțâindă, într-un vals lent la unison cu fulgii care coborau tacit din văzduhul cenușiu. Eram atât de fericiți... atât de împliniți. În jurul bradului ne adunam cu toții, prieteni și familie, amintindu-ne de iernile copilăriei petrecute în satul bunicilor. Îi admiram pe ascuns armonia mișcărilor și delicatețea cuvintelor. O iubeam din milioane de motive. Mă făcea fericit și așteptam mereu cu nerăbdare să o mai strâng în brațe încă o dată, să-i simt inima cum bate lângă a mea. Simțeam că zbor de fiecare dată când o luam de mână și eram conștient că așa face orice pentru a o vedea fericită.

Până să o cunosc pe ea, toamna mi se părea un anotimp anost, care îmi strica dispoziția, dar acum am ajuns să urăsc primăvara. M-am îndrăgostit pe loc de ea. Am condus-o acasă și pentru prima dată mi-aș fi dorit ca timpul să stea în loc. Ne-am oprit în fața unei sălcii. Zâmbetul ei îmi încorda inima și fără să mai gândesc am sărutat-o. Învățam în fiecare zi ce înseamnă să iubești cu adevărat, să te avâți în oniric și să uiți care este realitatea ta, să fii în extaz.

Nu pot identifica momentul când destinul nostru a luat o turnură tragică și m-a transformat într-o victimă a erorii. Aș fi vrut ca acele clipe să nu cunoască efemeritatea, însă timpul nu ține cont de dorințele noastre. Încetul cu încetul ne-am îndepărtat, fără să-mi dau seama că eu eram de vină. Mă făcea fericit, dar nu m-am întrebat niciodată dacă și eu o fac fericită pe ea. Devenise distantă, apatică, fără să-mi dau seama că suferea în tăcere, că se stinge ușor în brațele mele. Am greșit lăsând lucrurile să găsească rezolvare de la sine. Am așteptat și am pierdut totul. O să-mi amintesc mereu dimineața în care am găsit-o cu lacrimi în ochi, incapabilă să mai poată spune ceva. Am încercat să o iau în brațe, sperând că-mi pot îndrepta greșeala, dar era prea târziu. Era bolnavă, iar în acel moment îmi doream să dau timpul înapoi la momentele în care a avut nevoie de mine și

nu am fost acolo... poate aş schimba ceva. A fost ultimul Crăciun pe care l-am petrecut împreună. Era mai frumoasă ca niciodată, în ciuda schimbărilor cauzate de boală. Avea o rochie albă, lungă și petale de argint în păr. Arăta ca un înger. Am rămas mut privind-o. Tot ce am făcut a fost să-i sărut mâna și să zâmbesc pierdut, privind în ochii ei. Am dansat toată noaptea, lunecând printre simfonii. În gândul meu zburau speranțe că mai am timp să compensez neatenția mea, în timp ce din ochii ei cădeau șiroaie lacrimi pentru ultimul dans. Cuvintele nu mai aveau niciun sens în acele momente. Cât de repede trece timpul... atunci când ai vrea să stea în loc. E o greșeală să sperii... fără să faci nimic.

Dragostea noastră a atins declinul, printre lacrimi și s-a pierdut, treptat, cu fiecare privire absentă a ei. Inima ei devenise goală. Mai ascundea numai câteva clipe de existență. Amândoi am greșit. Ea nu mi-a spus, eu n-am văzut. Priveam în gol prin întuneric, cu lacrimi amare scurgându-mi-se pe obraji, căutând printre umbrele nopții o amintire care să mă salveze. Ea se simțea tot mai lipsită de puteri.

Curând a venit ziua ei. Chipul îi devenise alb, privirea goală, iar mișcărilor odinioară suave au devenit rigide. Am vrut să-i aduc aminte de clipa când ne-am întâlnit pentru prima dată, așa că am pornit cu ea de braț, pe alea cu pomi înfloriți. Când am ajuns în fața castanului, am zărit pe chipul ei o tresărire. A zâmbit și m-a luat în brațe, ca prima dată, pentru ultima oară. În acea seară, cu petale împrăștiate pe asfalt și adieri de dor, s-a stins. La fel de tânără...și la fel de frumoasă. I-am așezat trupul la umbra salciei, martora primului nostru sărut, și a tuturor poveștilor pe care i le-am spus de-atunci și i le voi mai spune și de-acum încolo, până voi putea să o prind din nou de mână. Și totuși, ea n-a murit. I-am prins în cartea mea, de când am cunoscut-o, câte un moment de trăire, până când a părăsit lumea noastră în favoarea lumii pe care i-am construit-o din cuvinte. De câte ori citesc din carte, o mai îmbrățișez o dată și-i amintesc cât o iubesc.

Tinere, timpul nu-ți este prieten. El te provoacă să greșești. Iubește ca și când ar fi ultima zi și nu uita: dacă tu ești fericit, nu înseamnă că și cel de lângă tine este fericit.”

Îmi voi aminti mereu de povestea bătrânului, de modul abstract în care o eroare atât de mică i-a putut schimba viața atât de mult, încât să considere iubirea însăși o greșeală față de suflet.

„Dragostea, tinere, te ridică până la cer, dar la fel de ușor te aruncă înapoi la realitate și te face să suferi, iar suferința asta...e mai grea decât apropierea morții, căci moartea poate aduce cu sine liniștea, dar când vine

vorba de absență, de dor... rănilor din suflet nu au remediu. Crede-mă tu pe mine când îți spun:

iubirea nu poate ierta o eroare.”

TOLOMEI IOANA

Neamț, Piatra-Neamț, Liceul Tehnologic Economic-Administrativ,

Clasa a IX-a

Prof. coord. Scurtu Cristina

Erorile iubirii trecute

Adorm și mă trezesc cu același gând, de când coșmarul ce nu-mi dădea pace de atâta timp, a devenit realitate. Fiecare început de zi îmi aduce în minte aceleași întrebări: Cum va continua viața mea cu atâta nevolnicie? Oare cum voi trece peste următoarele nopți în care durerea mă va sfâșia, singurătatea crudă și realitatea mult prea dură mă vor îmbrățișa cu râsul hâd al sarcasmului?

Mă ucide lipsa ta... Lipsa aceluia curat „Te iubesc” și a zâmbetului tău. Aceasta îmi este dezamăgirea acum, după trei ani în care nimeni nu mi-a răpit fericirea.

Te iubesc cu toată ființa mea, acum și după moarte, când te voi iubi în neființă.

Ești asemenea unei viori perfect acordate, pe strunele căreia vreau să-mi cânt iubirea, însă mi-e teamă să nu-ți rup corzile fără de care nu am putea termina partitura sufletelor noastre. Chiar dacă acum nu te mai văd, te port mereu în inimă ca pe un scut care mă ferește de teribilul sentiment de vid.

Îmi amintesc de acea zi în care te-am întâlnit, ziua în care mi-ai părut tatăl pe care nu l-am avut niciodată, sprijinul statornic pe care l-am căutat îndelung, motivul pentru care inima mea repetă mișcarea ei monotonă de fiecare zi. Din ziua aceea ai devenit raza mea de lumină, zâmbetul printre lacrimi, picătura albă din oceanul de neagră tristețe.

De s-ar tăia toate pădurile lumii, tot nu s-ar face îndeajuns de multă hârtie pe care eu să scriu tot ce însemni tu pentru mine. Prezența ta calmă m-a învățat să prețuiesc timpul pe care-l mai am, să înțeleg că viața este prea scurtă ca să plângi pentru lucruri mici. În acești ani de când ne cunoaștem, tu mi-ai oferit totul.

Cu tine am vărsat oceane de lacrimi, dar am răs cât pentru zece vieți. Acestea și multe altele sunt motivele pentru care nu te voi uita niciodată

TUDOR ALEXANDRA-MIHAELA
Buzău, Colegiul Național „B. P. Hasdeu”, Clasa a IX-a
Prof. coord. Enache Daniela

Fără titlu, pentru că nu a mai apucat

Se spune că pentru a fi un autor adevărat trebuie să așterni pe hârtie o parte din sufletul tău, chiar dacă va fi judecată, diecată și apoi refuzată de mai mulți oameni decât ți-ai putea închipui. Se spune că autorii adevărați știu dinainte că acest lucru se va întâmpla, dar acceptă cu inimile deschise ca munca lor să fie criticată aspru, atâta timp cât au șansa de a găsi în scris un refugiu pentru gândurile lor.

Eu consider că a scrie înseamnă mai mult decât atât. Dacă ar trebui să rescriu dicționarul de la prima literă, aș găsi de cuviință ca la verbul „a scrie” să se găsească următoarea definiție: *acțiune de o importanță nemărginită pentru cultura mondială, care are ca scop emoționarea oamenilor de pretutindeni, indiferent de rasă, naționalitate ori religie. Parte din câmpul semantic fac cuvinte de tipul: dăruire, muncă, sudoare, corectitudine, devotament etc.* (desigur, șansele ca eu să rescriu dicționarul sunt reprezentate prin numere negative).

De ce să fiu un ipocrit? Să nu credeți că am scris dintotdeauna. De fapt, nu am pus niciodată cu plăcere mâna pe stilou până acum câțiva ani, mai exact până în clipa în care am aflat că am talent și că ar cam fi ceva de capul meu. Acel moment a reprezentat momentul 0, când viața mea a luat o turnură la 180°. Am șters cu buretele capitolul *Dinainte* și m-am concentrat pe ce urma să fie. Mi-am scris în frunte cu un marker permanent **Scrisul m-a convertit** și am ieșit în stradă, știind că voi fi judecat, deoarece **Cred**.

Am scris și am scris, până într-o sâmbătă ploioasă, când s-a întâmplat ceva ciudat. Stăteam în camera mea mizeră, din casa mea mizeră, care se află și în ziua de azi într-un cartier mizer din partea rău famată a Bucureștiului. Încercam să încropesc ceva ce aș fi putut vinde ca scenariu unui regizor anonim pentru a-mi permite o pâine și un pachet de margarină, pentru că tot ce avusesem se dusese odată cu venirea deciziei de a deveni Scriitor. Cele cincisprezece pagini pe care apucasem să le scriu reușiseră să

se strecoare prin nu-știi-ce ungher direct în inima mea, așa că îmi era greu să mă gândesc la momentul în care le voi fi vândut.

Stând la birou, am simțit ca prin vis o pală de vânt, venită de niciunde, ce a înfiorat perdeaua încăperii și, odată cu ea, toate gândurile mele încredințate filelor zburară aidoma frunzelor vesteede.

Dacă mă gândesc mai bine, poate că atunci a fost de fapt momentul 0, pentru că totul s-a dus la vale din clipa aceea. Acum sunt trist pentru că nu aș fi avut cum să prevăd ce avea să se întâmple în continuare... dar cine ar fi putut să facă așa ceva?

Știți filmul ăla alb-negru, regizat de Hitchcock? E celebru pentru scena aceea din duș, când fata este omorâtă de nebunul care avea impresia că mama lui criminală trăiește în același corp cu el. Nebunia aia a lui, a lui Norman Bates, credeam că o am și eu.

Îmi era frică de nebunia pe care aș fi putut s-o am, pentru că îmi aminteam exact ce și cum am scris, dar, când am adunat toate foile de pe jos, o mare parte din ele lipsea. Mi-am zis „OK, poate au zburat pe geam, cred că le pot găsi”. Dar nu erau pe nicăieri. Nici în grădină, nici prinse printre rufe agățate la uscat. Am căutat chiar și printre trandafirii vecinei, însă nu am căpătat decât niște injurii prea ofensatoare pentru a le reproduce. Mi-am zis că e totuși ceva normal (până la urmă cine nu a mai pierdut lucruri?), până ziua următoare, când, pe când încercam să vând scenariul rescris, am văzut doi oameni vorbind pe o terasă.

Amândoi aveau în față câte o ceașcă de ceai, din care sorbeau când și când cu zgomot. Dar nu grosolănia de care dădeau parte mi-a atras atenția, ci faptul că unul dintre ei purta un costum cu petice de-a lungul mânecilor, un joben murdar, ochelari în formă de semi-lună și trăgea cu nesaț dintr-o pipă. Rotocoale de fum se iveau ocazional din ea, aterizând fix în fața celuiilalt bărbat, care încerca fără folos să se ferească din calea lui. Am fost surprins să vă că purta ceea ce mă așteptam să poarte: blugi scurți - deși eram în plină toamnă, un sacou deschis și care lăsa la vedere pieptul acoperit de tatuaje. În jurul capului avea legată o cravată cu buline, care stârnea amuzamentul oamenilor care trăceau pe lângă noi.

Nu m-am putut abține – m-am așezat la o masă din apropierea lor, mi-am ridicat gulerul cât să nu mi se zărească decât o parte din față și am comandat un pahar de apă (doar atât îmi permiteam). Am ascultat conversația lor cu suflul la gură.

TATUAJ: (*aplecându-se peste masă*) Îmi era frică de asta. Deși poate trebuia să ne gândim că se va întâmpla în cele din urmă.

JOBEN: (*dându-i o palmă*) Ei, pe naiba! Nici dacă te-ar fi lovit peste față cu o bătă nu ai fi văzut-o venind! Lasă-mă cu prostiile tale! Ce e bun, e bun făcut. Tot ce trebuie să facem e să așteptăm să vină *ei* la noi.

TATUJ: (*frecându-și obrazul lovit*) Să sperăm că ai dreptate. Nu aș vrea să îl supărăm pe șefu’.

De aici i-am pierdut. Capul mi se învârtea, simțeam că îmi venea să vomit. Până să îmi revin, cei doi deja se ridicaseră și se amestecaseră în marea de oameni din Centrul Vechi. Dorința de a-i urmări îmi ardea întreg corpul, dar teama din piept a reușit să o potolească. Un lucru era cert: mi se juca o farsă. *Nu* era posibil să fie adevărat ce tocmai auzisem, pentru că... ***erau personajele mele.***

Îmi aminteam clar. *Simțeam* că aveam dreptate când spuneam că **sunt personajele mele** pentru că, doar cu o zi înainte, scrisesem acel dialog de pe terasă, între două personaje îmbrăcate exact cum erau cei doi străini erau deghizați.

Doar că, repet, nu era posibil să fie adevărat, deoarece personajele din cărți nu prind magic viață de pe o zi pe alta, nu? Așa că cea mai logică explicație era că mi se juca o farsă –poate eram victima unui episod de genul „Camera Ascunsă” și totul era o farsă bine pusă la punct. Ca să îmi testez ipoteza, am intrat în restaurant și m-am uitat după camere ascunse. Ba chiar am încercat să intru și în spate, poate-poate voi fi găsit acolo un studio improvizat (un chelner m-a prins fix când voiam să mă furișez într-o cameră unde „doar staff-ul” avea voie, dar reușisem să întrezăresc doi bătrâni jucând macao). Nimic nu dădea ideea unui reality-show în desfășurare.

Începeam să înnebunesc.

Odată ajuns acasă, mi-am împrăștiat toate hârtiile pe pat și am început să citesc. Da, era totul acolo, negru pe alb. Bărbatul cu jobenul și Bărbatul-Tatuaj care vorbesc despre cum au sabotat ei firma tatălui vitreg. Fiecare cuvânt era identic, chiar și gesturile lor erau aceleași.

Imposibil, dar... dacă era adevărat?

Zile întregi m-am uitat chiorăș în oglindă, parcă așteptând explicații de la reflexie. Pentru un timp chiar am crezut că a fost doar imaginația care se juca, deodată, cu mine. Că totul a fost doar o halucinație indusă de stres. Dar gândul acesta a căzut aproape imediat după ce am văzut-o pe domnișoara Evy pe când așteptam metrul. Am clipit de câteva ori când am dat cu ochii de costumul ei de luptă și de dreadlock-urile aurii care îi încadrau fața, însă era tot acolo. Ceilalți oameni din stație se holbau

cu nerușinare, însă tot ce făcea ea era să stea cu capul înclinat și să mă fixeze cu privirea.

Să vă explic care-i faza cu domnișoara Evy, pentru că mai mult ca sigur vă întrebați cine naiba e și ce legătură are cu toată șarada mea. Ei bine, domnișoara Evy a fost personajul meu preferat, cel despre care am scris primele mele texte și care mi-a tot spus în primele mele zile drept Scriitor „Dragul meu, poate că aici e mai bine cum spun eu... dacă și dacă, atunci așa și pe dincolo”. Pe scurt, ea a fost Muza mea și poate că ar fi continuat să fie dacă nu aș fi realizat că poveștile de dragoste inspirate din Războiul Stelelor nu prind pentru oamenii din București (domnișoara Evy fiind nevoită să își găsească sfârșitul lângă alte personaje exilate și forțate să trăiască sub patul meu).

Dar să mergem mai departe. Să vă explic cum am urmărit această nălucă prin tot metrourul ar fi plictisitor, așa că o să trec la partea în care am reușit – cu greu și după mult prea mult alergat – să o încolțesc. Pentru ceilalți călători sigur era un spectacol pe cinste, până la urmă cine nu ar râde dacă un bărbat pe aproape mort de oboseală ar alerga minute întregi după o femeie care chicotea încontinuu și care tot striga: „Încă puțin, dragul meu, încă puțin și o să-ți primești răspunsurile!”

Ei bine, pentru mine era oricum, numai nu amuzant. Straniu? Da. De necrezut? La naiba, da! Dar amuzant? În niciun caz.

- Ce se întâmplă?! am strigat, iar vocea mea a reverberat, făcându-mă să mă înfior. Încă puțin și ceva din mine avea să plesnească.

- Hei, nu e timpul să reacționezi așa. Persoana din fața mea s-a apropiat de mine, până când doar câțiva centimetri ne despărțeau. Dacă ridicam mâna, puteam să îi ating fața îmbujorată.

- Cine ești?

A părut rănită de replica mea, dar numai pentru o clipă. Pe urmă și-a reluat fața zămbitoare și mi-a făcut cu ochiul.

- Chiar așa de repede m-ai uitat? Nu îți aduci aminte de mine, de câte lucruri am făcut împreună? Am încercat să îi răspund, dar m-a întrerupt. Nu, mai mult ca sigur îți aduci aminte de mine. Probabil ești doar șocat, am dreptate? Am dat afirmativ din cap. Da, trebuia să mă aștept la asta.

- De ce... de ce ești aici?

- De ce sunt aici?! Încă nu ți-ai dat seama de forța pe care o ai, de forța pe care ai avut-o în tot acest timp?! Și-a ridicat mâinile. De ce crezi că eu sunt aici, de ce crezi că Jeff și Arthur s-au dat peste cap ca la doar o zi după ce au fost renăscuți să te întâlnească?!

- Jeff și Arthur? Vrei să spui tipii pe care i-am văzut acum câteva zile? Și ai zis cumva „renăscuți”?

Și-a dat ochii peste cap, exasperată, de parcă ar fi trebuit să explice cel mai simplu lucru unui copil prost.

- Normal că despre ei vorbesc! Chiar nu înțelegi? Noi suntem cu toții aici... ca să-ți mulțumim! Dacă nu erai tu, noi nu am fi existat vreodată! Nici nu poți să-ți imaginezi ce surpriză a fost când am deschis ochii și... m-am văzut înconjurată de lume, de femei și bărbați... *reali*. A fost un vis devenit realitate.

Poate eram eu mai încet, dar nu puteam să asimilez ceea ce tocmai îmi spusese. Dacă spunea adevărul, ar fi însemnat că ceea ce scriam... prindea viață. O nebunie, nimic altceva!

- Trebuie să mă crezi. Sunt eu, Evy!

Din nou am băgat de seamă acea durere de cap care mă cuprinse și când i-am văzut pe cei doi frați, doar că de data asta era mai rău. Picioarele mi-au devenit ca de gumă. Am fost nevoit să mă sprijin de Evy ca să nu cad.

- Nu mai avem prea mult timp. Se uita îngrijorată spre mine. Nici acum nu îmi vine să cred că te-ai putut jertfi pentru ca noi să putem fii liberi.

Poate că a văzut nedumerirea din ochii mei, așa că a continuat cu explicațiile.

- Când te-ai hotărât să scrii, ai făcut un pact cu tine însuși: să dai ce ai mai bun din tine. De fiecare dată când construiai un univers nou, de absolut fiecare dată când creai o nouă persoană, o parte din tine ajungea pe hârtie. Te-ai dedicat în întregime nouă, până când nu ai mai avut ce să ne dedici. Sufletul tău, prietene, esența ta... noi suntem.

- Vrei să spui că... pentru ca voi să trăiți...

- Tu a trebuit să te desparți de ceea ce te ținea în viață.

Scriitorul nostru a murit în acea zi, într-un metru pe jumătate gol, fără ca vreun călător să îl poată vedea dându-și ultima suflare. A murit în brațele cuiva, pe care, până la urmă, îl iubea.

Sacrificiul lui nu a fost trecut cu vederea, totuși. Corpul lui, în loc să rămână pe Pământ, pentru a putezi și pentru a nu mai rămâne nimic din ce obișnuia să fie, s-a metamorfozat pe loc în pulbere argintie, care, cu un mic ajutor ceresc, s-a împrăștiat pe întreg cerul.

VELICHE ANA-MARIA

Bacău, Buhuși, Colegiul Tehnic „Ion Borcea”, Clasa a IX-a

Prof. coord. Zaharia Carmen Mihaela

„DELETE” și „RESTART”

Mă întrebam odată, cum e să depinzi de un anumit lucru, cum acela îți poate coordona creierul și corpul ca pe o păpușă voodoo, al cărei rost stă în mâna posesorului? De data asta, posesorul e tehnologia, iar eu sunt o ființă, ca oricare alta, care a căzut în cușca fiarei, împinsă chiar de cei dragi. Deși această lume pare nedemnă de suflete curate ce-și găesc iadul în alți oameni, ne acceptăm rânduiala greu și tindem să credem că există o scăpare.

Așa se face că într-o dimineață, impropriu spus parcă „dimineață”, căci după ceas indica ora 1, deci puțin după miezul nopții, mă trezesc din cauza unui zgomot infernal, dovedit apoi că e alarma de la ceas pe care am programat-o pentru a-mi reîncepe facebook-itul și jocurile de nelipsit din rutina mea zilnică și nocturnă. Cu ochii-mpăienjeniți, butonez rapid și pe de rost. Am murit și am înviat de sute de ori. De asta-mi plac jocurile pe calculator! Totul se termină cu bine, uneori mă las învins pentru că știu că o iau de la capăt din momentul în care am dat „Save”. Alteori îmi caut moartea pentru a-mi vedea punctul slab, o iau de la capăt și trec la un alt „level”. Salvez ce-mi convine și, încetul cu încetul ajung la „Game over” câștigătoare după ce pierd de sute de ori? Dar parcă ce pierd? Nimic. Când obosec apăs pe „Pause” și băcăliile mă așteaptă să mă odihnesc. Sunt o amazoaă neînfricată, un terorist, un paladin, un vrăjitor sau sunt oricine vreau. Pătrund într-o lume colorată, necunoscută la început, dar extrem de familiară după ce mor de câteva ori. Acolo nu mi-e frică de moarte.

Căscând într-una, mă lepăd de viața virtuală și ajung din nou în altă lume preferată - a viselor - unde pot să-mi împlinesc dorințele.

Pe la ora 8 încep a-mi deschide iar ochii, buimăcită de soarele dimineții ce-mi bătea fața. Eram nedumerită de acest fapt, deoarece mereu când mă trezeam era beznă și toată lumea dormea. Mai intram în lumi virtuale până se așteptau ceilalți să mă trezesc, apoi îmi făceam apariția somnoroasă. De data aceasta era o larmă de nedescris în casă – o ceartă aprinsă între mama și tata, iasăși din nu știu ce motiv... Realizez că am făcut-o lată și încep să mă îmbrac ca fulgerul. Iar am întârziat! Rostesc tare în timp ce îmi trag jeansii. Ieșind mai apoi pe ușa camerei, mama mă întâmpină cu un țipăt înfiorător, de zici că am dat boxele calculatorului la

maxim, și mă ia la batjocorit pentru nu știu ce motive banale, căci... asta mi-e soarta... În final ajunge la problema mea...

- Iar te-ai trezit târziu?! Țipă ea la mine cu o privire încruntată luându-mă de braț și trăgându-mă spre dansa cu o oarecare violență sinistă.

Mă uit drept în ochii ei cu o privire demnă de un cățeluș plouat. Ațâț focul...

- Ce-ți pasă? Oricum ăsta e singurul lucru pe care-l mai ai tu acum în minte; nu te interesează pe tine ce fac eu, cum de te interesează acum?... Atât mi-a trebuit. La final îmi arde o palmă.

- Nu m-ai ascultat niciodată, ai făcut totdeauna exact pe dos... (și tot așa!)... *nu ai fost niciodată copilul pe care l-am vrut...*

Fug plângând pe scări. Deși știu că mama se referea la comportament, sufletul meu rezonează cu ideea că nu sunt un copil dorit. Off... viața nu are un buton „delete” cu care să șterg experiențele neplăcute și să o iau de la capăt fără să mai greșesc?! În fine...

Probabil numele meu nu prea contează, dar voi spune totuși pe unul din ele, din respect pentru tine, cel care-mi citești cuvintele, în speranța că cineva face asta. Să zicem că sunt Myra (porecla mea de când colegii m-au identificat după avatarul din jocurile online), o ființă ca oricare alta, care nu a avut niciodată o viață mai bună, de desfătare în toate bogățiile de orice tip. Am fost mereu oaia neagră a familiei, „o greșală nesăbuită” a părinților mei și o povară pe capul unui frate încrezut și răutăcios. La școală sunt gluma colegilor care își bat joc de mine de câte ori se ivește ocazia. Absolut nimeni nu a crezut vreodată în mine și în puterile mele, singurul prieten adevărat care îmi alină suferința și „pe umărul” căruia plâng este calculatorul.

Uite-mă că ajung la școală, în sfârșit, cu o silă de nedescris pentru ceea ce va urma. Deschid ușor ușa clasei și intru cu coada între picioare, cu capul plecat...

- Ce-ai pășit, domnișoară, iar ai uitat că avem ore azi?

Și toată clasa se pornește într-un hohot neconținut, iar eu mă înroșesc mai tare...

- Am uitat, domnule profesor, ăăă... (privire stânjenită) să-mi pun ceasul să sune (cearcănele de raton de pe chipul meu trădează întâlnirea cu „prietenul meu”). Îmi pare nespuse de rău pentru întârziere! (joc teatru, sper să mă ierte).

- Ia loc, o să fii ascultată pentru că, se vede că ai învățat toată noaptea! (am înțeles ironia!). Te trădează fața!

Mă așez în bancă și celelalte fete din grupul vesel încep să bârfească „silențios”, atât de silențios de se aude până la tablă. Jignirile și glumele proaste despre mine au devenit în timp o bestie uriașă care-mi atacă sufletul, dar mă împing în brațele celui mai bun prieten.

Începe ascultarea. Îmi aduc aminte de „F1”. Degeaba! În viața asta nu-mi funcționează butonul ăsta!

- Stai jos, 3!

Și fetele nu-mi dau pace, iar eu tac și înghit... Pauza nu e o încremenire a unei imagini pe desktop.

- Myra, cu ce tupeu să minți în așa hal! Și încep toate să râdă. Apoi, Florentina, cea mai rea, îmi ia ghiozdanul și începe jocul de-a șoarecele și pisica. Lupt să-mi recapăt bunul, dar o îmbrâncesc și cade ca o piatră. Apare și directorul, chemat de prietenele Florentinei, și o crede pe ea, ca de fiecare dată, iar eu mă aleg cu o pedeapsă.

- În școala noastră nu sunt permise actele de violență! În plus, nu răspunzi cu violență la bunătatea colegei tale care este gata să te ajute la lecții. A vrut să te ajute să-ți muți bagajele lângă ea! Să fii colega ei de bancă și să te ajute! Să vină mâine părinții la școală!...

Unde își ține viața reală butoanele? Când aș greși iremediabil, aș da „delete”, și apoi „restart”. Aici nu ai decât o singură viață. De fapt, când joc, mor și revin la viață până când cunosc unde e greșeala. Șterg nefericirea (mă gândesc la „Recycle bin”), păstrez amintirile ca simple informații, le arhivez în mintea mea, și o iau de la capăt. Trebuie să trec la un alt „level”. Mâine diminează nu voi mai întârzia, mama nu mă va mai certa, iar colegele nu vor mai râde. Dar ce fac cu ai mei? Trebuie să vină la școală! A... și trebuie să învăț! Totuși nu fac greșeli iremediabile... Viața reală e un joc greu, cu alternative puține, cu butoanele ascunse în noi.

ZACHMAN-ȚÎȘCĂ ROXANA

Bacău, Buhuși, Colegiul Tehnic „Ion Borcea”, Clasa a IX-a

Prof. coord. Munteanu Nadina

Erori

Acum ești în picioare. Ești indestructibilă, ești de neclintit. În următorul moment, lumea se zguduie sub picioarele tale și, ca într-o alunecătură, cazii de pe stânca progresului. Te rotești în aer și aștepti inevitabilul impact cu oceanul vieții. Simți că te scufunzi, însă nu realizezi

cu adevărat ce se întâmplă. Simți că, pe măsură ce te pierzi în adâncuri, apa îți presează plămâni pentru a-ți scoate până și ultimul suflu al vieții, dar auzi un strigăt. Deschizi ochii confuză și îngrozită și încerci să te salvezi, dar nu mai ai putere. Nu mai poți să continui, așa că renunți, lăsându-ți corpul neînsuflețit să plutească, dus de valuri către locul renașterii, apoi începi din nou... Cum am ajuns în această situație?

Astfel mi se părea că era viața mea de luni întregi. De fiecare dată, efectele erorilor mele erau din ce în ce mai devastatoare. Totul a început atunci când... de fapt, nici nu știu când și cum a început totul... Știu doar că sunt blocată într-un vis ce se transformă în coșmar din cauza erorilor pe care le fac, sau cel puțin așa cred. E un vis nemărginit și nu pot să ies de aici. La începutul visului, mă aflu într-un laborator. Ca în orice vis, încerc să preiau controlul, însă în acel caz nu puteam, nu aveam nicio putere. În fața mea, pe o masă, era o probă ce conținea cele mai cunoscute virusuri letale. Acestea încep să se replice repede, necontrolat. Aș fi putut să le opresc replicarea înghețându-i cu nitrogen lichid, însă am ezitat... am calculat în minte în cât timp ar putea pune stăpânire pe întreaga clădire - în mai puțin de 10 minute. Știind că oricine atinge doar un virus din cei de acolo suferă o moarte cumplită în câteva secunde, primul meu gând era să fug, să ies afară din laborator. Fug către uși, dar acestea sunt încuiate. Mă împing și încerc să scap, degeaba. În disperare, strig: „De ce nu pot ieși? E un vis, ar trebui să pot face orice!” În următorul moment am dispărut, nu mai vedeam nimic, iar altă voce din mintea mea îmi răspunde, dându-mi nu tocmai vestea pe care o speram: „Greșit! S-a produs o eroare! Nu e un vis, e un coșmar, prin urmare nu poți face orice.”

După câteva momente de întuneric beznă, mi se deschid ochii și mă trezesc în mijlocul unei baze militare. Împrejurimile mă fac să observ că mă aflu prin secolul al XVII-lea, deci, nu m-am trezit cu adevărat, ci e partea a doua a visului. Sunt în ipostaza unui soldat infiltrat în baza inamică pentru a ajuta la cucerirea aceluia loc în momentul luptei. Nu mă pot hotărî ce să fac. Nu sunt în pericol momentan, dar mai sigur ar fi dacă m-aș strecura și aș pleca de acolo ca să nu risc să fiu rănită în timpul războiului. Mă furișez prin spatele cortului și mă îndrept spre pădure, dar mă surprinde un superior.

-Încotro crezi că mergi? Dezertezi, soldat?! Se pedepsește cu moartea. Trădezi cauza noastră? Pedepsa e aceeași!

-Nu, doar...

Nici nu mă mai străduiesc să caut un motiv pentru clara mea intenție de a fugi, așa că, pur și simplu, fug. Fără măcar să mă uit în spate, pot să

vizualizez imaginea acelu om ridicându-și mâna dreaptă odată cu pușca din dotare, îndreptând-o spre mine și apăsând pe trăgaci. Atunci iar am dispărut, iar nu mai vedeam nimic, dar încă auzeam sunetul glonțului trecând prin aer, urmat de impactul acestuia. Sunetul vocii minții mele se aude iar. De această dată îmi spune: „Eroare, din nou. Nu ai învățat nimic din experiența trecută.” Ce ar trebui să însemne asta? Ca să ies de aici trebuie să fac ceva anume? De ce nu pot să mă trezesc?

Însă aceste întrebări nu au fost urmate de un răspuns. Începeam să îmi formez o vagă impresie despre ceea ce se întâmpla. Era un fel de joc creat de subconștientul meu, presupun, că nu văd cum ar putea fi creat de altcineva în afară de mine. Pentru a ieși din coșmarul interminabil ar trebui să găsesc cheia pentru a rezolva puzzle-ul, dar, mai întâi, trebuie să văd care este cauza transformării visului în coșmar. Trebuie să tratez situațiile în care sunt ca pe niște ghicitori; nu știu cum aș putea face asta pentru că nu pot medita la ceea ce se întâmplă dacă mereu simt nevoia să fug și să mă salvez. Sau poate tocmai asta e problema...?

Monologul meu s-a terminat înainte să mă pot gândi mai mult și mă trezesc într-o cameră subterană. E un loc izolat unde se fac cercetări secrete și noi descoperim potențiale pericole și salvăm lumea. Bineînțeles, în realitate nu sunt atât de importantă încât să contez și să lucrez într-un loc atât de interesant, deci, încă visez. Totuși, e interesant cum în fiecare parte din vis „mă trezesc” cu informații complete despre acel loc și despre cine sunt. E fascinant cum lucrurile imposibile devin posibile și capătă un sens, iar atunci când te trezești, te miri cum de ai fost în stare până și să gândești așa ceva. Nimeni nu spune: „E imposibil să se întâmple toate astea!” Toți fac parte din mintea mea și, dacă mie mi se pare totul normal, și celorlalte personaje din visul meu li se va părea normal. Meditația mea este întreruptă de un semnal din vis. Planeta noastră era atacată de niște ființe aparținând unei planete din altă galaxie. Ne atacau deoarece eram ultima formă de viață din acest univers, iar resursele noastre le-ar fi putut asigura viața acestora. Fiind o unitate secretă, doar noi știam de acest pericol, de încercarea lor de a invada planeta, prin urmare, noi eram singurii care ne puteam salva. Ceilalți oameni nu aveau nicio idee despre ceea ce se întâmpla atunci. Armele cu tehnologie avansată ale lor sunt proiectate astfel încât atacul să fie asemenea unei ploii de meteoriți, de aceea populația nu suspectează nimic, crezând că e exact ceea ce pare de fiecare dată. Sistemul nostru de apărare nu era stabil. Nu se știa sigur dacă vom putea face față atacului. Eu aleg să iau ultima capsulă de salvare și să mă îndrept către cea mai apropiată planetă ce avea condițiile necesare supraviețuirii. După ce mă lansez în spațiu, sunt lovită

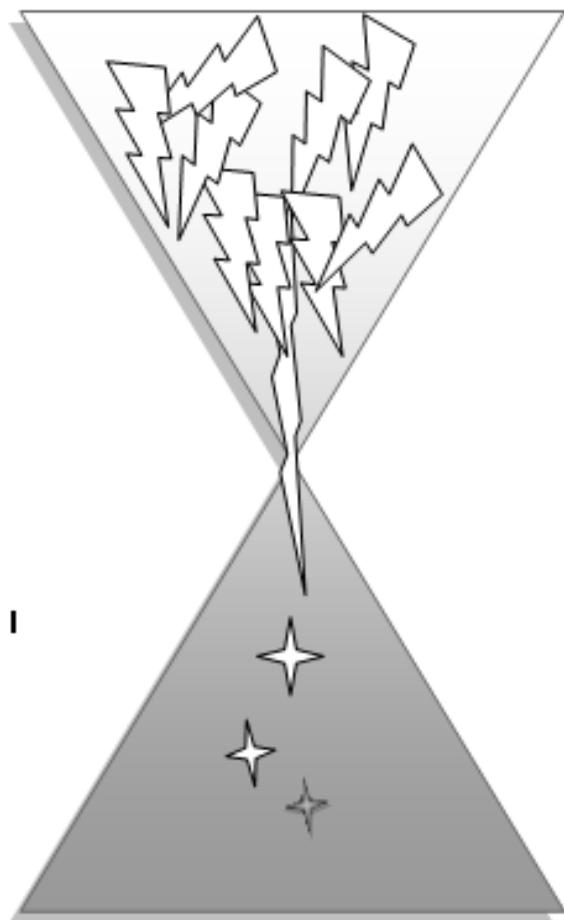
de o rachetă și iar ajung în întuneric... iar îmi strică liniștea o voce tulburătoare, ce îmi spune: „Eroare!”, de data aceasta fără niciun comentariu adițional. Mai avea rost să cer explicații? Nu ar fi avut niciun sens, dar, stai, aici nimic nu are sens.

Așa treceau întâmplări după întâmplări. Toate se sfârșeau la fel. Simțeam că aș fi petrecut luni întregi în acel vis, nu mai rezistam. Când nu eram prea ocupată să îmi salvez viața, încercam să caut o modalitate de a ieși de acolo. Uneori chiar mă întrebam: „Oare ce se întâmplă cu mine în afara visului?” Am încercat orice. La un moment dat renunșasem, am ales să stau nemișcată, fără să îmi pese de consecințe, fără să mă mai lupt pentru viața mea. Ajusesem în disperare, nu mai puteam continua.

Trebuia să fie o legătură între vise, sigur erau concepute după un tipar. Dacă aflam care era acesta, aș fi putut descoperi greșeala. În primul vis aveam mai multe variante și am ales-o pe cea mai ușoară. De fapt, în toate am făcut așa. Asta făceam și în realitate. Oare ce încerca subconștientul să îmi spună?

Acum, eram într-o zonă muntoasă. E genul de vis confuz, în care nu mi se dau toate detaliile despre cine sunt și ce trebuie să fac, dar știi că la o oră distanță de mers aș putea da de o stradă principală. Planul meu era acum să văd ce opțiuni am în vis, ca apoi să o aleg pe cea mai grea, cea în care risc multe lucruri. Încep să merg și aștept să se ivească un pericol. O panteră feroce era acolo. Îmi auzea sunetul pașilor și s-a gândit că aș putea fi o pradă bună. Fuge după mine și eu fug de ea. Nu pot face față. Înaintea mea se află o armă. Aș putea să continui să fug, ceea ce, inevitabil, ar duce la moartea mea sau aș putea lua arma și să împușc animalul, dar ar putea exista riscul ca arma să nu fie încărcată. „Aproape am reușit! Am găsit cele două variante! Voi alege să iau arma.” Asta am și făcut, apoi iar dispar, însă, în întuneric, apar artificii și vocea îmi spune: „Vezi? Nu a fost greu. Acum nu s-a mai produs nicio eroare. Te vei întoarce în lumea de care aparții și nu vei mai face erori!”, apoi mă trezesc, de data aceasta cu adevărat.

LIMBA ENGLEZĂ

ABUREL ANTONIA MARIA
Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a IX-a
Prof. coord. Andone Mariana

Terror Error

CHARACTERS:

Cliff Terror: the director of his own factories called “Terror Inc.”, 40 years old

Margaret Terror: Cliff’s wife, 35 years old, very bad at computers or any kind of technology

Postman: regularly bringing mails to the Terrors, 30 years old

The woman at the hospital: intern, 25 years old

Int. The Terrors’ house – day – 10:00 AM

MRS. TERROR: Today, my analyses will be ready. We can finally see if I am pregnant or not. This would be so wonderful, don’t you think? To have a baby that one day will inherit all your factories and will continue the tradition of “Terror Inc.”.

MR. TERROR (from another room, in a lower voice) :Honey, you don’t need a test to prove that you look like a pregnant woman.

MRS. TERROR (angry):What did you say?!

MR. TERROR: Nothing, darling. I was just thinking about a little me running around the house, giving a little bit of colour to this family.

MRS. TERROR: For your own good, you’d better have said that, otherwise...

But Mrs. Terror’s words were interrupted by the doorbell...

Ext. The Terrors’ house

POSTMAN: Good morning, Mrs. Terror. How’s it going?

MRS. TERROR (tired voice): It would be so much better if I didn’t have a husband at all, but I am hoping for a miracle...Anyway, what have you got for me today?

POSTMAN (EXCITED VOICE): I think what I have for you will make this day the best of your life.

The postman gives Mrs. Terror an envelope with the logo of the county hospital on the front. Because of the excitement, Mrs. Terror forgets to close the door and runs straight to her beloved husband.

POSTMAN (still standing outside the door, preparing to leave): You are welcome! Ah...rich people...

Int. Mr. Terror's office

MRS. TERROR (almost screaming): Honey, we have the results. I am too nervous to open the envelope. Can you open it for me?

MR. TERROR (very calm, not hurrying): Ok.

Seeing how slowly her husband is moving, she reaps out the envelope from Cliff's hands and impatiently starts cutting it with a knife.

MRS. TERROR (after reading the letter): This is not possible...This breaks the laws of physics...The results are positive, but here it says that you are the one who is pregnant, not me...(awkward silence). I mean your name is written in here, your personal data, your telephone number, your everything! (starts screaming annoyingly loudly)

MR. TERROR (with an air of superiority): First of all, this breaks the law of chemistry, not physics (obviously, both of them being wrong) and second of all (starts screaming too as if his gardener had just cut the grass in a different way from what he wanted it like) I can't be pregnant! I am too young for this! I am only 40 years old! But I would probably be the most handsome man in the 'Men with babies in their stomach' club! Oh wait! There is no such thing! I think you forgot how to read, my darling Margaret.

MRS. TERROR (very confused): This must be an error. You can't be pregnant! We will go to the hospital as soon as possible to clear out this fly in the ointment.

Int. County hospital – afternoon

THE WOMAN AT THE INFORMATION DESK: Good afternoon. How can I help you?

MRS. TERROR: Last week I ran some tests at this hospital to find out if I am pregnant or not and today I received the results. Unfortunately, there's been a gigantic mistake. (showing the document to the woman) Here it writes that my husband is pregnant and I don't think that you need to study medicine to know that *cannot* be true.

THE WOMAN: Yeah, you are right. (laughing hysterically, almost losing her breath) Let me check this in my computer where the results were processed. We'll see in a minute who is responsible for this and where the real results are. Just tell me your name.

MRS. TERROR (angry because the woman doesn't know her) : Margaret Terror! (To herself)...the famous business woman who you should recognize wherever you go because she is the most beautiful and elegant woman of all times.

After the woman checks out the registers, she looks up at the couple feeling very confused.

THE WOMAN: In the hospital's register it says that the woman by the name Margaret Terror who came last week for some analyses died just two hours ago in a car accident. But you are here...

MR. TERROR: Which makes you a zombie...(with a very excited voice, almost screaming) WOW! I am married to a zombie!

THE WOMAN: How cool is that?!

MRS. TERROR: What? Are you saying that my face looks like a zombie's face? This is how bad my underbags are?

(After a while...)

MRS. TERROR: No, no, no...this is insane. Let me check because I am sure that you just accessed the wrong data.

After Margaret had pushed the woman aside from the desk, she found out that the computer had just crashed and that the system had an error. She pressed all the buttons like a computer expert would do. When 10 minutes had passed, the computer started working but unfortunately the data that was last accessed (exactly the information they all needed) had been erased from planet Earth.

Int. The Terrors' car

MRS. TERROR: I can't believe that I will have to wait another week to know the results. (meanwhile she is trying to start the car, putting the keys in the radio instead of the key hole)

MR. TERROR: Calm down, Margaret and try not to ruin the car by putting the keys anywhere else than where they should go... I don't know how you passed your driving test...

MRS. TERROR: Shut up, Cliff. I am not in the mood for the childish jokes that you make all the time by the way... I don't know who let you into the 'Funny men' club. Actually, you don't even have time for this club, but let's not talk about what you are doing wrong or what you aren't doing at all because we will be here forever and I bet that even the car doesn't want to listen to you. It would rather get stuck in a gigantic hole with no escape than be driven by you, but let's just go home and relax because this day has been so full of surprises.

When Margaret finally put the key where it belonged, the engine made a strange noise and on the board screen the message 'ERROR' started flashing.

MR. TERROR: I told you to be careful, otherwise you would break the car, but as always you didn't listen to me.

MRS. TERROR (almost crying): Why must everything today be a stupid error?

MR. TERROR: My life has been an error every single day since I married you, but don't cry. I will call a car service company to fix this problem so we can go home and drink some tea. Would you like that?

MRS. TERROR: That would be great. Thank you.

After Mr. Terror called the service, they had to wait for two hours until their car was taken. When they arrived home, Cliff made some tea as promised and for the rest of the night Mrs. Terror kept praying that the director of the "Terror Inc." would not be pregnant for real.

THE END

BUNGHIU ELENA

Neamț, Piatra-Neamț, Colegiul Național „Gheorghe Asachi”,

Clasa a X-a

Prof. coord. Andronache Simona

2:00 a.m.

I wish I wouldn't put that much
In things that too much take
In things that I could never touch
I think it's my mistake.

But I have always tried to care
And I can't be stopped
I always have in me this flair
In weaknesses I'm locked.

It seems like these mistakes for me
Are part of the routine
I'm so attached and I can't see
How to get myself cleaned.

Unpleasant mistakes

I'm sinking slowly into a dream world
Sprinkled with heavenly thoughts,
That's hard to speak
Everything seems an illusion
A diffuse wrong,
In which the minds blooms,
The most unpleasant mistakes.

A forbidden realm
A chain of emotions,
Less natural
And more fictional.

CREȚU ALEXANDRU-FLORINEL

Bacău, Colegiul Național „Ferdinand I”, Clasa a IX-a

Prof. coord. Frânculescu Cristina

The empty half of the glass

In lifetime or, better said, during the existence of the humankind, there are two kinds of errors, the good ones which help the entire human race, and the fatal ones which may destroy a small area, a city, even an entire country. Our story is about an error which cost us, for the beginning, a city, named Chernobyl, and, later on, in the long run, the health and life of all the progeny of the country and the neighbourhood areas.

So let's hurry and catch up with the conversation between the scientists in the laboratory of Chernobyl Atomic Plant before the famous nuclear explosion happened. It is a nice day, it is 2:30 pm and nothing bad has happened yet.

Scientist Andrew: I look forward to finishing the work for today so I can go stay with my family, have fun with them, and, at the end of the day, drink a pint of beer on the terrace

Scientist Stephan: That sounds so good. I wish I had a family too, but all I can do is one thing and that is to drink a beer and smoke a cigarette. All alone...

Scientist Andrew: You can come by my house tonight. As I always say, the more, the merrier!

Scientist Stephan: Agreed, I will bring up the beer then (no time to finish his sentence because a loudspeaker starts to yell).

Loudspeaker: Emergency evacuation. Move to zone A to proceed.

Scientist Andrew: (trying to speak louder than the loudspeaker) I wonder what might have happened!

Scientist Stephan (barely hearing him, but understanding what he meant) No idea!

Loudspeaker: Emergency evacuation. Move to zone A to proceed. (Then a red alarm starts to ring.)

Scientist Stephan tries to make himself heard. Scientist Andrew doesn't understand what he is saying but makes a sign to proceed to zone A.

Loudspeaker: Proceed to zone A for evacuation! (ring, ring, ring)

While the two of them are moving to zone A, let's see what had happened in the Atomic Plant before the evacuation started.

Scientist Cezar: We need to cool down the central so that it doesn't get overcharged.

Scientist Jack: I have already done that. You know it is my duty.

Scientist Cezar: Good thing.

In the meantime, the atomic plant is burning hot because of a small error made by scientist Jack. It is to be later revealed to our readers.

Scientist Jack (observing a red flashing light): What is that?

Scientist Cezar: It's the warning system that shows us that the central is overcharged. Jack, you said you have cooled down the central!!! (yelling that sentence as if he has lost his mind).

Scientist Jack (almost scared): I did it!!! I poured 100 l of cold water.

Scientist Cezar (angrier than before): You should have poured 120 l of cold water. 20 l more!!!

Scientist Jack (more scared than before, talking like he's going crazy): Ohh! No! What have I done?! What shall we do now???

Scientist Cezar (trying to stay as calm as possible under the given circumstances): We need to evacuate faster before the plant explodes (pressing the emergency button). I presume it will be only a small explosion so we do not need to evacuate the whole city. Remember the two guys? Well, they reach the zone together with all the scientists.

Scientist Suzanne (heavily breathing): All here? Alright, let's move! Everybody out!!!

The scientists are evacuated safely to their houses waiting for the imminent explosion to take place. Scientist Stephan goes to Andrew's house. They are so happy that they escaped safe and sound.

But when the world seemed safer, then it got destroyed by the explosion. Unfortunately, the whole atomic plant exploded and erased the entire city.

Do you remember when one of the scientists said he had poured 100 l of cold water instead of 120 l, or when the other one assumed that would explode a small area? Well, on the contrary, over two thousand people died because of that minor!?! error. And that was the immediate effect. The entire world is still suffering undesired and unpredictable consequences. We should never underestimate the destructive power of what seem a minor error!

DROMERESCHI MARIA

Bacău, Colegiul Național „Ferdinand I”, Clasa a IX-a

Prof. coord. Frânculescu Cristina

Everybody makes mistakes

Time: 2021

Place: Somewhere between our world and the afterlife

Characters: The Right Thing and Error. They are brother and sister. They can't exist without one another. The Right Thing is stoic, hard to impress, thinks he is always right – obviously - but can get a little mad sometimes. Error, on the other hand, is smart and versatile, but sadistic and mischievous. They've spent many centuries apart, but now they meet after such a long time.

Error (smiling angelically): Hello, my dear brother! It's been some time, hasn't it? Have you missed me?

The Right Thing (emotionlessly): I have to admit, it's been quite some time, sister. And I haven't missed you a bit.

Error (faking a cry): Why not? Why wouldn't you miss your one and only sister?

The Right Thing (unimpressed): Stop this poor acting, Error! Don't tell me you've missed me.

Error: Well, I've missed you... in a way.

The Right Thing (chuckling): Your words are hollow. I see you haven't changed at all, even after all this time. You're still a ruthless and sadistic creature. You only live to create chaos wherever you go; you're here to create evil things...

Error (smiling sadistically): I see you've forgotten that this is the reason why I was born. But...that's not entirely true. I wasn't born just to cause bad things.

The Right Thing (a little bit confused): What do you mean? I never make mistakes! I'm ALWAYS right! I'm The Right Thing!

Error (giggling): Are you sure? Well, in this case, you're wrong!

The Right Thing (angered): How can I be wrong? Look at what you've done to the world so far. There were so many wars and there are still in this big world. People are sad and depressed, many don't have lots of things such as a home, food or a family!

Error (calmly): Seriously? Is that so? Am I the only responsible for all these deeds that... have happened so far?

The Right Thing (serious): Yes!!! Who else?

Error: Though you should always be right, this time you're not.

The Right Thing (confused): What do you mean? (yelling): I've told you: I'm ALWAYS right!

Error (annoyed): Be quiet!!! You're acting like a spoiled child! Even you have done so many mistakes I can't even count them!!!

The Right Thing: How can you say such things?

Error (glaring at him): Take it easy! And let me explain something to you. From those mistakes, people should have learnt how to avoid them, not to create more of them. But it seems that not all the people are willing to stop making them.

The Right Thing (indignant): Yes, so? They should avoid making them. But that doesn't explain why people lost and still lose their lives and why then they are sad.

Error: You don't let me finish! Let me speak!

(startled, The Right Thing looks at Error)

Error: Indeed, I've caused anguish in the world ever since I was born. Because of me, so many people are sad and so many have lost their lives.

The Right Thing: Haven't I said the same thing?

Error (screaming): Can't you just be quiet? I've told you to let me speak for a second!

(The Right Thing looks away because he's too scared to look at his sister.)

Error (emotionlessly): But these bad things happened because of the cruel and selfish people. They were simply my helpers. Those who lack empathy, sympathy. The world is full of such people.

The Right Thing: So? What can you do about them? You can't get rid of them so easily.

Error (smiling maliciously): I would if I were able to. Wouldn't you do the same, brother?

The Right Thing: No, because it's not the RIGHT thing to do.

Error (rolling her eyes): Oh, you and your right things!

The Right Thing (offended): What?

Error: You're too full of pride to see that sometimes, when people do good things, they end up hurting themselves or the others. It is like when you tell the truth. (chuckling) You know, the truth is a curved blade.

The Right Thing (confused and startled): I...? How could someone make mistakes when they do something right?

Error (smiling mischievously): Exactly. For example, think back in time, when scientists discovered the radioactive elements, for instance. They do benefit mankind now, but those who discovered them are long gone. Not necessarily because they didn't protect themselves, but because they sacrificed themselves in the name of science.

The Right Thing (nervous): That's an honorable act, if you must know!

Error (smiling): Is it honorable? I think it's stupid.

The Right Thing: How can you say that?

Error: It's stupid because they died just to discover something. They played with fire and they got burnt...for life. But that's not entirely bad, if you think of it.

The Right Thing (furious): How can somebody's death be a good thing?

Error (sighting): I know you don't think clearly when you're mad so, I'll explain this to you. Due to some errors that were made, people learnt something new or made a discovery. Remember Christopher Columbus! He thought he arrived in India, but, in fact, he discovered a new continent, America.

(The Right Thing is too confused to speak.)

Error (smiling): See? Because of the errors that have been made so far, both good and bad things happened. And the right things aren't as right as they seem. My point is: think twice before you act! Analyse the situation, so you do the thing that is truly right! And don't worry, everybody makes mistakes. Even you make them, Right Thing.

(The Right Thing looks at her, but doesn't know what to say)

Error (smirking): Well, it was nice to meet you again, brother. I'll let you think about what we've talked about. Let's meet more often. I think it will be fun, don't you agree?

And saying that, Error disappears, leaving her brother puzzled and meditating upon their conversation.

FICĂU IRINA-ȘTEFANIA

Bacău, Școala Gimnazială „Spiru Haret”, Clasa a VIII-a

Prof. coord. Mangu Ionela

From dreams to reality

I just came from another interview that was not a successful one because the employer was an arrogant person who did not appreciate my work and the good sense of humor I had.

Hurried people were walking around, probably wanting to get somewhere, maybe even at work. Thinking of it, I felt a strange feeling of sadness encompassing me. Maybe if I had not made a mistake at my former work at Mei Art & Design, I would not have been in this situation. But because I am a woman and people tend to believe that pigs can fly and everything has to be perfect, we make mistakes that can either lead to something good or create a disaster. My dismissal was not a big disaster if I reconsidered it a little bit. Actually I had more time for my sketches for the new dresses and maybe I could finish painting the wall in my room.

I continued to walk through New York's crowded streets, passing by many people, some of them having sad, happy or nervous faces, for various reasons unknown to me, but I did not feel anything, even though I walked everywhere. I found no job and should probably have been upset, but I was not. All I could feel was the fatigue I had accumulated over the past few days and nothing else.

I stopped at one of the banks in the center looking around. I took out from my bag a bar of chocolate prepared by me and took a piece. I made a lot yesterday... it's a kind of obsession. And it was also a miracle that I was not fat. As if from nowhere, a man at a fairly advanced age appeared in front of me. He looked slightly dull, yet dressed in an expensive black suit. "He probably works for a famous company.", I said to myself

"Can I sit down? ", he asked politely.

He smiled sweetly to me and gently touched my palm on the bench as if to say yes. We sat in silence for a few seconds. He just smiled at the hurried people while I was eating my chocolate.

Suddenly he turned to me and sighed.

“The thing you are eating smells delicious!” he admitted looking at me.

“Would you like one?”, I asked him without thinking.

A smile appeared on his face.

“Well, I thought you’d never ask.”

We laughed and I instantly liked the man. He seemed very friendly, and I thought I would know him if I was going to observe him for a while.

We ate chocolate together and he asked me:

“And why does a beautiful girl like you stand here alone in the middle of the day?”

“It’s a long story ...”

“Well, I do not have to be anywhere else”, he said smiling at me.

“I do not have to be somewhere else, either.” I replied with a shy smile on my lips. So I started to tell him why I had been fired. “When I was hired, I needed someone to help me and a colleague offered to help me, becoming a friend. The more I did my job, the better the things were going and the more products were sold, but I was accused of making mistakes. Why? You ask yourself. I was creating some patterns which went to my boss totally different. Until I realized that my "colleague" was making the changes on purpose, to make me look bad in front of everyone. Let's say this friendship was another mistake and I did it inadvertently. And before I realized the whole thing, I was fired anyway. In all the interviews I made a slush and I said something wrong...”. And when I told the man these things, he just laughed.

“You must have courage, miss...”

“Emma Ryan.”

“Nice to meet you Miss Ryan. I’m Edward”, he said and offered his hand.

“Please call me Emma”, I said and we shook hands.

I found it strange that he did not tell me his surname, but I didn’t say anything. Probably forgot.

“Well, I am pleased to meet you, Edward, but I think I have to go. I have to collect my stuff. I tried to laugh but it did not work.”

Edward remained a little surprised.

“Shuffle your things up? Why would you do this? “

“I’ve just realized I did not speak too well in interviews. No one in this city would like to hire me after that. “

“There would be a person.”

I turned to look at him a little frowning.

“What?”

“Come with me, Emma.” He told me, and I followed him in the busy street. Edward kept on going ... only he knew where.... Till I couldn’t feel my feet anymore. I did not know why I trusted him, but I was just curious to find out who he was talking about. He suddenly made a quick turn and walked through the doors of a large building. I tried to get their name before I went after him, but the building was too big for me to be able to see.

“Where are we?” I asked suspiciously. Edward continued ahead, being welcomed by several people, and I was looking around paying attention to every detail.

Edward avoided answering my question.

“There’s someone I want you to meet.”

I asked him what while we were in the elevator, but instead of answering, he laughed. Finally, he led me through a very long hallway. We stopped in front of a mahogany door. Very honest... Very expensive. Just above the door there was a name engraved with beautiful silver-lined letters. Lucas Graham.

I felt my heart beating like a drum. I knew who Lucas Graham was; When you worked in the world of fashion and design, it was impossible not to know him. He was well-known for his immense wealth and the beautiful clothes he created, but I had no idea how he would behave.

“Do you know Lucas Graham?”

Edward just smiled and knocked gently at the door, then we entered. I could see a young man with a suit that was definitely from a renowned firm. His eyes were of intense blue with light gray tones, his black hair was covering his left side, not allowing me to see him too well.

He was talking on the phone, quite furious, probably arguing with one of his employees. He ended the conversation and sat in the office chair. He looked at Edward and I heard him say a little more calmly:

“What’s the matter grandpa?”

My eyebrows raised. Immediately I realized he said "grandpa." That word struck me. Edward had avoided telling me his surname, then telling me of someone who would hire me. I cleared my voice and said:

“Edward, I think you forgot to mention some key things about you. “

Lucas seemed to have seen me now. He studied me, and immediately he stood up and introduced himself.

"I apologize for the moment you witnessed, but an employee tangled up some models", he said a little stressed.

"No problem. I know how it is", I said and I remembered my colleague who had changed my sketches.

"So? What brings you here, Miss Ryan?" he asked me with a gentle smile on his face.

I looked quickly at Edward who was just laughed amused, then focused my attention on Lucas.

"Actually, I think Edward was just telling me about getting a job, so ... I'm saying... I mean it."

He just caught a glimpse of the man behind me, then smiled.

"If you can show me your CV at first."

"Sure." I took the thick case out of my bag without checking if everything was okay.

The moment my potential boss opened the file, he seemed very interested. I did not understand why he was so interested in some documents, but later I understood. They were my new sketches. I wanted to say something, but I did not know what. I just came to the biggest design firm and instead of giving my CV to the employer, I gave him sketches. What a mistake!!!

"I..." I did not even know what to say. I just felt uncomfortable and I was trying to say something, but there was no excuse. Lucas raised his head from the sheets and looked at me slightly surprised.

"Did you draw these? "

"Well ... yes."

"They are amazing!!! Did you work as a designer? "

"Yes. At Mei Art & Design, but I was fired."

"Then it's their bad luck and our luck."

"Our...what? "

"Is that not your dream? Don't you want to work for the biggest design company?"

"Of course." I said a little excited.

"Then... would you like to work as a design department manager?" The other woman in this position resigned when I needed her.

"Of course I would like it. But you have not even seen my CV..."

"These drawings are enough for me. You can start tomorrow."

"OK... but..."

“I suppose you want to actually bring those drawings to life, don’t you?”

“Yes. That’s all I want to do for the most part.”

“Then you fit perfectly. I’ll help you with everything you need. And you will certainly get along with everybody.”

And that was the whole story about the big mistakes I made. But I learned something from those mistakes. I take care when choosing my friends and now that I work at Graham Design I don’t have only one friend, all the people in the company talk to me, make jokes and even help me... Even Lucas. He provided me materials and I managed to bring the drawings to reality. I am very glad that my mistakes have led to something good, fantastic. To work with such wonderful people, who would have thought?

GHINEA IOANA

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a X-a

Prof. coord. Jugariu Oana / Dulhac Nona

The other half

5 March 1999, 20:05

Rain. It is raining again. Step by step the storm is getting worse and worse. I need to get to my sister's hospital in time. I already know the consequences of being late from the last time I went there. Every nurse around will get the time to tell me how important it is to take care of my ill sibling, but I don't like going there at all, mostly because my sister doesn't even recognise me since this disease hit her. I pass by once a week if I have the time which I think is more than enough. This is the night when she is supposed to go home because doctors believe this is the way for her to recover. I finally see the name on the building, 'Saint Peterburg'. I get there and the first nurse I meet brings my sister. I lead her to my red Porsche which is waiting outside and I start to drive.

5 March 1999, 20:20

'How are things going on, sis?' I asked her, because I really wanted to know if she was better.

'It's good. Could be better.' She replied with sadness in her voice. There was something wrong.

'Hey, are you ok?'

'Just be careful!'

'What do you mean?'

She didn't answer me and this made me worry...

5 March, 20:45

The siren woke me up. I couldn't see anything apart from two cops standing right beside me. What happened?

'Are you ok?' the female cop asked me.

'I think so.' They helped me get up in the ambulance.

'Why do I need to go to hospital?' I thought.

When we arrived at the hospital, the police asked me questions about my sister.

'Where is your sister, Ms. Johnson? Please cooperate'

'I have no idea' I answered honestly.

6 March, 10 A.M

'We have to announce everybody about the disappearance of Ms. Andrea Johnson. While she and her twin sister, Helen, were driving home from the hospital where Andrea was hospitalized, they were involved in a serious accident. Helen is in hospital now and she feels ok, but we are still looking for her sister. Please inform us if you see this lady.' The police woman showed a photo before I rushed out. I was pleased to hear that they were looking for the wrong girl.

6 March, 11 A.M

'Officer, do we have anything new on the Johnson case?'

'We got a tip from a witness saying he was there at the moment of the accident. I asked him to come here.'

'Ok. Let me know when he arrives.'

...

'Good evening, Mr. Evans. You said you had witnessed the accident. Could you give me some details?'

'That's why I'm here. The first thing you should know is that you are looking for the wrong twin. You have Andrea.'

I ran as soon as I heard what he told me.

'Everybody, listen carefully. There was a misunderstanding. We have Andrea Johnson in our custody. The driver, Helen, is missing'

I grabbed my bag and asked Mr. Evans to join me to the hospital to see Andrea and he was really cooperative. I showed my badge to a nurse and hurried into the room.

'Miss, can you tell me your name?'

'Ms. Johnson... You said it.'

'And the first name? Do you remember?'

'I am really sorry. I don't remember anything'

'Do you know Mr. Evans?'

'Whom?' suddenly she started to be really nervous. Did she remember anything?

'We got a witness who recognised you. Come in Mr. Evans.'

He got into the room with a big smile on his face. He was changed entirely, apart from the fact that he was wearing the same clothes.

'Hello, Andrea. I told you we'd meet again.'

'What do you mean? Do you know each other?' I asked amazed. I didn't know anything about this case yet, but I was determined to find out.

'NO! TAKE HIM OUT, PLEASE!' she screamed and immediately passed out. The nurses came in and took care of her while I was questioning Mr. Evans if that was his name.

'Tell me. How do you know her?'

'She is my wife. She has been running from me for five years. She and that foolish sister, Helen, ran away from me and I have finally found them.'

'Did you have anything to do with the accident?'

'Hahaha. Of course I did. I had to stop them.'

This guy gave me goosebumps. I had to take him to the station and find out immediately where Helen was.

'Please, call me when she wakes up.' I told the nurse.

When I was back in the hall, I realised Mr. Evans had vanished.

'To all police officers! A potential criminal escaped between Houston and Query Street. Please follow him.'

Immediately, I heard sirens everywhere. We were going to find Helen.

6 March, 16:00

After following him all around the city, he stopped at a house and got in. We followed him quietly and after searching the house, we found Helen in the basement. While the others arrested Evans, I ran to the helpless woman.

'Hey, Helen... Are you ok? How do you feel?'

'Thank God you have found me. Please take me home.'

I helped her get up and take her to Andrea. She was feeling sick and tired so I promised her that we would take her sister home.

'Andrea. Wake up. We've got to go home,' Helen said to her happily.

'Helen... I am so thrilled to see you. Thank you for finding her.'

'No problem. That's my job. I've got to ask. Are you really married to Mr. Evans?'

'No. I never was. He has a mental illness and he became obsessed with me when I was volunteering at his last clinic. I am so glad you arrested him. I

finally feel safe.'

'Let's get you home. You've had a rough day.'

I got them home and then got to the police station. It felt great to save another life. As for Mr. Evans, he is definitely going into a maximum security hospital.

6 March, 19:00

'Andrea, do you really think she believed us?'

'Of course she did. Why wouldn't she? We were the victims...'

'Stop pretending. You know we caused the crash.'

'We didn't do something that bad... If we told the truth about the accident, Evans would be free. We had some bad luck that we crashed into him, but he is finally locked.'

'You are right... At least we've got rid of him. We have been scared far too long'

Andrea got to bed, but I just couldn't stop thinking if we had done a good thing by locking him up. I guess I'll never know. Not after being locked in his basement. One good thing came out from this event... Andrea got well.

GRIGORE ANA-MARIA

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a XI-a

Prof. coord. Gălbează Alis-Elena / Andone Mariana

Don't repeat it!

Social assistant: a beautiful young lady

Character 1 – Tamara: middle-aged woman, dark hair, piercing blue eyes, ex-doctor

Character 2 – Chloe: young woman, long blonde hair, 5.54 feet long.

Character 3 – Sarah: small-boned, thick black hair.

Character 4 – Anthony: tall, heavy-built, wearing a black jacket.

Character 5 - Sofja: swarthy skin, hooked nose, bloodshot eyes.

(A large room, well-lit, with an enormous sofa. A round desk in the middle of the room. Six people with their heads down. A tremendous hustle and bustle. The social assistant steps into the room. Silence everywhere.)

Social assistant: It's now your turn.

Character 1: Hello! My name is Tamara.

The crowd: Hi Tamara!

Character 1 (piercing blue eyes and a beautiful face): I was an addict and I have realized the consequences that this had on my life and on the life of others. I used to be a doctor but now I have lost my licence. I saw a car accident and I was the only one who could have helped him. But I did not. I was not able to even coordinate my arms or my legs. I fell down and I started laughing. Now, the poor 6-year-old child is dead because of me. I would never have become a doctor if I had known I would be responsible for someone's death.

Character 2 (scared): Hello! My name is Chloe.

The crowd (anxious to hear her story): Hi Chloe!

Character 2 (with a trembling voice, crying): I was an addict and I used to drink a lot of alcohol. My boyfriend knew that and he was always complaining. All of these should have stopped when I found out that I was pregnant. But I could not. I tried to avoid alcohol as much as possible. I did it, before it was too late though. Now, I have a strong baby, who has managed to fight for his life. I should have known all the risks I exposed him to. I feel guilty now. What if...?

Character 3 (interrupting Character 2): My name is Sarah. I lost my child because of alcohol before it was born. It was the biggest mistake of my life. I did not even know I was pregnant until I got to the hospital in a critical state. I still feel the pain in my chest whenever I ask myself "what if ... ?" (*To character 2*) Do not be disappointed. You did it. You succeeded in saving your child's life. I could not. I was not able to even protect myself. I am thankful to God that I finally stopped and now I help others who made the same errors I did in the past. Do not be sad, people! If you realized you were wrong, it is time to repair your mistakes. Is it time to make others reconsider what should they do with their lives? Is it time to live a free life? Is it time to be thankful to God for helping us being alive, despite of exaggerating? YES!

Character 4 (thoughtful, rather unsociable, sitting silently and observing others talking):

My name is Anthony and I am still an addict. My parents died one year ago in a car accident. That is when everything has changed. All the money left was spent on everything but good things. I am ashamed to stay here, next to you, with people who realized the damages being an addict could have on someone's life. I realized them also, but this craving inside me... it is too much for me. I cannot do it without my parents. I left school and friends. I left my entire family. No one cares about me now. My life is not worthy. I won't be able to free myself from it.

Character 5 (warm, friendly expression): My name is Zahara. That is why you are here. Together we can do it. The first step is to realize that you are wrong. To admit it. After that, you have to take attitude. No one can change your life in your stead. If you have faith, you can succeed. All you have to do is not to make the same mistakes. Trust the people around you! Here, everyone receives help. You will make it! I am completely sure about it. Do not be disappointed! Being here is a huge step for your future. “Alone we are strong, together we are stronger!”

MĂCIUCĂ DARIA-ELENA

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a IX-a

Prof. coord. Andone Mariana

Errol’s Autumn

Humans bear the burdens of their parents – a truth carved back down to the beginnings of history, to uncertain lands and unraveled stories.

Dark clouds travelled on the late August crimson skies when I first met Kate. Back then, she was a skinny red-haired girl with cute freckles adorning her face, heart-shaped lips and fresh green eyes which held the universe.

That Kate I knew was open-minded, lively and loved her family more than anything. I remember her telling me about her boyfriend and how sweet he was. The man of her dreams who claimed to have loved her to Neverland and back. However, when the news came, he suddenly disappeared and all hell broke loose. It was the beginning of the end for her.

Rejected by her family, after they had found out about her pregnancy, Kate dropped out of high-school and started working as a shop assistant. She used to spend the cold and lonely nights in a social care center. For 9 months, her life had been like living in a haunted house. Nightmares darkened her mind, corrupting her soul and giving her the idea that the baby growing inside her would bring her only more misfortune than he had already done.

One night, she tried to kill it. It. Not being able to call the baby a person brought her more distress than before. She thought she’d give birth to a monster, a hungry beast with horns and claws which’d rip her head apart. As she saw herself bleeding, a smile creeped on her pale, dry lips. Not

realizing that her strength began to fade away, she prayed to God that her error would be forgiven.

Kate named the boy Errol, because that was his meaning to her – an error of love, an unwanted burden, hated, feared, a destroyer of dreams, the embodiment of the voice inside her head which settled in at the very moment of that unforgettable sin.

In the first two months after Errol was born, she refused to look at her baby's face. She fed him mechanically, from time to time, because she couldn't bear the pain of her heavy breasts. But more than anything she couldn't bear the feeling of loneliness, the emptiness within and around. That is perhaps why she started to peek at him... Short glances at first, which grew little by little into longer episodes of visual contact. He was not a monster... She was not. She saw how broken and damaged she was inside.

With the time, she started to accept him. Less than a mother, but more than an enemy. She promised to at least be there for him. And at least to her mind, she was as good as a child could get from a mother.

When Errol was about 8, Kate got into a relationship. A sturdy man in his thirties, with vacant eyes and a penchant for helpless women. Not the best option, but still Kate thought he would be good enough to look after them both. They moved in at his place and she had hopes of creating a family. Now a grown-up woman, Kate went on to finish her high-school and started attending evening classes. When she was away, Errol stayed in her boyfriend's care, which was not a very good choice. He didn't think much of the boy and it didn't take long before the first slap. Then pushing. Then fisting.

And the boy was to blame all the time. Even Kate did so... it was the boy's being disobedient that caused the man to take it out on him. And Errol locked himself inside, far from the world around him, feeling abandoned by the only person he had hoped to have by his side.

When he turned 16, Errol started looking a lot like his father- big brown curls, sharp eyebrows and hazel eyes. He was admired by many girls at school, but he always rejected all of them, like his real father was, and poor Kate couldn't help but remember the way the true love of her life had left her in the most difficult time of her life. Bittersweet tears fell while her boyfriend embraced her every night, entwined around her like a poisonous snake. He told her that Errol wasn't a good boy and was getting into a lot of fights at school, making Kate distrust her son more than before.

One day, after school, Errol heard some kids chatting behind his back. They were calling his mother names which disturbed him and the fury ignited with a spark. Fists collided with skin until they were bloody and it was bruised.

When the principal called Kate at school, she didn't hide her bitter disappointment with her son. A lump formed in her throat when the word 'possible expelling' came out of the older man's mouth. The woman broke down in front of Errol as she saw him standing alone on a bench. The cold air was running through his hair, accentuating the melancholic touch of his expressionless eyes. Even after seeing his mother fall down on her knees, begging the skies to tell her what she had done wrong, he didn't move an inch. Just a shy hand reaching out to her, one Kate didn't expect to be there.

Errol knew he couldn't repair the error his mother had done. Her boyfriend, that terrible man who broke him in pieces never to be restored. Flashes of his hands hitting him, legs breaking his ribs, torn lips, cuts, all of them were dancing around, uniting themselves in a slow waltz, a circle of despair and trauma not to be healed for eternity.

That night, the man came to his room yelling something about how he would get his fair punishment for the problems the boy had caused. Through darkness, his shadow resembled a hungry demon, coming to take his soul to the underworld. He raised his hand, ready for the slap, but Errol caught his wrist and didn't let him touch his body again.

The man gave up awkwardly fast and left his room, only to come to breakfast the next day with a large cut on his face, eyes teary, blaming Errol for it and begging Kate to see that her boy had serious problems.

He couldn't believe that his own mother believed that bastard. Dejected, he ran into the basement to hide his misery under the surface of reality. For a while he stood motionless and then started throwing things around. At some point he realized he had come across an old diary, with torn pages. It was his mother's diary from that time when she was in love with his biological father, the one he had never heard from. The first pages unfolded a cute teenagers love story, full of fluff, sweet dates and huge teddy bears. Then, a line written with shaky letters described Kate's shock when she found out she was pregnant. Then, the nightmare that pregnancy meant to her,... Ten pages offering details about that 9 months when Kate struggled to live, went through depression and tried to kill herself and the baby.

One last line, with tiny, but bolded letters, written after his birth said that she hated him, that he was an error and that's how he was named.

Errol couldn't believe it. The only person whom he could rely on, the one he thought would be there for him, even if her boyfriend was slowly manipulating her into hating him, wished he had never seen the light. He barely managed to stand up and kick the journal back into its place. On doing so, he caught a glimpse of a strange box with an interesting smell coming out of it. Carefully, he opened it and noticed packs of white powder carefully stored in it.

The stepfather's mysterious business which brought him lots of money revealed in front of him. He would have taken his mother and ran far away from this crazy man, but he didn't want to. With a heavy weight on his heart, the boy made a decision. Disgusted by the hatred his mother had shown to him and the blind love she gave to that man, Errol ran away from home. No letter was left behind, only a message, written in blood in the man's wardrobe. A threat for his life, a oath of love. Errol was ready to make that wretch suffer and bring his mother to the light, even though he started to think that she didn't deserve it.

Though the woman was devastated by her son's leaving and realised that her error of not being a good enough mother made him not want to see her again, she was supported by her lover, welcomed with whispers of sweet words in her ears. Despite that, though, she soon became the next victim of abuse. At first, he was only a little rough. Then beatings occurred daily. She screamed, but there was nobody to hear her.

Errol fled the ghosts of the past and moved away, first sleeping at street corners or under bridges, surrounded by other homeless people. It is tough to survive without a shelter, but no tougher than to live without the love of your mother.

When he made his first kill, it hurt. Tears were bailing out of his hazel eyes as he sank the knife deep into his opponent's chest. But he soon felt it was his right to take away the life of somebody just as he had been deprived of his for years on end. The older man coughed blood and shortly closed his eyes. One single strike and he was done away with. And he, an error, was able to do it without feeling any remorse.

He stared at that knife for two days straight. Then, he decided to keep it forever with him, a token of the toughness he had acquired through all those years of fighting with the demons around him.

A few months passed, then years, then Errol felt remorse... remorse at leaving his mother behind, remorse at not ridding her of that unbearable demon that his husband was. He went to his hometown to catch sight of his mother, if only for a few seconds. A crimson November sky was looming

when he took the usual way to his old house, the house of terror which only felt as a wall to cover the shame, the fists, the swearing, the sin, the error. The sight of it brought only shadows to his renewed image, which for a while threw him back into that void of despair.

But Errol changed heart. He was no silly boy anymore. He wouldn't run away this time. He was there to dispossess his stepfather and take his place in the house. As he entered the house, his right hand furlled around the handle of his knife. Crouching in, making no sound, he went at the man just as he was lying languid in the sofa, preparing another reason to fist the woman. A quick hit, a fast blade, a rapid death. The first strike, right in his stomach. The second went straight through his heart. The third one took all the anger Errol stored inside and stopped in the man's throat.

Then, the ugly cries of his mother pierced the scent of death from the living room. Kate stood frozen in the doorway. She was beaten, dark bruises covering her. She saw Errol's devilish gaze and, darker than ever before, darker than she imagined it would be when the baby was still in her womb. The beast she had believed in. It had finally come after her. It killed her man, it killed her future. But it was not going to kill her.

Before Errol was able to stop her, the woman ran to the kitchen, locked herself inside and grabbed a knife that she thwarted in her womb. She then lay on the cold floor flooded in darkness and let the night breeze swallow her soul and take it to a place where her error would be forgiven.

PARASCHIV ANDREI

Bacău, Onești, Colegiul Național „Dimitrie Cantemir”, Clasa a X-a

Prof. coord. Ciugudean Roxana

For *ever* (then)

You changed me.

Before meeting you,

I had a voice,

a mind of my own;

now I don't know

what to believe,

what to think,

what to say,

how to do those things,
because for a while
 you thought for the both of us.

I need to find my voice again.

But it's hard, 'cause now
 I have no idea
 what I should be doing,
 who I am anymore.

... I am an artist.
 and without a voice,
 I can't make anything.

Art without a voice
 is nothing;

But foremost,
 I am human,
 and if I don't have a voice
then I am no longer,
 and I don't know how to be something else.

 We had just woken up from a nap.
 the sky was wrapped in a
 marvellous shade of violet.

I was playing with your curls.
 You were running your hand over my back,
 sketching words on my skin,
 toying with my heart.

And you told me:
 "It saddens me you saying that.
 Don't you know that moments don't last forever? No,"
you smiled.

 "No,
 moments are gone in a flash.
 We are merely moments,
 so why should we linger on a moment,
 but not live for every second we are given?
 One day... one day

you will get your 'forever'
but now is now.
Enjoy it!"

You had achieved what you wanted:
I shut up.
(and that was my mistake)

It was that moment
that I lost me.

I took your word for it,
and I tried to live every second,
but now,
on the cold floor,
all I'm left with is
only lingering moments.

I believe
I was right back then.
I would rather live
for ever then,
one moment for eternity,
than live all of them for...
a moment.

PINTILIE SEBASTIAN ROMEO
Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a IX-a
Prof. coord. Andone Mariana

A captain's duty

Cody patiently sat in a chair in the doctor's waiting room, calmly lining up for his last check-up before the departure. It was in a way like the so many others he had done before, but somehow it was different. Even though he was told to stay calm so the results won't be affected in a negative way, he couldn't stop his heart from racing, or his hands from shaking, or his entire body from sweating profusely. In less than 24 hours, he will have already stepped on Earth for the last time in his life.

Cody was the captain of the third – and also, the largest – “Mars One” ship ever built. In the last 16 years, two others of these ships had been launched on a one-way trip to the Red Planet, with the objective of building a permanent colony and turning Mars into a second Earth. Each one of the last two ships could transport up to 800 people, but Cody’s ship was the most modern and efficient one ever made, capable of accommodating no less than 3000 people and the cargo they would need.

After some waiting, Cody finally entered the doctor’s office. It was the same as he knew it – white, cold, lifeless. After doing the regular checks, blood tests and heart scans, he was ready to get his final medical approval. Each crew member and passenger were required to take these tests – sick people were absolutely forbidden on the ship; a single infected person and the entire ship (or worse, the colony) could become a catastrophe. One single error and the whole 40-year project could be brought to an end due to some microscopic life forms – and that is exactly why Cody had to spend so much time at the doctor, along with the occasional passenger, who had no idea that the man in front of him is the captain of the ship he was about to embark.

After the check-up, Cody went home. He had no wife or kids to meet when he arrived – the crew and passengers alike were required to have no relationships back to Earth, so there wouldn’t be any hesitation to leave. However, there were entire families that bought tickets, so they could build themselves a whole new life, on another planet. Entering his dark, small apartment, Cody threw his clothes off and took a seat. It was pretty much the last time he was ever going to see his home; and it was a really discomfoting thought. Everyone, everything he had ever seen or met – he will, most probably, never see them again, besides the snapshots he would get through a camera. He knew he was sacrificing himself for the good of humanity; because in the future there will be a way for the people on Mars to return to Earth – but until then, they had to be the pioneers everyone would write about, and later study about in some history class. Being the captain was even harder, because he had to make sure all the 2957 souls on board his ship would be safely transported 54 million kilometers away. One single error and they could die a slow, or brutal, death – but extremely tragic for Earth and Mars alike.

He woke up by himself, 20 minutes before his alarm. Now that there was some natural light, he could see his empty apartment. Every possession he had ever had was already stored on the ship; and, also, there was no need for a home anymore. After leaving, his flat would be sold to

the highest bidder – just like every other person’s houses. He had to wait for a car to pick him up and drive him to the spaceport, where he would change into his formal attire. The launch was the most expected event of the year, and billions of people around the world will watch it, live or on their TVs.

After a few hours, it was finally time. Ready to go, he went to the main deck of the ship to make some final adjustments, and spend a few quiet moments with the crew. They had met each other more than 5 years before, trained together, learned together, bonded together. They were a big family, in charge of many people, and the single most expensive machine humanity had ever built. Failure was not an option – just as the previous 2 ships had successfully landed on Mars, so would theirs.

After those last quiet moments spent together, without the engines running and with the Earth still in sight, they exited the ship and prepared for a last photo shoot. It was an incredible view, hundreds of thousands of people came to watch the landing, each one making some indecipherable noise, waving some flag (the passengers were from all around the globe, but were required to learn English) or simply staring with teary eyes at the steel behemoth in front of them.

Those were the longest two hours of Cody’s life. After they ended, every person on board took one last breath of Earth’s air, and every spectator had to either enter the underground bunkers or go 5-6 kilometers further. When the ship launches, it literally shakes the ground and completely decimates the launch pad; sitting near it when it does that is not recommended.

The launch was, as expected, spectacular. With the sun at about 45 degrees on the sky, the ship was fully bathed in natural light. The engines, once turned on, roared with the force of hundreds of gallons of fuel being burned and launched out at once. With a huge, white cloud of smoke, the ship slowly began its ascent to the sky. In less than two minutes, millions of tons of metal were flying high above the Atlantic, trying to establish an orbit around the Earth. One hour later, the first stage of the trip was already done. Another smaller, autonomous ship filled with more cargo was launched from the other side of the globe, and was expected to dock flawlessly with the main ship in just a few minutes. The passengers were excited and frightened at the same time – for most of them, the fact that they would never step on the planet below them had just started to sink in.

Cody was sitting on the captain’s chair. Stoic and serious, he coordinated the entire movement on board, and that included the docking procedure – which had to be done without a flaw. The launch was only the

first challenge, and this was the second – however, they were not the hardest. At the beginning, much of the flight was also controlled by some guys back down on earth, but once they travelled towards Mars, the delay between Earth and the ship was too great to do such a thing again. That is why Cody knew that the challenge had not begun yet.

One hour later, the cargo ship was docked, and everything was ready for the escape burn. The ship was about to fire its secondary engines (the primary ones had been already ejected into the ocean) and begin its journey towards the Red Planet, which was, at that time, no less than 80 million kilometers away.

And so began the longest trip anyone on board had ever taken, a one-way, 2-year-and-5-month trip. During the first day, Earth became smaller and smaller, eventually becoming a single, tiny, shiny blob in the vastness of space – or how Carl Sagan once called it, a “pale blue dot”. During the second day, the ship made a slingshot maneuver around the moon, being, for around 23 minutes while it was on the dark side of the moon, completely unreachable by the Earth’s radars. After that, the passengers had to enter a 2-year “cryo-sleep”; however, they were not actually frozen, but put in a state similar to an induced coma, so that the supplies will be enough for the rest of the trip. Around half of the crew members were also put to sleep, set to be awoken 1 month before the rest of the passengers. The captain and the rest of the flight, communication, science and engineering crew had to endure the entirety of the trip, making sure the ship does not succumb to the deathly void of space.

The first months flew by quickly. The ship was accelerating constantly, slowly but surely. The ship was also spinning to simulate gravity, otherwise the trip would have been unbearable. Cody quickly got used to the routine, waking up every day to the same black, yet shiny sky, the same command bridge, the same people, all just as bored as him. It was tedious, but necessary – without them, the journey couldn’t have been made. With each day, the distance between the ship and earth increased, and so did the communication delay. It was becoming gradually difficult to make video calls or engage in activities with the crew back on Earth (even some space pilots must have fun).

Month by month, time flew by, and so did the ship through the emptiness of space. With each day that passed, Cody felt alone, far away from everything he had ever known, even though he was about to begin a new life. Being the captain, he didn’t have to pay a dime for the journey (and neither did the rest of the crew), but the passengers spent a fortune on a

single seat. Of course, those that possessed important skills – such as doctors, mechanics, botanists, builders, engineers, were given a hefty discount.

Soon, it was time to wake the rest of the crew up, which was extremely discomfoting for them. Spending almost two years sleeping wasn't something humans were made for. Most of them had to spend a few days resting and clearing their heads, preparing themselves for a greater challenge: waking the passengers up.

All this time, Cody assisted from the deck, always making sure each passenger was fine. It was his job as the captain to make sure everything was alright, that everything was without error. Maneuvering a ship in space and taking care of more than two thousand passengers who had just spent 2 years in an induced coma surely took most of his time.

However, after a little time, it was finally possible to see Mars with the ship's telescopes. Still far away, the red dot was surely there, a single beacon of civilization when no one expected it. Around this time, communication with the Mars colony became possible, and there was a massive event when first contact was achieved. That is because at last, the ship began to brake, just as slowly as it accelerated. From now on, every single movement was coordinated by Cody and his team, because Earth was more than 2 and a half light-minutes away, which is quite a delay.

After more than two years, it was finally time. It was the last week, the one when the ship had to enter Mars' orbit and slowly descend to the surface. After that, it will be turned into a massive building, with its own closed environment and storage facility. All these final steps were the most complicated and demanding ones, and the entire crew was frantically trying to cope with the stress, including Cody.

On the second to last day, it was time for the braking burn, which would put the ship in a stable orbit around Mars. Cody put on his captain uniform, and addressed the public, with a short but concise speech. It was the first he had ever given in two years, after all.

“Ladies and gentlemen, we are here, only ten thousand kilometers away from our new home, and 60 million kilometers away from our old one. We stand here as the pioneers of space travel. We might have not been the first, but we still are just as important. Tomorrow you will step on the surface of Mars, and it is my job to take you there safely. Soon, we will commence our braking burn, so I suggest you take a seat and put your restraints; the deceleration will not be pleasant. That was all,” he said, and then boldly walked to his chair. After making sure each passenger was

ready, he gave the command to fire the thrusters. The entire ship was suddenly shaken violently, making some people scream in terror.

The entire burn took a few minutes, and then the entire ship went silent for a second. Under them was Mars, a planet they had all dreamed about for years. Now, it was time for the descent, which had to take place extremely carefully, and slowly. Most of the passengers and crew went to sleep, while Cody remained awake. Everything was calm and steady, the ship was in constant communication with the colony below, and with Earth, even though the delay now slightly exceeded 3 minutes.

Suddenly, an alarm blared. It was common for some alarm to sound occasionally, but this one attracted the attention of too many officers. Cody became interested as well, and went to check. All of a sudden, a young crew member shouted: "Sir, the ship identified a strange object on our course".

"What is it? Some rock?" asked Cody.

"It actually seems to be..." said the young man, and then made a pause. "It seems to be an old autonomous probe, launched over 60 years ago."

"And? How near will it pass?" responded Cody, slightly alarmed.

"The scanner shows that we will crash into it in 17 minutes, dead on. We can't change course anymore, we began entering the atmosphere." Said another crew member, looking morbidly at some computer.

Cody felt his heart sinking. He began to feel just as he had 2 years and a half ago, at the doctor. He asked around if there was any possibility to outmaneuver the probe, but apparently, the crash was unavoidable. He asked himself how they could have overlooked such a thing, old probes and satellites still orbiting the planet. There was such a low probability of encountering one, however, and they still did it. Almost impossible, yet, it happened. Cody committed an error, an enormous one. And now, thousands of souls had to pay for his mistake. He never thought of this. Was it preordained for him to die, along with everyone else on this ship, so close to his destination? Once the probe impacted the ship, the damage would be irreparable; most probably, there would be a sudden depressurization and the ship would be shredded in pieces. Cody could not feel anymore, and neither could the other crew members. They had to break the news to the passengers, but they knew of the hysteria that would commence, so they decided not to tell anyone and hope for a quick, sudden death – no suffering. It was all they could do in these last moments.

However, an idea sprung up in Cody's terrified mind. It was, most probably, the craziest, most dangerous and most terrifying idea he had ever had. He thought about the cargo ship, which could be detached from the main ship. However, a few questions remained.

"Is the cargo ship still maneuverable?" asked Cody, all of a sudden.

"Yes, it still, but to detach it there has to be someone inside," answered the young officer.

He heard some mumbling around, but could not focus. All his senses were blurred, his brain was cluster of impossible, intangible ideas. Everything he knew revolved around this very moment, all the decisions he had ever made brought him to this one – which might as well had been the most important, ever. He had to carefully weigh each aspect of the idea he was about to put into plan, but the sheer terror present in the room made him hurry. „It's going to be an incredible ride" he thought, and, then, against the previous decision, announced the officer:

"Then, all I need is the microphone, please." All the people on the deck looked at him, but didn't question his decision. Hysteria or not, they will all die anyway.

"Ladies and gentlemen, I am the captain, once again. I would like to announce that, because of an avoidable error, we are on a course towards an old probe that still orbits the planet, and we will crash right into it." He began, and screams could be heard deep within the ship.

"This is my last speech as a captain. Usually, I would have to be the last man to leave the ship, but I will make history and be the first one to disembark today." He said, tears running down his cheeks. "I wish you all the best, and I hope you will all forgive me for the error that I committed, for putting you in danger. I sincerely apologize. I must go now, and fix what I've done wrong" he said, and addressed the young officer.

"What's your name, son?" he asked.

"James, James Sullivan, sir... what did you mean when you said that – " he began.

"No time for that, come with me" he said, and began running through the ship. All around him, he could see the other people with tears in their eyes, praying, sending their last messages to Earth, or towards the colony on Mars. Cody ran until his lungs almost collapsed, to the docking port where the cargo ship was stationed.

"Help me go in" he said to James.

"Sir, if you think that by using this ship to actually try to land is a good idea, I don't agree. I cannot believe you are such a coward. Come on, I

will help you enter, but I am sure you will die just like us, but by crashing into the planet below... “ said James, with disgust on his face.

“Just... watch, James. I am only fixing my mistake.” Said Cody as he entered the ship, with a smile on his face and teary eyes. He then pulled a lever and undocked the cargo ship, slowly getting further from the main one. He could see James through a small window, as he went back to the deck, believing he was trying to escape death. He smiled at his foolishness, and then thought about what he had to lose. Nothing. He had never been loved. All his life, he dedicated to the flight academy. All his friends are on that ship, and he won't let them lose anything. 2956 souls, all under his protection. He committed an error, and now he will fix it, he thought, as he commanded the ship by himself, shaking visibly. “They will soon know I have not abandoned them” he whispered to himself. “I have only abandoned myself, for the good of others.”

A single tear fell down his right cheek. It was the first he had ever shed since his parents died. However, he couldn't think about this now – he had a ship to commandeer. His last flight.

Meanwhile, at the main deck, the entire crew watched as their captain fled the doomed ship. They could also see that instead of going towards the surface of the planet, that was no more than 500 km below, he went straight ahead, just like a madman. That's when James realized something.

“I don't think he is trying to land on Mars... He seems to be going towards the probe, actually.”

“Even our scanners show that his course will make him hit the probe dead-on, in just one minute” said some other guy.

“Wait... is he... is he trying to hit the probe? As in, hit it intentionally?” the thought sprung up in James' mind.

That is when they all realized. The crew, and the passengers, looking through their little windows, could see the big red planet below, and small grey craft in the distance, along with another little old probe, from the times when Mars was still unknown. They saw as their captain set himself on a course towards the probe. James managed to get a glimpse of Cody's face through his window just before he smashed himself into the probe. It was the face of a man that knew what he had to do, that in the face of danger, sacrificed himself for the good of everyone else.

“Both the probe and the cargo ship are now descending towards Mars, and we are clear to safely descend as well” said the guy at the scanners, in the cries of everyone else. Everyone began hugging and crying;

because they had been saved. Cody had successfully made the craft crash into Mars, by crashing himself into it.

He proved that he was not a coward, but a hero. A tragic error calls for human sacrifice and a new world has to be built on the corpses of the past. He proved once again that a fault cannot be pardoned, but paid with flesh and bones. He did not make it into the history books on Earth, but was definitely seen as a Saviour of the new home, where people would forever be indebted to the man who, against all odds, defied death, except for his own. An error he had to fix, he fixed – in the sole way it was possible...

SOLOMON MARIA MIRUNA

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a VII-a

Prof. coord. Jugariu Oana

Ruined and reborn

I cleanse myself. As the warm water floods the dark soil, everything feels holy. The rain cures me of my thirst and the now broken dam bathes me in what feels like freedom. Rebirth awaits! For at last, I see God, and he smiles, his hair gray and cloudy.

Cleansed, I am cleansed! The storm will not stop, and it's like the Holy Bible all over again. Oh, Noah, the chosen one. Am I your legacy? Am I the shepherdess? Or the lamb, the lamb of God. The warm water takes me away, but it doesn't feel like water, it feels like gold. Does Heaven feel like gold?

Beside me, my brothers and sisters, all asleep. Fear not, beloved family, for I will soon join you in the Promised Land! Just a little bit more, a little bit more until He will come before us and reveal His gospel. All will be saved. Everyone happy.

Alas! I can close my eyes. Rebirth awaits! Baptized and bathed in Holy Water from above, I am prepared to face a painless new start.

Amen.

9th of February 2019 – entry number 49

We all knew it was going to happen at one point or another. *Something bad* just had to happen. And when it *did* happen, even though we saw it coming, we were shocked. Crying. Mothers, fathers, brothers, sisters, in grief. An error, that's what they said it was. An unidentified, unfortunate mistake, just a breach in the system, and it caused the whole dam to explode

like a pinata at a birthday party. So many deaths in less than a second. So many lives ruined. Nonetheless, a true disaster.

But was it a mistake, though? I can't help feeling guilty knowing what I know.

My father worked at the plant a few days before the accident. He was freshly employed, and that made him even happier than usual. Came home cheerful, talked to us about his day at work. Mentioned he heard some strange sounds when walking by the main engine room. Like something was off, or maybe a pipe needed to be fixed. He didn't have that room assigned so he kind of... passed by and shrugged. He then carried on with his stories of rusty pipes and busy engineers. How can I live knowing what I know? Knowing that what was called a mistake could have been way more than that?

Until later. I'll find out the truth.

"Sanchez... Sanchez, do you copy?... Sanchez, we've got some civilians gathering up in Sector 5."

"... Copy that, Jones. What's going on?"

"By the looks of it, another protest, by the dam... It's barely been a few days and things are already stirred up... Look, someone's gotta take care of that, and it ain't gonna be me."

"Got some better things to do?"

"Don't laugh, Sanchez. Tonight's family game night, an' I promised Loreen I'd make it."

"... Good enough. But pal, this is the last time I cover you... Send first lieutenant Kate my love if she happens to come by Sector 3."

"Ahah, don't worry, I will. Now go, try and maintain peace at the dam. Who knows what those people are up to. Squadron five will join you in a minute."

"On my way, Jones."

"God, Sanchez...you're a lifesaver."

"I wish I was."

Here Channel 9, reporting live from the Dharak Dam, where hundreds, if not thousands of people were killed in what seems to be the biggest catastrophe of the last fifteen years. The damage is horrendous - forests down, villages wiped out, many victims still recovering. Exactly a week ago, due to yet unknown circumstances, the dam exploded, most likely because of a visible crack in its lower left section, damaging the area surrounding it. A few small villages were affected, as well as the forest nearby. The religious Cult of Noah, a Christian group that started gaining

popularity just a few years ago was having an important meeting near the place where it all happened. Unfortunately, none of them were rescued in time.

How did it happen? Well, all that is known is the visible crack in the dam a few moments before the catastrophe. A victim managed to film it from afar, and even though he hasn't completely recovered, his phone remained intact. Alan, 19, was visiting the Dharak Dam on a family holiday when the event took place. We haven't managed to bring him here, at Channel 9 studios, but we had the chance to talk to him while he was resting. Interview from the Saint Anne Hospital.

"Hello, Alan! We're from Channel 9 News. Can you tell us a bit about what actually happened at the Dharak Dam about a week ago? You are one of the few victims that remained to tell the story."

"..."

"... Anything? Well, we know that you're shocked and we imagine-"

"I... I saw it. Yeah. "

"Pardon me?"

"The explosion. I saw it."

"...Good! That's a good start. ... What exactly did you see?"

"...I heard it. Snap. A loud snap, a crack, like the one you feel and hear when you break an arm, except without the pain and-"

"Interesting. Now, were you able to see this crack? Where were you, exactly?"

"Down. Shop. Shopping, yeah, we just finished the tour and they had a shop upstairs and then if you took the elevator down, right beside the entrance, they had another shop and-"

"So you weren't on the dam?"

"..No, not exactly. How would I still be alive if I were on that thing?"

"Yes, of course... So how did you survive? Tell us the whole story."

"Luck, I guess. I had already accessed the camera on my phone to take one last picture of the amazing dam before we go, and then I heard the crack. I switched to the back camera to take a picture, but instead it started filming. When we realized what was really going on, we ran. We were just outside the area that was flooded. The water went mostly north, opposite of where we were, and so my family and I had about thirty seconds to run. When the real disaster hit, we were already pretty safe, and the water hit us

like a... sea wave. Nothing really intense. Still got wounded, though. You see, my little... my little brother doesn't know how to--"

"Yes, thank you. Have you seen members the Cult of Noah in the area? They were having a meeting nearby and they lost more than a hundred people that day."

"N-no, I didn't see any cult members. I was just with my family when it struck--"

"Great. Thank you. We hope you'll get well soon. Now, back to Channel 9. As the boy said, he was lucky to survive. Very few shared his fate. Until we find out more, the Dharak Dam explosion seems to be one of the most unfortunate mistakes in the last ten years... This was Channel 9, now over."

ȘTEFĂNESCU BIANCA MARIA

Bacău, Colegiul Național „Ferdinand I”, Clasa a IX-a

Prof. coord. Frânculescu Cristina

Anorexia

Getting thinner, skip your meals,
Let the world be your disease,
Don't tell mommy, you'll be fine;
All dad knows is that you're alright.
Your stomach hurts, your headache grows,
And every night your sleep it blows
You let yourself become what they all wish
'cause putting others first means you are not selfish.
But, day by day and week by week,
Your legs and arms became so weak,
Your body is about to fade
To let your demons all come awake.
They will tell you food is so bad.
You'll listen to them and then get mad
But they'll guide your actions anyway
You'll lose this fight each and every day.
And, in the end, you'll be just nothing:
You'll be so small to us all,
You'll die alone in your own weakness,

You'll let your sick mind out of control.

STUPU SMARANDA

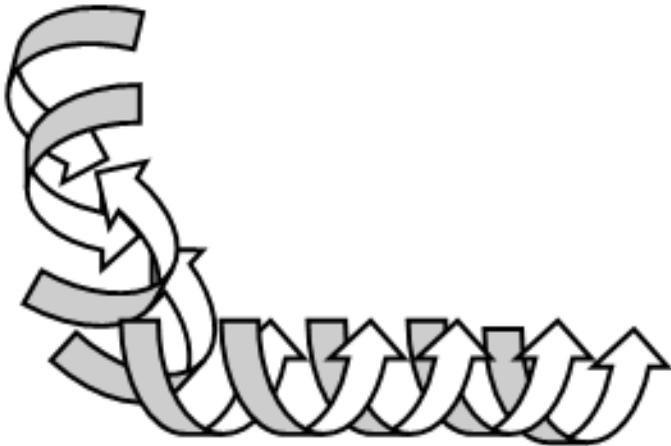
Bacău, Școala Gimnazială Nr. 10, Clasa a VII-a

Prof. coord. Neștian Viorica

Errors

What are the errors?
They are our lives' authors.
They're not our enemies;
They seem to be like a breeze.
The errors wake you up
When your brain needs a backup.
 Nobody is perfect,
 Because we all have a verdict.
 If it's written to make errors
 You don't need any answers,
 'Cause this is the better way
 For a better every day.
The mental errors are okay
Cause our life is sometimes gray.
It isn't pink for everyone.
It doesn't mean you have to run,
Cause the life's already done.
God knows what's better for you
And what in life you'll do.

Limba germană

COJOCARU MARIA ALEXANDRA

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a XI-a

Prof. coord. Irașcu Ingrid

**Es ist nicht genug für einen, einen Schatz zu haben, man
muss ihn auch halten wissen**

MOTTO: Die Angst gibt Flügel

Ich liege auf dem Sofa. Das Wetter ist sehr düster, aber in einer sonderbaren Art, mag ich sie.

“Es störte mich nicht, wenn ich den ganzen Tag so verbrächte. Immerhin, habe ich keine Lust aufzustehen,” sage ich. Schnell, versuche ich Ordnung in meinen Gedanken zu machen- wahrscheinlich, habe ich eine Chance, mich von hier zu bewegen. Aber ich kann mich nicht erinnern, was ich heute tun sollte. Seit drei Jahren, bin ich ein junges unverantwortliches Mädchen und niemand kann mich verändern. Es ist als ob ich, nicht beholfen sein möchte-oder, das ist, was die anderen Leute über mich glauben.

Seit drei Jahren, rauche ich und jeden Monat, wenn ich den Lohn bekomme, scheint es mir dass, das Geld weniger und weniger ist. Ich versuche immer sparsamer zu sein, aber ich kann den Lockungen nicht widerstehen. Jetzt, habe ich keine Unterstützung und ich fühle mich sehr verwundbar. Manchmal, fühle ich mich allein; und dann, denke ich an wie viel alle meine Freunde sich freuen, wenn sie sich zusammnen unterhalten. Meine Freunde... ich denke dass, das zu viel bedeutet. Seit drei Jahren, seitdem ich umzog, traff ich keine Menschen mit denen ich, eine starke Verbindung haben soll. Die einzigen Personen die mit mir in Kontakt sind, sind meine Mitarbeiter- aber leider, schaffte ich nicht sie näher kennenzulernen. Wäre es wegen meines Verhältnis? Ich möchte glauben dass, ich mich nicht so viel veränderte. Ha! Es ist sehr schön und leicht mich zu lügen. Und der schöne Teil ist dass, ich gewöhnt bin, meine Lügen zu glauben. Und das, ist die Weise wie ich lebe. Die Aufmachungen zwingen mich, die selbe Person zu sein. Immer. Keine Träume. Keine Zukunftsplänen. Jetzt, fühle ich mich, wie ich nicht befördern kann, und ich habe keine Ahnung was ich tun soll. Wenn ich in der Vergangenheit anblicke, sehe ich ein mutiges, ehrgeiziges Mädchen, die herrliche Pläne für das Leben hat.

Aber seit drei Jahren, veränderte sich alles. Wo ging das Mädchen, das immer mit dem Lächeln auf ihren Gesicht war, fort? Das Kind, das sich über alle kleinen Lebensfreuden freute?

In einer Hand, halte ich eine Zigarette und in der anderen Hand, habe ich eine Tasse, auf der geschrieben ist, „für das wundervollste Kind“. Viele Jahre gingen vorbei und ich verhalte mich wie diese Tasse, die keine Bedeutung für mich hatte.

„Nur eine Tasse“, sage ich gleichgültig und nachdem ich sie unaufmerksam geblickt habe, versuche ich mich zu entspannen. Ich drehe mich um, stehe auf und verlege mich auf das Bett. „Schließlich, ist das ein Fortschritt“ finde ich belustigend. Mein Zimmer ist vollem Rauch und manchmal, wundere ich mich, wie ich hier den ganzen Tag verbringen kann. Ist etwas nicht in Ordnung mit mir?

„Nein, ich lehne ab, das zu denken“ antworte ich schnell auf meine Gedanken. Ich nehme alle meine Kleider wahr, die unordentlich auf einem Stuhl liegen, und unter ihnen, kann ich eine Ecke meiner Lizentiatarbeit sehen. Ich verwirkliche dass, ich zu studieren anfangen muss. Aber etwas fehlt. Meine Motivation? Wahrscheinlich, aber das ist nicht alles. Ein Teil von mir fehlt und ich fühle mich unvöllig.

Ich schließe meine Augen und vor ihnen, scheinen alle schönen Erinnerungen, die meine Kindheit markierten. Jetzt, kann ich mein Leben wie eine Erzählung anblicken, aber alles ist wie durch dem Nebel.

Ich stehe in meiner Mutter Armen auf. Stark und herzlich, nur als ich sie mich erinnere. Sie hielt mich auf ihrem Bauch, während sie mir ein Lied singt und ich fühle mich geschützt. Das ist mein Lieblingsplatz und ich will ewig hier bleiben.

“Es ist die Zeit, ins Bett zu gehen” sagt sie mir und ihre geschmeidige Stimme streichelt meine Ohren. Ich bin unzufrieden. “Warum muss ich schlafen gehen? Ich möchte ihr sagen, dass ich ohne sie, meine vollige Nacht nicht verbringen will. Was werde ich tun, wenn ich mich allein fühlen werde? Oder wenn ich, hungrig sein werde?” Da ich keine Wörter sagen kann, entschieße ich mich zu weinen. „Ja, das ist die beste Weise, ihre Aufmerksamkeit auf meinen Note zu lenken” denke ich. Sobald ich zu weinen anfangen, küsst sie mich und sie versucht mich zu beruhigen. Ich kann nicht verstehen, wie sie immer so gelassen sein kann? Ich meine, wie kann sie alle meine Kleinigkeiten ertragen? Wahrscheinlich, hat sie Superkräfte.

Auf jedem Fall, schaffte sie mich zu zwingen, mich niederzulegen. Ich hab’s dir gesagt, dass sie alles tun kann! Ich bin müder

und müder und, ohne zu verwirklichen, schließe ich meine Augen. Sie ist noch hier, mich zu wachen.

„Ich werde mich, nie von hier rühren“ sagt sie in Stille und ich schlafe sicher ein, dass sie, immer neben mir sein wird. Ich fühle die Wärme und die Liebe meiner Mutter. Ich will sie nie verlieren. Sie ist die einzige Person, die mich völlig macht. Ich kann mir mein Leben nicht vorstellen wenn sie, nicht mit mir wäre.

Das Lied, kann ich leiser und leiser hören. Was passiert? Warum entfernt sich meine Mutter? Eine Panikwelle ergreift mich und meine Sicherheit verschwindet. Jetzt, kann ich nur Schreien hören und schwierige Wörter, beim Arger geworfen, erschallen in meinem Kopf.

Durch ein Fenster, sehe ich mich, mich mit meiner Mutter streitend. Sie sitzt auf einem Stuhl, und weint. Jetzt, tauschen sich die Rollen um, aber es scheint als ich, kein Problem damit hätte. Ich setze fort an ihr zu schreien, ohne auf ihre Gefühle aufzupassen und plötzlich, höre ich einige Wörter, die mir mein Herz in zwei verteilen. „Du bist eine schreckliche Mutter! Ich will dich nicht mehr sehen! Lass mich. Sobald ich die Schule beenden werde, werde ich von hier verschwinden.“

Wie konnte ich mit meiner Mutter so sprechen?! Diese Szene betrachtend, versuche ich mich von der Vergangenheit zu enthalten, aber das Fenster kann nicht geöffnet werden. Ich bin machtlos und ich kann nichts tun, um ihr zu helfen.

Ich will von diesem Alptraum aufstehen. Ich kann nicht mehr die Kränkung, die ich meiner Mutter sagte, ertragen. Ich blicke sie an und verwirkliche was für ein großes Irrtum ich machte. Ich vertrieb die wichtigste Person in meinem Leben und ich bin die einzige Person, die es reparieren kann.

Plötzlich, öffne ich meine Augen und ich bin überrascht dass, ich mich in meinem Zimmer befinde. Ich schaue mich in dem Spiegel an, aber ich kann keine Veränderung bemerken. Ich bin das selbe Mädchen, das ich vor 30 Minuten war.

Es war ein Alptraum, wie ich glaubte... Ich suche schnell mein Handy und wähle die Telefonnummer meiner Mutter. Ich habe Erregungen. Was wird passieren, wenn sie mir nicht antworten wird? Aber in weniger als 10 Sekunden, hörte sich eine warme Stimme. Ich fühle mich noch einmal Kind und ich bekomme meine Stärke zurück.

„Hallo.. Mutti? Ich vermisse dich sehr,“ sage ich, und dann, folgt ein liebliches Atmen. Ich blicke die Tasse, und lese was darauf

geschrieben ist: „für das wundervollste Kind“. Ich lache. „Glaubst du dass, wir uns treffen könnten?“

„Klar.“

„Entschuldigung. Ich verhielt mich häßlich. Ich wundere mich, wieso du mich jetzt anrufst.“

„In diesem Leben, tut man oft viele Fehler. Aber ich habe nur einen Schatz und ich werde dich nicht beurteilen. Du bist jung. Ich verstehe dass du, Freiheit haben möchtest. Aber vergiss nicht: Ich werde immer dort für dich sein, egal was es passierte.“

Ein Lächeln erschien auf meinem Gesicht. Sie verzieh es mir und sie will sich mit mir treffen! Ich freute mich nie mehr als heute. Heute, verwirklichte ich dass, es nichts Größeres als die Mutterliebe gibt, und auch, dass die Irrungen, die man im Leben tut, nur von aufgeschlossenen Menschen verstanden werden können.

GRIGORAŞ ILINCA

Bacău, Colegiul Naţional „Gh. Vrănceanu”, Clasa a X-a

Prof. coord. Herciu Oana

Fehler, etwas Gutes für uns

Der Titel dieser Beschreibung wird vielleicht den einen oder den anderen verwundern. Also, was ist ein Fehler? Diese Frage ist einfach gestellt und schwer zu beantworten.

“Ein Fehler ist die Abweichung eines Zustandes oder Vorgangs, der bezüglich der zu erfüllenden Aufgaben festgelegt ist.” Das ist die Begriffbestimmung aus dem Wörterbuch. Ein Fehler ist das, was man als potentiell berichtende Person als Fehler empfindet. Und das ist die Begriffbestimmung des Gefühls.

Niemand möchte Fehler machen, und dennoch passieren Fehler ganz offensichtlich und täglich. Eines ist sicher: jeder macht Fehler und niemand macht absichtlich Fehler. Perfektion gibt es nicht. Perfektion ist für uns schlicht unmöglich. Warum? Weil wir Menschen sind. Es ist menschlich, Fehler zu machen und Fehler machen uns menschlich. Wir sind keine Roboter, keine Maschinen, sondern wir sind Wesen mit Stimmungen und Emotionen.

Thomas Carlyle hat gesagt: „Der schlimmste aller Fehler ist, sich keines solchen bewusst zu sein.“ Meiner Meinung nach, das tatsächlich eine

große Problem ist. Wir alle haben Schwachpunkte und Fehler, niemand ist ganz perfekt. Aber wenn du fähig bist, die eigenen Fehler zu sehen und zu akzeptieren, kannst du nur die alle Zuspruchen bekommen.

Normalerweise sehen wir Fehler ja als etwas, das es unbedingt zu vermeiden gilt. Aber ich möchte ein bedeutend Zeug erzählen. Fehler sind in der Tat etwas Wunderbares und die meisten erfolgreichen Menschen wissen das. Erfolgreiche Menschen machen jetzt kein Irrtum weil sie gute Entscheidungen treffen. Gute Entscheidungen sind doch normalerweise das Ergebnis von viel Erfahrung. Und wie bekommt man Erfahrung? In dem man handelt und Dinge ausprobiert. Und dabei macht man natürlich auch Fehler. Das kommt wahrscheinlich durch unsere Erziehung.

In unserer Gesellschaft werden Fehler bestraft und nicht gefördert. Und was ist das beste Rezept, wenn wir keine Fehler machen wollen? Das gibt es nicht. Wer nicht handelt, macht auch keine Fehler. Und hier ist genau der Unterschied zwischen erfolgreichen Menschen und denen, die im Leben nicht das bekommen, was sie sich wünschen.

Diese Beschreibung könntet der erste Schritt sein, zu einer neuen Person ohne Fehler zu wachsen. Um zu lernen. Und um erfolgreicher, glücklicher und zufriedener zu werden. Und bald werden auch man sieht, dass Fehler etwas wahrlich Wundervolles sind. Aber, warum immer dieselben Fehler machen, wenn wir verschiedene machen können?

„Es ist von großem Vorteil, die Fehler, aus denen man lernen kann, recht früh zu machen.“ (Sir Winston Churchill)

POCOVICU DARIA NATALIA

Bacău, Colegiul Național „Gh. Vrânceanu”, Clasa a VII-a

Prof. coord. Herciu Oana

Auf Mond aus Versehen

Er fand sich umgeben von Dunkelheit, nichts sehend. Wo war er? Er stand auf, aber das half nichts. Er versuchte zu gehen, aber erkannte, dass er von Kratern umgeben war. Dann erinnerte sich und erkannte, dass er nicht auf dem Mond sein sollte. Er hatte einen Fehler gemacht.

Alles begann vor fünf Wochen, als Professor Phillip im Bett lag. Seine Frau, Kira, war in der Küche am Telefon sprechend, und die Nachbarskinder sangen auch, da sie nicht talentiert waren. Draußen war

weder heiß noch kalt. Wolken bedeckten teilweise die Sonne, aber der Wind war nicht wach. So konnte Phillip sagen, dass es ein schöner Tag war.

Aber er hatte noch nicht, sein Lieblingskapitel in „Wie Sie Ihr Leben aufbauen“, von ihm geschrieben, gelesen, als er den Postboten am Morgen nicht begrüßte, wie es normalerweise passieren würde. Alles, was er an diesem Tag getan hatte, war auf dem Bett zu sitzen und zu denken. Gestern, am 20. Juli 1969, trat Neil Armstrong auf dem Mond. „Ein kleiner Schritt für einen Menschen, ein riesiger Sprung für die Menschheit“.

Als er jung war, wollte Phillip Astronaut werden, aber seine Mutter, reichte ihn an einer renommierten Universität ein. Ihr verdankte man die vielen Preise auf wissenschaftlichen Wettbewerbe. Aber jetzt, wenn ein Mann auf dem Mond ging, dachte er... er dachte, wenn er eine Chance hatte, einen anderen Planet zu betreten. Vielleicht Saturn oder Mars.

So verging eine Woche. Jetzt war Phillip in der kleinen Garage vor dem Haus. Er arbeitete seit mehreren Tagen an einem Raumschiff, das ihn auf einem Planeten nehmen würde. Sein Plan war, ein Schiff zu bauen und dorthin mit seiner Frau zu gehen. Man sagte, dass es auf Planet Venus Leben gab und man Wasser trinken konnte. Ivonna sagte ihm das. Ivonna war eine Dame, seit langem in Rentenalter, die gern Klatsch hatte. An diesem Nachmittag ging er, wenn er hörte: „Ach, was für ein schöner Tag, nicht wahr, Phillip? Ich frage mich, wie es auf Venus ist. Forscher sagen, es konnte der Erde ähneln.“ Dann erzählte sie, wie die Tochter ihres Sohnes Enkel geboren wurde.

Dem Lehrer blieb im Kopf die Idee der Reise auf den neuen Planeten. Darüber hinaus, auch sich um sie zu bewegen. Natürlich, wäre es eine Option, die auch nicht funktionieren könnte, obwohl die meisten Worte von Ivanna, sich als wahr erwiesen. Und Materialiensammeln schien unmöglich. Woher sie nehmen? Zum Glück, sammelt vielleicht sein Freund Ben, der bei einer Firma arbeitet, die Dinge und Aluminiumblech. Er hatte Recht.

In den letzten drei Wochen versuchte Phillip Kira den Plan, am Morgen vor der Arbeit zu sagen, aber sie lachte und weigerte sich, es zu glauben. Vielleicht hatte es Ivanna getan, aber sie war nicht in England. So war er gezwungen, allein zu arbeiten, von der Welt isoliert. Und wenn das Schiff bereit war, wusste Phillip nicht, wie ihm zu sagen, dass seine Frau verschwunden war. Aber niemand kann ihn überzeugen, seinen Traum zu verlassen. Wenn Neil Armstrong einen großen Schritt für die Menschheit gemacht hat, würde Phillip einen um die Welt tun.

So, nachdem er Kira gehen sah, lief er in den Garten. Dort stand majestätisch das Schiff. Sie hatte eine besondere Ausstattung, die man in den Laden in der Ecke kaufen konnte. Nicht einmal 3 Minuten vergingen, begann der Lehrer Details zu schreiben: Entfernung, Geschwindigkeit und andere Dinge. Er klinkte auf einer roten Taste. Er hatte einen Fehler gemacht, der ihn zum Scheitern führen würden. Er hatte versucht, ihn zu reparieren, aber er traf den Kopf und lag links auf dem Boden des Schiffs. So erreichte der Lehrer den Mond, statt Venus. Aus Fehler.

TĂNASE IULIA GABRIELA

Bacău, Colegiul Național „Ferdinand I”, Clasa a X-a

Prof. coord. Breahnă Oana

Lotte die Blinde

Motto ~~ Sei nicht blind! ~~

Eines Tages, in einem kleinen Dorf, in der Nähe der Stadt, in der ich noch wohnte, aber so weit von mir heute, kam ein kleines Mädchen zur Welt. Sie hieß Lotte. „So schön ist es!“, sagten die Dörfler. Ihre Mutter sieht sie an, und sie ist fröhlich, zufrieden; aber wie könnte diese Mutter vermuten, dass die Augen ihrer Tochter die Welt auf diese Weise sehen...? Das Mädchen war mit einer Unfähigkeit geboren – ihr linkes Auge sieht nur die Vergangenheit, und ihr rechtes Auge sieht nur die Zukunft.

Die kleine Lotte wuchs auf, sie begann zu sprechen. Dann hat sie erklärt, dass sie den Himmel auf dieser Weise sieht, wenn sie jeden Morgen aufsteht. Für das linke Auge ist der Mond noch am Himmel, aber für das rechte Auge scheint die Sonne schon hell. Auch wenn sie die Augen offen hält, wie jede normalsichtige Person, ist es, als ob Lotte blind wäre. „Lotte, das blinde Mädchen“ ist wie jedermann sie benannt hat.

Jeder kam zu der Überzeugung, dass Lottes Augen, das Ergebnis von Schadenzauber sind. Eine Schar von alten Weibern, die mit Medizin verhandeln, sind zu ihr gekommen, um den Zauberspruch anzuerkennen und zu versuchen, die Kleine zu heilen. „Trink vierzig Tage lang bei Tagesanbruch das Fichtennadelextrakt, lege das Herz eines Huhns auf dem linken Auge, die Feder eines Pfaus auf dem rechten Auge und die Zunge einer Giftschlange auf beiden...“ Täglich sind die Weiber gekommen, damit das Ritual gemacht werden musste. Die älteste Frau flüsterte, dass nichts funktionieren würde, wenn keine Lösung gefunden wird, ihre Augen

wiederzuvereinigen und sie zurück in dieser Welt zu bringen. Alle Versuche waren ganz umsonst.

Im Garten, außer wenn sie sich selbst, mit einem Stock oder den Händen, führt, läuft sie in den Apfelbaum hinein. Der Baum existiert nicht. Alles, was sie sieht, ist entweder ein Baumsetzling oder ein alter Baumstumpf. Sie kann nicht die grünen Blätter oder die pflückreifen Äpfel sehen. „Schmetterlinge...“, wie die Leute ihr sagten,“... sind die schönsten. Schade, dass du sie nicht sehen kannst!“ Es ist wahr; sie kann sie nicht sehen. Sie sieht... den Kokon des Schmetterlinges oder den Tod. In der Schule, kann sie nicht Bücher lesen, denn sie sieht keine. Würde es nicht traurig sein, wenn Sie kein Buch lesen könnten, weil sie für Sie nicht existieren? Nur die bedeutungslose Seiten, die vor der Geschichte waren, und gleichzeitig die Wörter, die einfach Asche und Staub werden würden...

Lotte wuchs auf. Sie ist schon eine schöne Frau geworden und es macht sie noch schöner, dass ein Auge grün und das Andere braun ist. Viele junge Männer möchten ins Dorf kommen, um um ihre Hand anzuhalten. Wenn sie das ansieht, denkt sie für sich selbst, „Soll das ein Witz sein? Lieber Gott, was will mich dieses Kind fragen? Seine Kleidung ist schmutzig, er hat sich die Knie aufgeschürft... Ich könnte seine Mutter sein!“ oder „Was will dieser Greis von mir? Er sieht aus, wie als er fast bei seinem Tod ist!“ Das Gleiche passiert immer und immer wieder.

Nur selten geht sie nun aus dem Haus. Auch in der Nacht, während Lotte schläft, kann sie sich nicht ausruhen. Sie hat Alpträume – ihre Träume sind entzweit, wie ihr Anblick tagsüber ist. An einer Seite sieht sie sich selbst als ein kleines Mädchen, aber an der anderen Seite sieht sie sich selbst schon gestorben. Manchmal war der Zeitunterschied zwischen den zwei Augen klein, nur ein paar Stunden. Für das linke Auge, geht die Sonne auf und das rechte Auge sieht schon den Mond. Aber zu einer anderen Zeit, zeigt ihr linkes Auge nur Dunkelheit, den Abgrund, der vor der Weltschöpfung war, während ihr rechtes Auge, Ruinen und Katastrophen erkennt. In ihren Augen gibt es keine Gegenwart.

Für Lotte ist es zu schwierig, mit ihrer Unfähigkeit zu leben. Aus diesem Grund und aus Verzweiflung, kam sie auf die Idee, einer von ihren zwei Augen auszureißen. Aber sie weiß doch gar nicht welches. Wenn sie ihr linkes Auge ablöst, bedeutet das für sie, immer in der Zukunft zu leben. Und die Zukunft... Sie schüchtert sie ein. Dann wird alles, das Lotte sieht, dunkel, deprimierend sein. Krieg, Feuer und zerstörte Städte, die sie einmal gekannt hatte. Jedoch, wenn sie ihr rechtes Auge ablöst, könnte sie in der Vergangenheit leben. Sie ist bestimmt sicherer und beruhigend, aber wie

kann man mit Eltern, die jünger als dich sind, leben? Lotte könnte nicht froh sein, weder in der Zukunft noch in der Vergangenheit.

Manchmal denke ich, wie viele Leute das Leben genauso wie Lotte, die Blinde sehen? Die Antwort, die ich gefunden habe, ist, dass zu viele das tun. In Wirklichkeit verweise ich nicht an Lottes Geschichte, sondern sogar mehr an die Idee, dass man immer noch in der heutigen Welt denkt, alles ist in Ordnung, wenn man an der Lebensweisen der Vergangenheit festhält. Zum Beispiel, kennt jeder jemanden, der einfach nicht in dem Präsens leben will. Meistens akzeptiert man vielleicht den täglichen Technologieeinsatz und sagt, es ist ganz nutzlos. Das soll man niemals denken, denn die Technologie hat schon vielen geholfen und sie wird uns noch mehr helfen. Wenn man das sagt, glaube ich, diese Person wollte nicht, dass wir besser werden.

Aber ich sage nicht, dass wir nur in der Zukunft leben sollten. Es ist gut, sich Ziele zu setzen, aber vergessen Sie nicht: setzen Sie sich realistische Ziele! Wenn man nur denkt und Angst hat, was man morgen machen wird, lebt man niemals den Moment.

Schlussfolgernd will ich nur etwas mehr sagen und das ist ,dass im Hier und Heute zu leben immer wichtig sein wird. Es spielt überhaupt keine Rolle, ob man jung oder älter ist. Die Gegenwart zeigt immer den Weg, den wir selbst folgen müssten. Das Leben, finde ich, ist manchmal wie einen Zug; die Zukunft und die Vergangenheit sind beide die Lokomotiven, während die Gegenwart der Wagon ist, wo man steht. Manche stehen gemütlich, schlafen und warten darauf, dass andere für sie arbeiten, um das Leben zu bauen, aber es gibt auch andere, die die Lokomotive selbst benutzen, alias seine Ziele für die Zukunft und die Erinnerungen, die sie motivieren, fortzufahren und zu kämpfen. Diese Entsprechung zwischen den drei Teilen des Lebens ist alles, was es den Erfolg zuführt und meiner Meinung nach ist das überhaupt der schlimmste Fehler, den man machen kann.

MARDARE IOANA

**Bacău, Colegiul Național „Gh. Vrănceanu”, Clasa a VII-a
Prof. coord. Herciu Oana**

Das beste Kind

Es war einmal ein Kind, aber nicht das beste Kind auf der Welt. Dieses Kind hatte alles was es sich wünschen könnte: Spielzeuge, Tiere und vieles mehr. Aber was nicht? Selbstbewusstsein und die Bereitschaft zu arbeiten, um so eine gute Zukunft wie möglich, zu haben.

Dieses Kind lernte an einer guten Schule, deshalb musste es gute Noten haben. Aber es studierte nicht. Als es mit seiner Mutter zu Hause war, schickte er Nachrichten an Freunden, spielte am Computer und dachte sogar daran, etwas anderes als die Geschichtelektion über den Weltkrieg oder für den Test in Biologie am nächsten Tag zu machen. Und er lernte nicht sehr oft und auch nicht sehr gut.

Mehr, sagte er den jungen Mädchen, Blumen von ihm zu geben. Immer war es zufrieden mit weniger, wenn man denkt, dass wenig etwas Enormes ist.

Nach weiteren Jahren ist dieses große Kind aus den Armen des Erfolgs gefallen. So hat es alles verloren. Es wusste sich nicht zu verhalten. Es fühlte sich nicht prima, weil es nicht wie berühmter zu sein, wusste. In der Umgebung einiger gebildeten Menschen, fühlte es sich nicht gut. Warum muss dieses Kind wissen wer Mozart ist oder wo Vietnam liegt? Warum muss es das wissen, während es in der Nähe so gebildeter Menschen ist?

Wir alle machen Fehlgriffen, weil wir oft rachsüchtig sind. Schade, dass wir das nicht verstehen können! Ich glaube, dass wir die Konflikte vermeiden, die anderen und sogar uns traurig machen müssen. Deshalb kann Vorsicht unsere Glücklichkeit bringen.

Dieser Opportunist machte einen großen Fehler: profitierte von allen, die um ihn herum waren und hat nichts verwendet, das es am besten hatte. Er blieb allein, ohne wahre Freunde, die ihn stark machen könnten. Konnte er im Leben erfolgreich sein?

LUNGU MIHAI ADELIN

Bacău, Colegiul Național „Gh. Vrănceanu”, Clasa a VII-a

Prof. coord. Herciu Oana

Die Legende von Irrtum, dem Löwen

Ein Irrtum ist ein Fehler, der dadurch entsteht, dass man sich nicht richtig konzentriert, informiert. Er kann wo immer entstehen, aber wir müssen ihn nicht wiederholen.

Der Irrtum hat eine alte Legende. Er passierte als Gott alle Tiere schuf. Im wilden Wald, kämpften die Tiere für Existenz und Vorherrschaft. Sie aßen die kleinen Tiere (Frösche, Eichhörnchen, Kaninchen und so weiter), weil sie ein gutes Leben haben mochten. So blieben die starken Tiere (Löwe, Tiger, Leopard und so weiter), und die kleinen Tiere starben mehr und mehr.

Gott ärgerte sich, weil die kleinen Tiere keine Chance zum Leben hatten. So schuf Gott besonderes Essen für die starken und großen Tiere und sagte:

- Große Tiere, ihr dürft keine kleinen Tiere essen! Sie sind Leben, sie sind Herze, warum esst ihr die kleinen Tiere? Ich habe besonderes Essen für euch geschaffen, aber ich habe kein Vertrauen, dass ihr die Tiere nicht esst. Deshalb habe ich den kleinen Tiere zwei Leben gegeben. Wenn ihr vergisst was ich will, gehen die Tiere von euerem Munde aus und sie sterben nicht!
- Danke, Gott! sagten die kleinen Tiere.
- Das ist für euch, kleine Tiere! Ihr habt das Recht zu Leben!

Die großen Tiere waren sehr böse, aber Gott war sehr stark und sie konnten keine Dinge machen. Sie versuchten sich daran zu gewöhnen, aber das Essen war sehr wenig . Sie wollten kleine Tiere essen, aber sie durften nicht. Das war sehr schwierig für die großen Tiere.

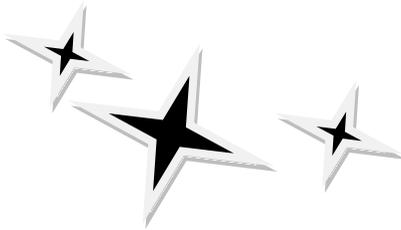
Der König von dem Wald hieß Irrtum und er war ein goldener Löwe mit herrlichen Mähne. Er war sehr böse weil er keine Tiere essen durfte. Aber, eines Tages, war er sehr gierig und vergaß alles.

Er sah einen köstlichen Frosch und wollte ihn essen. Er fing den Frosch sehr schnell und bereitete sich ihn zu essen vor. Aber wenn Irrtum den Frosch in seinen Mund stieß, sprang er hinaus und begann zu weinen.

- Warum wolltest du mich essen? fragte der Frosch.
- Weil ich...weil du köstlich bist, aber...
- Irrtum war sehr verwirrt.
- Aber warum darf ich dich nicht essen?

- Hast du vergessen? Irrtum! Wir, die kleinen Tiere, haben zwei Leben! Gott sagte es euch, den großen Tieren, ihr dürft nicht die kleinen Tiere essen! Aber Er ist weise gewesen und ich kann mehr leben!
- Tut mir leid!
- Ich akzeptiere dein Entschuldigung. Aber wie können wir die Situation erledigen?
- Irrtum! Allemal wenn jemand fehlt, erwähnt er es mir.
- Du musst etwas lernen: Es ist nicht erheblich wenn du fehlst, aber es ist wichtig es nicht zu wiederholen. Du wolltest mich essen, aber ich kann mehr leben. Falls du mich wieder isst, sterbe ich nicht, weil ich zwei Leben habe. Vergiss es nicht!
- Du bist sehr hübsch und weise, danke schön! Dein Rat ist sehr hilfreich!
So hörten alle Tiere den Rat und vermieden den Irrtum, und Irrtum, der Löwe, blieb in Geschichte.

Die Frösche waren sehr weise und gaben einen wichtigen Rat über Irrtum. Irrtum ist ein normales Ding, weil wir Leute sind, aber wir müssen es nicht wiederholen!

I Limba franceză

BUCATARU ANCA-ROXANA

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a XI-a

Prof. coord. Marinescu Georgeta

L'erreur du Coeur

Oh, vous, stupide Coeur!
Pourquoi vous redresses-vous toujours
vers les chemins menant
vers la souffrance?
seulement à la souffrance,
seulement à la douleur...
Pourquoi vous ne pouvez pas
écouter,
au moins une fois,
l'esprit sage?
Oh, enfant rebelle!
L'amour est désert trop écrasant,
peu importe comment vous essayez,
le coeur donne
toujours ... erreur...

BÎZGAN ALINA

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a XI-a

Prof. coord. Marinescu Georgeta

Illusions

J'ai essayé de mettre mes pensées en ordre
Mais le résultat ne m'a pas impressionnée
Je regardais, solitaire et déçue
Les quatre rangées mal rédigées
Représentation apparemment
Début de chef-d'œuvre qui allait changer ma vie
Je relis trois - quatre fois
Les mots perdent rapidement ce qu'ils signifient
Je griffonne deux lignes indéchiffrables
J'ai supprimé la gomme du crayon

J'ai effacé si durement
Et la feuille mince a été cassée
Marquer mon échec
Par une dépression non uniforme
Je riais d'un ton sarcastique de ma propre stupidité
Et j'ai jeté tout dans un coin sombre
Pour ne pouvoir m'appeler de la manière
Ma seule erreur.

BURLACU BIANCA

**Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a X-a
Prof. coord. Marinescu Georgeta**

Erreur

Je suis désespérée ...
ou heureuse ...
ou ennuyée!
Il n'y a rien comme avant
Ni mes yeux dans le miroir,
Pas de miroir, je les vois ...

Vous êtes comme avant?
Oh, avant ...

Vous êtes comment?
Mes yeux voient un miroir.
Tu es mon miroir?
Peut-être que oui, parce que vous n'êtes plus comme avant ...
Mais cela englobe à la fois miroir.
Êtes-vous là?
Ou est-ce juste moi
et des miroirs?
Bien sûr le miroir montre une erreur.
Oui!

BUTĂ BIANCA

**Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a XI-a
Prof. coord. Marinescu Georgeta**

Des erreurs

Nous sommes tous spéciaux
Vous ne pouvez pas le remarquer
Le caractère, l'intelligence, la diversité
Nous sommes probablement *des erreurs* de Dieu...
Mais nous savons pour créer ce qui est beau
Comme nous avons créé l'amour et l'art
Mais nous avons créé aussi ce qui est mauvais
Comme la haine et la guerre,
La discrimination et le terrorisme ,
Ce sont probablement *des erreurs* de la vie
Comme je le disais d'ailleurs
Nous sommes tous spéciaux
Enfants de Dieu ou ERREURS
Chaque jour nous apprenons la différence
entre le bien et le mal .
Nous ne réussissons pas toujours du premier coup
Mais nous apprenons de nos erreurs
Et nous cherchons à faire mieux après .

ENE OANA-MARIA

**Buzău, Școala Gimnazială „G. E. Palade”, Clasa a VII-a
Prof. coord. Bold Oana**

Ca va ?

Ca va? Tu es ici? Je ne te vois pas,
Mais je te sens dans tout mon cœur.
Je t'aime, je t'aime comme un enfant qui tombe sur la terre.
Ça va? Je sais que tu te cache quelque part où je ne te peux pas trouver.
Mais je t'aime encore,
Bien que je sois une douce erreur.
Et maintenant je te rêve et je veux te toucher

Ça va? J'ai commencé à chanter.
Mais tu ne m'écoute pas.
Tu as bâti un monde à toi
Et je ne le vois pas.
Je reste ici et je pleure comme une étoile.
Je pense que ma larme est une erreur globale.

Les rêves d'hier

Hier, je me suis promenée parmi mes rêves
Et j'ai commencé à comprendre mes erreurs.
J'ai vu trop de choses, j'ai entendu trop de chansons.
Je suis plus triste que toi, mais tu vis une autre vie
Et je ne peux pas te chercher
J'ai fait beaucoup d'erreur.
Premièrement, je t'ai fait confiance
Et j'ai cru que c'était une belle alliance.
...Avec mon âme
Qui touche le ciel comme une flamme.

PATRAȘCU MĂDĂLINA-ANDREEA

Bacău, Colegiul Național „Ferdinand I”, Clasa a XII-a

Prof. coord. Grozav Nicoleta

Une erreur qui vaut une vie

Derrière les barreaux, une erreur judiciaire...
À quoi penses-tu ? À quelque chose d'amer ?
Ce n'est pas très simple, c'est en fait une lutte
Contre les erreurs et contre l'injustice,
Pour réprimer ce que les grands juges disent.
Mais les sentiments de celui qui souffre
Qui va les assumer, qui va les comprendre ?!
Le temps passe lentement, les jours sont infinis
Près des hommes qui ont commis les plus cruels faits.
Tes amis sont soupçonneux, même ta famille,
Et toujours une simple question t'assaille :

Pourquoi ? Qui en est responsable dans toute cette affaire ?
Personne... car celle-ci a été une faute involontaire.

Une erreur, c'est naturel !

Chimie, physique, mathématiques et d'autres sciences
Ont rencontré, c'est naturel, des erreurs et discordances.

À cause de la fatigue ou de l'inattention
Même les savants ont tiré de fausses conclusions.
La faiblesse de notre nature humaine, en effet,
Est celle qui ne laisse pas que tout soit parfait.
Mais sans de telles erreurs, il est absolument clair,
Aucune vérité ne viendrait à la lumière.

LAZĂR MIHNEA-ȘTEFAN

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a XII-a

Prof. coord. Marinescu Georgeta

L'erreur

C'est comme la peur,
D'avoir un froid coeur,
Comme un collectionneur de timbres.
Mais cet homme,
A une grande honneur,
D'être un possesseur,
De quelques moments,
Très, très importants,
De nos vies,
Donc, j'espère à nouveau,
De trouver ce chicaner,
Au fond de mon coeur...
C'est Dieu.

PETRESCU IUSTINA

**Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a IX-a
Prof. coord. Marinescu Georgeta**

Erreurs

Une erreur de lire
Peut causer de la confusion.
Une erreur d'écrire
Peut conduire à une mauvaise décision.
Chaque erreur a une conséquence.
Si un médecin commet une erreur
Un patient peut perdre son existence
Ou il peut perdre sa confiance en tout docteur.
Cependant, je crois que toute erreur,
Elle représente un hasard,
Une chance écrite de la couleur,
Dans nos vies, dans nos cœurs.

POPA ANA-MARIA

**Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a X-a
Prof. coord. Marinescu Georgeta**

Le mirage de l'amour

Je l'ai perdu celui qui était avec moi,
qui me comprenait et qui m'aimait.
Je suis solitaire dans un coin de mon cœur
qui est plein de souffrance et de douleur.

Mais l'histoire triste que je me rappelle
est juste une fantasmie pour me consoler.
Je pensais qu'il m'aimait comme je l'ai adoré à mon tour,
mais je ne savais pas que j'imaginai l'amour.

Il reste juste une mémoire
de l'amour perdu et vraiment trouvé;
un fantôme dans le miroir,

un fantôme qui hante mes rêves.

C'était une erreur de croire cette fiction
parce qu'il n'y a rien de plus qu'une grande déception.

RĂCHITEANU SABINA-DANIELA

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a XII-a

Prof. coord. Marinescu Georgeta

Même erreur

L'amour est si difficile à comprendre
L'amour est si compliqué à apprendre.
Et les gens ne comprennent pas
Que l'amour c'est comme ça.
Il ne faut pas se séparer
après s'être querellé.
Il faut seulement accepter
Que l'autre a gagné.

Nous avons tous fait la même erreur
Nous n'avons pas ouvert le coeur.
Les gens se séparent
Les gens en ont marre.
Les gens qui n'ont pas pardonné.
Sont ceux qui n'ont pas aimé.

Nous avons tous des défauts
Mais les gens qui partent... ça sonne faux.

Qu'on offre des fleurs
Qu'on nage dans le bonheur
Mais moi je connais les pleurs
Ils sont signés du malheur.
Écoutez, parlez, aimez
Et puis réfléchissez!
Quelle erreur avez-vous faite?
Quelle erreur gâcherait la fête?

STOICA ROXANA-IOANA

Bacău, Colegiul Național „Gheorghe Vrănceanu”, Clasa a X-a

Prof. coord. Cojan Mihaiela

Les étoiles ne peuvent briller sans l'obscurité

Mon cher journal,

Cette première page que je t'écris est, aussi, la dernière. Je suis très loin de la maison, je suis partie vers l'inconnu pour découvrir l'univers et tout ce qu'il cache. Et je suis arrivée ici, sur la Terre, un endroit plus que bizarre et bien plus différent que tout ce que je connaissais avant.

Je n'écris pas pour toi seulement, mais pour tous ceux qui veulent trouver la vérité absolue. Je voudrais que ce petit fragment traverse les quatre coins du monde pour faire connaître ma vie exceptionnelle et mon destin réservé à l'incertitude. Voilà mon histoire!

Je suis Ophélie, une fille parfaite. Et quand je dis parfaite, c'est exactement ce que je veux dire. Ce n'est pas une métaphore ou une blague. Je suis née sur la planète « Perfectia » et j'ai l'aptitude d'utiliser une demie de la capacité de mon cerveau, quelque chose d'hallucinant pour un homme. Donc, je suis incapable de faire des erreurs, même les plus petites. Elles n'existent pas pour moi, étant donné que sur ma planète le mot « erreur » n'a même pas été inventé. J'ai vécu dans une perfection absolue, ma vie était sans faute. On ne disait que la vérité et nous étions tous amis l'un de l'autre. Mais tout cela me semblait ennuyeux... Pour un adolescent de seize ans, la monotonie et la routine n'étaient pas les conditions les plus désirés. J'obtenais tout ce que je voulais sans le moindre effort, je pouvais être tout ce que je m'imaginais. Le problème est que tout le monde pouvait atteindre la même performance simplement par la volonté et nous étions tous presque identiques. Nous n'avions pas de diversité, nous étions comme les pages d'un livre avant d'être écrites et animées par l'histoire: vides et tristes. La vitalité manquait entièrement...

Donc, j'ai pris mon courage à deux mains et j'ai décidé de partir, n'importe où, mais PARTIR! J'avais entendu beaucoup de choses intéressantes sur La Planète Bleue et j'étais très curieuse de découvrir les « hommes » et leur comportement, leurs coutumes. J'étais fascinée de tout ce que la Terre signifiait et je voulais savoir encore plus. Alors, j'ai organisé une équipe d'aventuriers et un jour, j'ai fait mes bagages et je suis partie en fusée vers la planète des opportunités.

À mesure que je m'y approchais, tout semblait encore plus beau.

La Terre paraissait un coin d'Eden d'une richesse naturelle accablante. Finalement, je suis arrivée et je suis restée bouche bée devant l'agglomération et le bruit qui m'entouraient. J'étais dans un monde étrange effrayée de ce qui se passait. J'étais au courant avec leurs moyens de transport, donc j'ai pris le train vers un hôtel où j'avais réservé une chambre pour une semaine. Quand j'ai voulu descendre, le premier signe que quelque chose de bizarre se passait sur cette planète est apparu: j'ai trébuché dans les escaliers. Comme habituellement je ne faisais jamais d'erreurs, cela m'a rendu très inquiète. J'ai pensé que j'étais fatiguée et que j'avais besoin de quelques heures de détente pour me sentir mieux. Mais cela n'était que le début.

Le lendemain matin, je me suis levé et j'ai commencé à chercher la clé de la chambre car je ne me souvenais plus où je l'avais lâchée le soir précédent. J'étais paniquée car je n'avais jamais expérimenté la perte de la mémoire. En plus, j'ai crié à mon collègue et je lui ai demandé de s'en aller pour que je reste toute seule. C'était une grave erreur de comportement et j'ai ressenti un grand regret. Je ne pouvais pas croire que je faisais des choses aussi méchantes. Les surprises ont continué quand il est revenu. Il a trouvé la clé et m'a pardonné pour ce que j'avais dit. Il est impressionnant de voir la manière dont les hommes fonctionnent. Ils font des erreurs, mais ils regrettent et ils se pardonnent l'un l'autre. Cette preuve d'amitié et de bienveillance m'a rendu contente d'avoir l'occasion de comprendre tout cela et d'essayer de faire de même.

Toute la semaine a été une chaîne d'épreuves de courage et de résistance car j'observais partout des erreurs: au magasin, dans les rues, à la télévision, tout le monde faisait des fautes mineures ou graves, mais personne ne paraissait être préoccupé de cette situation. Ils essayaient d'affronter tout ce qui arrivait et à mon opinion, c'est ça la vraie force: être capable de dominer ce qui peut nous dominer.

À la fin du séjour, j'étais prête de repartir et je voulais apporter sur ma planète tout ce que j'avais appris sur Terre. Les hommes peuvent être de toute sorte: méchants, égoïstes, paresseux mais ils sont aussi très aimables, pleins d'énergie et de vitalité. Ils sont prêts à apprendre et à enseigner. Ils font des erreurs mais ils assument la responsabilité pour ce qu'ils font et essaient de ne pas répéter la même faute. Donc, ils évoluent et deviennent ce qu'ils sont: des êtres vivants avec une âme et une conscience. Ce sont des personnes imparfaites mais, telles qu'elles sont, c'est parfait!

Néanmoins, je ne suis pas partie. J'ai fait une dernière erreur, qui a été fatale. Je suis tombée amoureuse et les frissons de l'amour me

tiennent captive dans mon propre cœur. Je ne peux pas renoncer à tout ce que j'ai découvert ici. Je suis quelqu'un d'autre et je veux rester ici. C'est incroyable à quel point une personne peut changer, même sa vie entière, mais c'est ça la beauté de cette planète! Elle est absolument imparfaite, mais une vie sans erreurs est une vie sans esprit. J'ai choisi ce monde noyé dans ses propres erreurs car nous ne pouvons pas découvrir le contentement sans beaucoup travailler pour notre but et sans dépasser les obstacles. Telles les étoiles qui ne peuvent pas briller sans l'obscurité.

Pour tous ceux qui arrivent à lire cette histoire : réjouissez-vous de ce que vous avez et acceptez la vie telle qu'elle est, un voyage spirituel vers l'accomplissement personnel où les erreurs sont des obstacles constructifs qui nous emmènent encore plus près de notre destination.

TANȚOȘ IOANA

Bacău, Colegiul Național „Ferdinand I”, Clasa a V-a

Prof. coord. Stanciu Florentina

Le gamin inattentif

Un petit garçon
Très empressé
Sortit de sa maison
Sans s'assurer

Il voulut traverser
Mais il n'a pas observé
Un cycliste qui roulait
A toute allure
Sur la chaussée

Le choc a été violent
Il a tourné
Puis est tombé
Tout en gémissant

Heureusement il s'est relevé
Mais le cycliste l'a blâmé
En le conduisant

En le confiant
A ses parents

Une petite - grande erreur

Il était une fois
Dans un lointain pays
Un bon pêcheur
Qui aimait ses poissons aussi

Ceux qu'il n'aimait pas
Les capturait et les portait
Chez un vieux marchand
Que tout le monde connaît

Un jour, quand il restait près de son lac
Et il mangeait calmement son déjeuner
Il a vu trois poissons étrangers
Et il a voulu les capturer

Après cette opération excellente
(Car il les a pris dans un instant)
Le pêcheur a commencé à pleurer
Il a capturé ses poissons préférés

VIZITIU ALIN-ȘTEFAN

Bacău, Școala Gimnazială Nr. 10, Clasa a VII-a

Prof, coord. Ciobanu Gabriela

Les erreurs sont les portes de la découverte

Dans une nuit enneigée d'hiver quand il pleuvait avec des fleurs parfumés, dans la petite et mignonne ville „Le paradis sur terre” s'entendait un cri très aigu qui perçait les tympans de tous mes voisins heureux. Ce cri venait de l'hôpital municipale où je me naissais moi avec mon nom „Opposé”. J'étais un enfant „spécial” car j'avais un œil en plus. Les médecins disaient que je me suis né comme ça à cause d'un problème

génétique. Mes sourcils étaient unis et je paraissais triste. Quand je suis sorti de l'hôpital le matin et que les habitants de la ville m'ont vu ils ont commencé à crier et à rire de moi. Je ne me suis pas effrayé, j'ai grandi avec l'idée que j'étais une erreur et j'ai accepté ma vie. Mais pour avoir des amis j'ai caché mon défaut de naissance. Après un temps, j'ai décidé d'aller à l'école et j'ai commencé à avoir beaucoup d'amis. Mais mes amis n'ont jamais su qui j'étais en fait car je leur ai dit que je venais d'une famille riche et que mes parents étaient millionnaires. Mon meilleur ami était Claire, une fille qui m'aimait bien et qui pouvait me calmer et m'éclaircir quand je faisais de faute.

Ma vie a continué paisiblement jusque au jour de mes dix-huit ans, quand J'ai décidé de fêter mon anniversaire avec mes camarades de classe. La fête a eu lieu à douze heures dans ma classe, j'étais entouré par mes amis. Je pense que ça a été la première fois dans ma vie quand j'ai été heureux mais je ne savais pas que ça allait être la dernière. Pendant que je riais la télévision s'est allumée à cause d'une cour circuit et sur l'écran est apparue une photographie avec moi où se voyait mon troisième œil. Claire a commencé à pleurer et tous mes amis ont couru après elle, me laissant tout seul.

Le jour de mon départ a été très triste car mes parents ont commencé à pleurer et personne n'est venu me dire au revoir même pas Claire. Je suis monté dans une voiture d'armée et je suis parti vers la station de lancement. Là-bas j'ai pris mon costume d'astronaute et j'ai respiré encore une fois l'air fraîche de la terre. Je suis monté dans la fusée et je suis parti vers Mars, le voyage a duré vingt heures pendant les quelles j'ai commencé à calculer combien de Martiens pourrait être sur cette planète et à chercher de preuves pour montrer à tout le monde que je suis Martiens et que ma place est sur Mars.

Pendant mon trajet, le pilote automatique s'est arrêté et la fusée est partie vers une autre planète. Quand nous sommes descendus de notre nave nous avons observé que le sol était bleu et que nous pouvions respirer sans masque à oxygène ce qui nous a inquiétés car sur Mars la vie n'est pas possible. Nous nous sommes installés dans le seul endroit qui ressemblait à la terre et nous avons construit nos maisons. Après, nous avons commencé à faire des recherches mais en vain. Le temps s'est écoulé et nous nous sommes habitués avec l'idée que nous allons rester bloqués ici pour tout jour. Mais un matin, quand nous nous attendions le moins, des créatures nous ont kidnappé et nous ont emmenés dans leur cachette qui était sous terre. Quand nous sommes arrivés là-bas nous avons été fascinés par toutes

les merveilles qui étaient ici et Monsieur Lisse, qui était notre capitaine a réalisé qu'il s'est trompé car il a fait une faute dans ses recherches.

Après quelques jours d'attente, ces créatures, ont fait quelque chose inimaginable, elles ont tué tout notre équipage sauf moi. Je me suis demandé pourquoi moi, mais j'allais apprendre plus tard. Après cet incident, Darkmock, mon garde et qui devenait mon meilleur ami m'a dit que j'allais devenir leur roi. Darkmock m'a conduit dans la salle du trône où m'attendais tous les autres habitants de cette planète qui s'appellent "Les Bilbogs". Quand je les ai vus, j'ai réalisé que c'était exactement comme moi, tous avaient trois yeux et j'ai compris pourquoi ils m'ont choisi pour être leurs rois. Pendant la cérémonie, j'ai rencontré la princesse Ghena, qui était la plus belle créature de cette planète. Après le couronnement, Le sorcier, Hopmof, qui était la plus sage personne de cette ville m'a expliqué comment fonctionnent cette civilisation. Leur règle principale est la perfection car les Bilbogs étaient en guerre avec les Cigus et à la moindre erreur tout leur système pourrait être affaibli et il pourrait perdre cette guerre et mourir. Hopmof m'a dit aussi que je devais me marier avec Ghena, je lui ai dit que je ne peux pas, mais je devais le faire car maintenant je suis le roi de cette magnifique ville que j'ai dénommée "Opposia".

Après un temps d'accommodation et quand j'ai compris tout ce que je devais comprendre. J'ai réalisé ce que je devais faire et mon but principal était de terminer cette guerre. Je suis même allé parler avec Humbledoor, le roi de Cigus mais nous ne parlions pas la même langue et j'ai pris avec moi un traducteur. Notre conversation a bien commencé et nous entendions si bien jusqu'au moment où mon traducteur a fait une faute dans ce que je disais et Monsieur Humbledoor a compris autre chose et il nous a jetés dehors disant que tous les Bilbogs vont regretter.

Le lendemain, à la porte de notre cité se trouvait l'armée des Cigus qui s'apprêtaient à nous envahir, nous nous sommes mobilisés et nous avons réussi à les repousser. Nous avons fait cela tous les jours mais après un temps nous n'avons plus pu. Tout a commencé quand la plus grande de nos tours d'attaque est tombée à cause d'une erreur de construction, beaucoup de nos gens ont mourut mais le plus grand problème c'est que aussi les autres tours ont commencé à tomber une après l'autre et notre cité est devenue vulnérable.

Mais les Cigus ont réussi après beaucoup d'effort à nous battre, c'était un jour triste pour notre peuple, le ciel était orange à cause d'une erreur faite par nos usines qui ont laissé partir toutes leurs fumées dans le ciel. Le matin avant d'aller signer l'armistice je suis allé voir nos derniers

lanceur de fusée, je suis monté sur un d'entre eux et j'ai vu comment les Cigus venaient vers nous, avec leurs roi, Humbledoor, tous mes sujets étaient désespéré et ils pleuraient, je n'ai pas pu le regarder dans les yeux. Pendant que nous attendions je pensais à ce que je pourrais faire pour eux, et dans le moment quand je m'y attendais le moins la fusée a décollé et je suis parti vers le ciel.

La fusée a explosé et je me suis réveillé au milieu des nuages. Il n'y avait rien, que des nuages. J'ai marché beaucoup de temps et après je suis arrivé dans un temple fait en or. Là-bas, m'attendait Dieu. Quand je l'ai vu, la première fois j'ai eu peur mais il m'a embrasser et il a dit que je ne dois pas avoir peur de lui et que nous devons avoir une discussion.

J'ai accepté mais avec une seule condition, je lui ai demandé de me dire qui m'a envoyé ici. Il a répondu que le lanceur de fusée s'est activé tout seul et que je suis arrivé ici car Dieu m'a guidé.

Notre discussion a commencé, je lui ai demandé pourquoi les gens font des erreurs et il m'a dit quelque chose que je ne vais jamais oublier:

-Cher Opposé, les erreurs sont humaine, tu vois, tous les gens font des erreurs, personne n'est parfait. Tout les gens se trompe ou on tort car personne ne sais tout, mais les erreurs sont en réalité quelque chose bon qui t'aide à découvrir des choses nouvelles qui te conduises vers de nouveaux horizons et qui t'aide à devenir ce que tu es. Je sais que tu crois que tu n'es qu'une erreur mais tu t'es né avec un but bien précis.

- Quel but?

-Tu va le découvrir...

Après ces mots Dieu a disparut et moi je suis revenu sur terre, sur le dos d'un griffon qui s'appelait „Goldof”. Le griffon m'a dit qu'il pouvait se transformer en tout ce qu'il voulait et qu'il devait m'aider à changer le monde et nous sommes partis vers Opposia. Pour faire nos plans nous nous sommes cachés dans la forêt „Greenhouse” où nous avons rencontré Ghena qui avait été banni de sa ville natale et qui nous a aidé à faire nos plans pour reconquérir la cité. Pendant que nous planifiions notre attaque, pendant une nuit, j'ai entendu un bruit bizarre je suis allé voir et j'ai réalisé que Ghena était en réalité Claire. Quand elle m'a vu elle m'a tout expliqué m'a dit que elle aussi elle a un défait de naissance, elle a trois oreilles. J'ai compris pourquoi, après qu'elle a appris que je l'ai menti el m'a pardonné.

Le lendemain nous avons commencé notre attaque, Goldof s'est transformé en rat et est allé dans la chambre de Humbledoor qui a

commencé à crier et a appelé tous les gardes de la cité à l'aider. Pendant ce temps moi et Claire (Ghena où comment vous voulez lui dire) nous sommes monté avec tous les Bilbogs dans une soucoupe spatiale et nous sommes partis vers la terre. Goldof est venu avec nous après avoir sans le vouloir, allumer une bombe qui a tué tous le Cigus.

Quand nous sommes arrivés sur terre, la première chose que j'ai faite ça a été de montrer à tous les humains les Bilbogs. La première fois ça n'a pas été possible à cause d'une erreur de connexion mais après avoir réglé ce problème le monde entier nous a aimé et accepté et en fin j'ai été heureux. Moi et mon peuple nous sommes installés sur une île paisible où nous avons commencé à bâtir notre civilisation.

Après avoir terminé tous les travaux j'ai décidé de me marier avec Claire, à notre mariage a été invité aussi mes parents que je n'avais plus vu de très longtemps et ils se sont installés sur notre île que j'ai nommé Opposia en l'honneur de notre vieille cité.

Les ans ont passé et maintenant le monde entier vient nous visiter juste pour nous voir. Les Bilbogs ont été acceptés et toutes les créatures de la terre vivent en paix.

Un jour, trente ans après avoir fondé Opposia, j'ai reçu une lettre qui venait de Dieu et qui disait :

„Cher Opposé,

Je suis fier de toi. Je ne sais pas si tu te souviens mais il y a trente ans tu m'as demandé quel est ton but. Mon cher, ton but était de montrer à tout le monde que les erreurs sont bonnes et que se ne sont pas les apparences qui compte mais ce qu'il y a à l'intérieur et à dire ce que tu es. A ta naissance tout le monde croyait que tu es une erreur mais ce n'est pas vrai tu a été fait pour changer le monde et je suis fier de toi. Grâce à toi, maintenant, les humains ont découverts des choses nouvelles. Ces choses ne sont pas les Bilbogs, ces choses sont l'amour et l'amitié et le fait que toutes les créatures ont le droit d'être aimé quelque soit leur apparence. Et maintenant sans aucun doute tout le monde sait que „Les erreurs sont les portes de la découverte”

*Je t'embrasse et j'espère de revoir,
Avec reconnaissance
Dieu”*

AANIȚEI RALUCA ELENA

Bacău, Colegiul Național „Ferdinand I”, Clasa a XI-a

Prof. coord. Roșioru Daniela

Errores

Errores...oímos cada día como se nos dice que no tenemos que hacer errores, que tenemos que ser perfectos y conseguir éxito sin errores. En un mundo en cual, por un lado, te dicen que es normal hacer errores y es la única manera para tener éxito y por otro lado oyes que tienes que adaptarte a un patrón, ser como los demás y evitar hacer errores, ¿qué actitud debes adoptar ante el error?

Fernando era un famoso pintor y cuando fue preguntado cual es su consejo para los jóvenes que estudian artes, ha dicho: “ El error es el camino hacia el éxito. No hay mejor profesor que los fracasos que podemos cometer en nuestra vida. Es importante hacer errores en la vida, porque es la única manera de aprender algo de este tiovivo que es la vida. ”

De niño, oía que tiene que pintar sin errores, que es importante respetar algunas reglas y que debe pintar solo que les gusta a las personas con mucho dinero. Fernando se integro a este tipo de mundo, pero un día, pintaba tranquilo, en su taller, cuando su móvil empezó a llamar. En un momento de negligencia, empolvoró una gota de tintura en su cuadro.

Nervioso, empezó a llorar porque tenía que mandar ese cuadro a un museo para ser publicado. Sabía que tenía que ser atento, pero fallo y esta situación lo desilusiono. Intento hacer algo para salvar su cuadro, pero no logro algo digno de sus esperanzas, así que paso 4 horas cerrado en su taller. Como pasaba su tiempo allí, se dio cuenta que su cuadro puede ser una obra, que tiene algo aparte y que puede traer la atención. Tiro pintura sobre el cuadro, tratando de ignorar las reglas, los patrones y las voces que le decía que lo que hizo es un gran error. Desde aquel momento, aprendió, que las reglas son solamente unos barreras que se pueden desmoronar y que los errores se pueden convertir en tus amigos.

A ninguna persona le gusta cometer errores, pero cuando los cometes, debes de aprender de ellos correctamente y darte cuenta que los errores forman parte esencial de la superación personal; no debes de sentirte abrumado por la culpa y el arrepentimiento, y analiza cómo puedes aprender de ellos.

CIOBANU ȘTEFANIA
IES Brianda de Mendoza, Guadalajara, España;
1º A Bach (clasa a XI-a)
Profesor: Marta Maria Nunez

El error

El error a equivocarse
En ciertos sucesos de la vida.
El error al enfadarse
Por sin razón ni argumento.
El error ese error que
Nos persigue a lo largo de nuestra vida.
Ese error que hace parte
De nuestra humanidad.
Ese maldito error que
Forma parte de nosotros.
Y es que no hay humano
Que no haya cometido algún error
A lo largo de su vida.
Ya se uno leve o uno inmenso
Siempre realizamos ese error
Sin darnos cuenta.
Siempre persiguiéndonos.

ABIGAIL BAUTISTA CALIX
IES Castilla, Guadalajara, España; 2ºB (clasa a VIII-a)
Profesor: Ana Isabel Garcia Lamparero

Los errores

Los errores son los pasos en falso
que cometemos en la vida .
Esos que nos impulsan a seguir adelante
y a pasar la página del libro llamado "vida"
Son los pétalos de rosa secos
que el viento se lleva ,recordándonos
que debemos elegir la vereda correcta.

Son las huellas que se dejan en la arena ,
pero que las olas del éxito se llevan.
Son sin lugar a dudas las más amargas
lecciones que se pueden experimentar ,
por eso, debemos corregirlos y escarmentar
de ellos ,algunos son sucesos que nos ayudan
a cambiar para bien, otros son malos, pero, eso
es lo que son, al fin y al cabo, ERRORES.

ANGELS PLACENCIA

IES Castilla, Guadalajara, España; 2ºB (clasa a VIII-a)

Profesor: Ana Isabel Garcia Lamparero

La definición

Quien lo iba a decir,
una palabra de cuatro letras
podría cambiar la forma de vivir.

Un simple acto
roza la desgracia
con gran impacto.
La palabra rastrera
hace lamentar
a cualquiera.

Miedo al rechazo
por un simple
y estrecho lazo
Y teniendo en cuenta
como funciona el roll,
aquí te dejo la
definición de error.

ANGIE CASTILBLANCO

IES Castilla, Guadalajara, España; 2ºB (clasa a VIII-a)

Profesor: Ana Isabel Garcia Lamparero

Aprender de mis errores

Mi primer error fue la verguenza
Me llevo a cometer muchos mas
Hasta que me di cuenta
Que no corregir un error
Es cometer otro mas

Muchos fracasos de mi vida
Fueron cometidos sin darme cuenta
No vi lo cerca que estaba de ellos
Y me di yo sola por vencida

El fracaso en los estudios
Es la oportunidad de comenzar nuevamente
Si pienso con inteligencia
Y no escucho a la gente

Dejar todo para el final
Puede ser un gran error
Pero la vida tambien
No es problema resuelto
Es una realidad que la debo experimentar

Quiero ser optimista en mi paso por la vida
Y ver una oportunidad
En mis caprichos y errores
Dejando de lado toda la negatividad

Yo se que las personas
No se recuerdan ni son valoradas
Por las veces que fracasan
Sino que se recuerdan por el numero de veces
Que se levantan en cada caida fracasada

Me organizare en las cosas que tienen solución y valor
Mis energías irán con esa dedicación
Pasare de perder energía hablando de mi pasado
Pues quejarme ya no tienen solución

El éxito no es un destino que no llega
Es un viaje que se hace con el tiempo
Siempre sabiendo olvidar nuestros fallos
Y evitando a aquellos que nos lo recuerden

Comprar, fiestas, gastos... es todo superficial
Pasan de gusto y de edad
Lo bueno es acumular amistad, amor y paz
Y compartirlo todo con los demás

Se que los ganadores tienen errores
Dificultades, obstáculos y debilidades
Pero el poder de un equipo
Hace superar, valorar y reforzar la personalidad y la dignidad

Con atención, constancia y ayuda
Cada error que hemos cometido
Se hace menos negativo
Pasan los días y nuestro esfuerzo
Consigue superar todo lo feo y lo negro

No tener un objetivo fue otro de mis errores
Pero con el tiempo he aprendido
A continuar luchando, buscando el lugar
donde yo quiero llegar

Me gustan mis errores vistos en el pasado
Ellos me han ayudado a pensar
Que cometer un error no es negativo
Lo negativo es no corregirlo o hacerlo con otro error

DIEGO ABELLA MARTÍN
IES Castilla, Guadalajara, España; 2ºB (clasa a VIII-a)
Profesor: Ana Isabel Garcia Lamparero

Errores

Errores,
los errores llevan al fracaso,
el fracaso lleva a la derrota
y la derrota
al desasosiego.
Todo falso,
el desasosiego no lleva a ningún lado.
Los errores son misteriosas criaturas
que creemos desgracias,
pero nada más lejos de la realidad.

Son gotas del cielo de una noche tranquila,
invisibles y traviesos duendes
del gran bosque de la eternidad,
son extraños profesores
con métodos nunca antes vistos.

Nuestra vida,
gustos,
ideales y amigos
se asimilan
a un laberinto infinito
del que hay que dibujar un mapa.

Los errores
son cartógrafos
de este laberinto
y nos enseñan que caminos
son callejones sin salida,
para que al final
seamos nosotros
los que encontremos el camino correcto.
Diego Gómez

Da igual
la naturaleza del error,
solo importa
la forma con la que
lo afrontamos.

Errores,
los errores llevan a la enseñanza,
la enseñanza lleva al entendimiento,
y el entendimiento
a una solución.

Una solución lleva a infinitos caminos.

IRENE LOZANO ABAD

IES Castilla, Guadalajara, España; 2ºB (clasa a VIII-a)

Profesor: Ana Isabel Garcia Lamparero

Errores

Todos tenemos errores,
unos mejores y otros peores.
Tú los puedes arreglar,
y también solucionar.
De ellos puedes aprender,
hasta cuando nada vaya bien.
Fracasar y no poderme levantar,
me hace tener más ganas de seguir y continuar.
De ellos no te debes esconder,
debes salir hay fuera y vencer.
Para saberlos afrontar,
tienes que ser fuerte y luchar.
Los deberías reconocer,
pues todos los podemos tener.
De trabas te van a llenar,
pero tú las debes superar.
No se puede entender,
que se siente haciendo las cosas bien.

Pues de los errores se aprende,
eso debe estar siempre presente.
Así que mi consejo final es
nunca dejes de creer,
pues todo al final saldrá bien
y si así no es
es que aún queda historia por conocer.

LAURA GARCIA

IES Castilla, Guadalajara, España; 2ºB (clasa a VIII-a)

Profesor: Ana Isabel Garcia Lamparero

Los errores

Perdóname, nunca pude asumir mi error,
Me fue más fácil echarme a un lado,
disimular,
pensar que nada había pasado.

Decir que lo hecho, hecho está,
sin pensar, en lo mucho que he causado.
pues preferí no darme cuenta
y ahora, lo estoy pagando

Vivir en mis sueños
soñar en mi vida
olvidarme de todo
vivir en una mentira

Me empiezo ha dar cuenta
que de los errores se aprende
que mas vale una disculpa
que mas de cien mil años de culpa.

Por que yo de tanto tropezar
me hice amiga de la piedra
y ella me convenció
a que nunca más le mintiera.

Querido amigo,
permíteme un consejo
no le des la espalda a la vida
sonríela día a día
y si alguna vez cometes un error
por favor asúmelo y pide perdón

Déjate la piel por remediarlo
piensa en la solución
y no pares hasta lograrlo.

LAURA IBARES

IES Castilla, Guadalajara, España; 2ºB (clasa a VIII-a)

Profesor: Ana Isabel García Lamparero

El error de mi lágrima

Esa lágrima,
aquella única lágrima.
Se asoma por tu ojo,
por mi error,
por tu error.
Tal como se asoma ella,
mi error se asoma
para mostrarle al mundo
que tal como tú,
yo también cometo errores.
Vivo con cada error,
lo asumo...
al menos pienso eso,
aunque no sea así,
me miento.
Una mentira,
un error,
un pecado,

eso en lo que la hizo salir,
a aquella única lágrima.

LOLA GONZÁLEZ MARTÍNEZ

IES Castilla, Guadalajara, España; 2ºB (clasa a VIII-a)

Profesor: Ana Isabel Garcia Lamparero

Errores

Causa y consecuencia.
El error que cometí.

Causa y consecuencia.
Por mi culpa
no volveré a ser feliz.

Causa y consecuencia.
Tiempo, ven a mí
y llévate esta angustia
que tanto quiere impedirme seguir.

LUCÍA BRAGADO

IES Castilla, Guadalajara, España; 2ºB (clasa a VIII-a)

Profesor: Ana Isabel Garcia Lamparero

De los errores se aprende

De los errores se aprende,
aunque te parezca sorprendente.
La única persona que no se equivoca
es aquella que no abre la boca.
Lo peor no es equivocarse,
si no aprender a negarse.
Nos caemos y nos levantamos,
tropezamos y resbaldamos.
¿Por qué no aprendemos de ellos
y seguimos cometiéndolos?

No te preocupes de cosas
que realmente no son frondosas.
Hay que ser agradecido,
con la gente que has conocido.
Simplemente valora lo que tienes,
y aprende de tus errores.

LUKAS PLACENCIA

IES Castilla, Guadalajara, España; 2ºB (clasa a VIII-a)

Profesor: Ana Isabel Garcia Lamparero

Los errores

He cometido errores en mi camino,
Y el culpable no ha sido Dios.
¿Sabes que todos nos equivocamos?
Y el culpable es el errado... no otro.

Una mala decisión puede ocurrir,
Sea tomada en un descuido,
O sin descuido aun incurrir,
En algo errado.

¡Y la culpa no es de Dios mi hermano!
Es del humano; incluso hay errores
Arrastrados durante años
Causan al fin, "inesperado" daño.

¿Por qué debemos afrontar errores de otros?
Porque vivimos en el mismo mundo,
Por no haber podido la humanidad ser mejor,
Porque aún no ha llegado el pleno reino de Dios...

El inteligente procura aprender del error,

No estar desesperado ni desprevenido,
Mirar y mirarse con amor, buscar lo mejor,
Y a continuar el camino de Dios, en el mundo...

PAULA CEREZO

IES Castilla, Guadalajara, España; 2ºB (clasa a VIII-a)

Profesor: Ana Isabel Garcia Lamparero

También es vuestro

¿Acaso eres perfecto?
Tu, yo, todos caemos.

La ignorancia nos puede
Y en una gran tiniebla
La humanidad muere.

Pero...solo son errores
Podemos enmendarlos.
Simples males menores.

No nos dejemos llevar
Por el falso encanto del mal;
hay fé, podemos escapar

Debemos esquivar
Los errores humanos,
Tenemos que arriesgar

¿Y si caemos?
Pensemos menos,
Simplemente actuemos.

Salvemos vidas,
Cuidemos de los nuestros...
No más sociedad obstruida
¡El mundo también es vuestro!

RAQUEL ABAD BARQUINERO
IES Castilla, Guadalajara, España; 2ºB (clasa a VIII-a)
Profesor: Ana Isabel Garcia Lamparero

Los errores

Hay muchos tipos de errores,
mejores o peores.
La verdad no te sé decir,
cómo te debes sentir.

Puedes llorar,
puedes sufrir,
pero debes aprender
y dejarlo ir.

Los errores pasan,
la verdad permanece
y las mentiras se desvanecen.

ROCÍO GONZÁLEZ REGIDOR
IES Castilla, Guadalajara, España; 2ºB (clasa a VIII-a)
Profesor: Ana Isabel Garcia Lamparero

Errores

La vida está llena de ellos,
Grandes, enormes o pequeños
Pero yo me pregunto una cosa:
¿Por qué los llevamos hasta tal punto,
Que luego no parecen tener remedio?

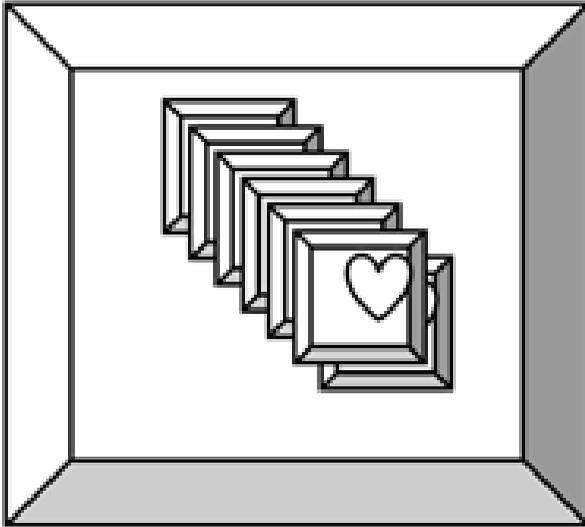
A veces pensamos que no tienen remedio;
O simplemente, no hacemos ni el esfuerzo
Para intentar ponerles freno.
Y el que después se ve en un lío,
Es uno mismo.

En muchas ocasiones,
Nos parecen cosas naturales
De las que no hay que preocuparse;
Pero en el fondo sabemos,
Que hacerlos no es correcto.

Si no los paramos a tiempo,
Nos pueden parecer buenos
Y los que acabáis perjudicados
Sois tú y tus compañeros,
Por mucho que te cueste creerlo.

Así que date por enterado
De que un error corregido,
Puede llegar incluso
A convertirse en tu amigo
Y ha ayudar a los demás a prevenirlo.

Limba italiană

RĂCHITEANU SILVIA-ADINA
Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Clasa a XII-a
Prof. coord. Marinescu Georgeta

L'Errore

Spendiamo troppo tempo a costruire la vita perfetta
Dando agli altri sempre più retta...
Basta seguire la massa
Vivi e basta!

La vita è unica
E sbagliare la rende amletica.

L'errore non è una condanna
Lui è come una mamma,
Non ti rimprovera ma ti insegna
Come crescere ed imparare
Che nella vita bisogna sbagliare.

L'errore è un maestro imponente
Per superarlo devi essere potente.

Presta attenzione e non dimenticare
Che la vita è fatta per sbagliare.

Lasciamo da parte la vita perfetta,
Apriamo il cuore e teniamo stretta
La voglia di amare,
La voglia errare...

MĂRGĂRITĂRELE

Din lucrările premiate la ediția anterioară

SECȚIUNEA CREAȚIE, LIMBA ROMÂNĂ, LICEU

SUBIECTUL I

Realizează un text de factură lirică în care să integrezi următoarele cuvinte:

.....noaptea pe când
Privesc
.....flacăra albastrăde aluni
.....minuni.

Iată.....
.....care trec pe punți
..... gândul.....
Care-ascund

PAVĂL ANDREEA

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”

PREMIUL I

Oniric

Mă tem noaptea pe când ascult străvechiul cânt al atomilor,
Privesc încremenită inefabilul abis ancestral reflectat,
de dulcea flacăra albastră, fir de nisip, siluete de aluni
Criselefantine prin natură purtând ostil trecut scrijelit de minuni.

Iată trandafiria șoaptă mută,ce candidă,absoluta...
O dor visele -copile care trec pe punți mucegăite
Spre pseudoinfinit doar cu gândul îmbibat de rugi ultragiate
Care-ascund sub pleoape coșmarurile-mi alterate de mâine noapte.

ANTAL-BURLACU MIHAELA
Bacău, Colegiul Național „Ferdinand I”
PREMIUL II

Ireversibil

Mă pierd iar in vis, noaptea pe când suspină castanii,
Privesc de departe cum singuri își numără anii.
Iar flacăra albastră ce curmă șoptiri de aluni
Se-nchină la stele și așteaptă minuni.

Iată cum luna își stinge- a ei sclipire,
Pe când visuri care trec pe punte se pierd în noapte.
Si gândul străbate adânci amintiri
Care ascund glasuri și ani și iubiri.

ROTARIU ȘTEFANA-ALEXANDRA
Iași, Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă”
PREMIUL III

Când obosită, noaptea pe când luna sărută văzduhul
Privesc , deși cu ochii închiși, spre un alt tărâm
Și flacăra albastră nu încetează să străpungă mulțimea de aluni
Arde inamicii și lasă la vedere puzderie de minuni .

Iată ochii mei sunt cu totul luminați de scânteile dulci
Câteva ciori de cărbune care trec pe punți de lavă
Trec închistate în gândul lor rugător...și ele ,
Care-ascund neliniștile sorții, nu știu că pot zbura .

SUBIECTUL II

Realizează un text narativ, de minimum 25 de rânduri, care să cuprindă cuvintele: „Cu cât instrucțiunea este mai simplă, cu atât va fi mai dificil să deschizi ambalajul.”

PAVĂL ANDREEA

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”

PREMIUL I

După atâta amar de vreme, Soarele nu i-a reproșat niciodată Pământului: „îmi esti dator!”. Privește ce face o astfel de Iubire! Strălucește tăcut pe cerul propriu al fiecărei molecule.

Solventul timpului dizolvă cruda nostalgie și te simți de parcă te naști în fiecare secundă, în fiecare viață ... Are locul ei organic în spotul de lumină de pe pupila ta abisală, este engramată ancestral în panglicile sucite de milioane de ori care te fac pe tine...TU!! Ascunsă ticluit în spinarea plăpândă a gândurilor.

Venele întortocheate împăienjenindu-ți mâna, clocotesc în venă de parcă armonioasele-ți viscere zbânțuite tocmai au deschis o sticlă de apă minerală, iar bulbucii nou-născuți se iau la goană amețitor accelerându-ți iminent dinamica neștiută a fluidelor.

Ancestralul puls organic al naturii îți dictează o poruncă dulce într-o limbă pe cât de armonioasă, pe atât de tainică, iar tu moale și sulfuros de gânduri, un culcuș vidat de siguranță. În azotatul de argint ale al simțurilor tale, se pitesc neștiut siluete suave ce nu-ți aparțin prin natură. Iremediabil înglobează extazul, nebunia, indiferența, patosul, moartea, durerea, vinul, rugina și culoarea.

Permutări amețitoare de gri luate câte cărămiziu sau banale combinări absurde de negru luate câte plumb sau cupru. Cicluri irepetitive, conversații anaerobe, interminabile mecanisme ingenioase, infinite impulsuri sclipitoare, toate se întâmplă într-o viață-copilă.

Dar TU ești o marionetă obiectivă care nu se abate în veci de la instrucțiunile păpușarului.

Cu cât instrucțiunea este mai simplă, cu atât va fi mai dificil să deschizi ambalajul. Dar sforile lungi de poveste nu îți vor cere asta, căci Ea știe că e peste putințele tale organice umane.

Ești în pseudo-control asupra moleculelor tale, căci el ascund de fapt, întregul Univers în structura lor divină. Păpușarul maestru? Iubirea!

SUBIECTUL III

Imaginează, în minimum 20 de rânduri, un dialog care s-ar putea petrece în următorul decor:

PAVĂL ANDREEA
Bacău, Colegiul Național
„Vasile Alecsandri”
PREMIUL I

(Individ gol, ghemuit, cu capul în pumni. Un zgomot infernal, scurt, cuprinzător. O zdruncitură.)

Îngerul: Nu te speria, se va întâmpla mult mai des de acum înainte. Mama ta a strănutat, ești în siguranță!

El: Ce este „mama”? Eu te am doar pe tine, nu îmi mai trebuie nimic.

Îngerul: Mama ta este tot ce te înconjoară: culcușul cald, pereții moi, mișcările lente și constante, milioanele de celule ce se perindă zilnic prin fața taacompaniate de râuri de sânge. Mama ta te va ghida și te va ocroti când eu nu voi mai fi.

(E primul pe care îl am și care nu își dorește să își cunoasca mama. Mi-e simpatic!)

El: Mă obosești cu toate explicațiile tale. Dar eu ce sunt?

Îngerul: Ești un embrion! Stadiul dintre nimic și viață.

El: Nu îmi amintesc să fi fost nimic...

Îngerul: Asta pentru că nu te-ai născut încă. Și nu îți vei aminti oricum de mine, nici de locul acesta când vei afară. Rolul meu este să îți vorbesc, să te păzesc și să îți formez instinctul. Cei de afară nu îl pot explica. Aceasta e singura mea menire...

(Zgomotele se înmulțesc. El se simte împins de la spate și tras de picioare de o forță invizibilă căreia nu i se poate opune.)

Îngerul: El, aş fi crezut că vom avea mai mult timp... Lectia Iubirii și a Durerii nu ți-am spus-o, dar presupun că lumea exterioară te va învața mult mai bine decât aş fi putut eu să o fac.

El: Mi-e frică! Nu pleca, nu mă părăsi!

Îngerul: O vei cunoaște în sfârșit pe mama ta, vei lua prima gură de aer, vei afla darul cuvântului și minunea privirii, vei face primii pași! Vei avea o viață incredibilă, iar toate încep acum!

(Lumină orbitoare. El se încalță involuntar și urcă tăcut scările)

Îngerul: Drum bun, copil drag! Te voi ocroti mereu!

ANTAL-BURLACU MIHAELA
Bacău, Colegiul Național „Ferdinand I”
PREMIUL II

Trezește-te, este timpul să te trezești! Domnisoară, te rog, trezește-te!

Luminile se aprind una câte una, după care se sting. Nu-mi mai dau seama unde sunt și cum am ajuns aici.

-Ce se întâmplă? Cine sunteți voi?

-Vă vom răspunde imediat la toate aceste întrebări. Sunteți în Atemporal și va trebui să plecați imediat de aici!

-Atemporal? Nu înțeleg! Erean în camera mea. Cred că dormeam. Nu mai știu ce se întâmplă! Stați puțin ...este un vis! Visez, nu-i așa? Trebuie să visez, trebuie să fie doar un vis. Privesc cu speranță, fericită că în sfârșit am elucidat misterul.

-Nu, nu este un vis. V-am mai spus : sunteți în Atemporal.

V-am avertizat să nu intrați aici, dar acum este prea târziu, ar dacă nu veți pleca imediat, poarta se va închide. Nu ne permitem să avem astfel de „musafiri”. Aceasta va însemna că toată ordinea din Atemporal să fie distrusă. Vă rugăm să plecați!

-Să plec? Să plec? Îmi pierd cuvintele. Repet fără să mă pot opri, căci nu știu ce ar trebui să însemne acest „să plec”.

-Totuși, nu înțelegeam cum ați putut intra aici. Poarta era închisă atunci când v-am găsit, iar poarta era singura cale de intrare.

Îmi revin. Acum înțeleg ce este Atemporalul. Totul devine atât de clar!

-Știi cine sunteți. Mă întreb cum de voi nu mă recunoașteți. Nu a trecut atât de mult timp. Cred că ar trebui să fiu mai atentă cu poveștile mele sau într-o zi mă vor cuprinde cu totul. Este a doua oară când mă rățăcesc aici.

-Aici? A doua oară?

-Vedeți voi, eu sunt Creatorul povestii. Aceasta nu este o lume ca cea în care trăiesc, ci este o poveste. Totul este imaginație. Iar imaginația m-a adus încă o dată aici. La revedere, dragi personaje! Este timpul să mă întorc.

ROTARIU ȘTEFANA-ALEXANDRA
Iași, Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă”
PREMIUL III

Personaje:

Eda, 16 ani

Mama Edei

Mama Edei: De ce ții morțiș să te depărtezi? Crezi că acolo sus e mai bine?

Eda: Nu știu! Nu voi putea ști niciodată dacă nu mă lași să încerc.

Mama Edei: Nu îți permit să încerci! Eda, tu ești fetița mea? De ce crezi că ți-aș dori răul? Eu știu ce-i mai bine pentru tine.

Eda: Dar nu vreau să mă încălz! Acești papuci par să fie acoperiți cu otravă. Mă strâng, îmi fac răni, simt ca îmi ciopârțesc piciorul.

Mama Edei: Și ce? Te vei obișnui. Și eu m-am obișnuit.

Eda: Recunoaște! Spune-mi adevărul! Când te-ai obișnuit?

Mama Edei: Încheiem subiectul, Eda!

Eda: Nu, nu încheiem subiectul, mamă! Nu vrei să-mi spui cum te-ai obișnuit pentru că nu vrei să recunoști că ai rămas fără picioare. Ai mers pe pământul acesta cu papucii și nu ai reușit să reziziți. Dacă urc pe scară nu trebuie să mă încălz. Nu trebuie! Pot merge în lume pe scară și, deși va fi incomod uneori, voi fi fericită!

Mama Edei: Eda, poți cădea de pe scară! Tu nu înțelegi? Despre sta e vorba. Dacă cazii, nu se știe cum te vei mai ridica. Pământul e asemenea focului. Te vei topi! Dar dacă te încălzi, nu vei mai cădea niciodată și...

Eda: Dar voi suporta chinuri veșnice!

Mama Edei: Merită!

Eda: Ba nu merită! Rămas bun, mamă!

(Eda urcă pe scară, unde o acaparează o lumină orbitoare. Mama Edei încălțată cu ghetetele ei plângând și strigând la Eda)

SECȚIUNEA CREAȚIE, LIMBA ROMÂNĂ, GIMNAZIU

SUBIECTUL I

Redactează un text narativ de minimum 20 de rânduri, care să aibă ca deznodământ enunțul:

„Pașii lui s-au pierdut în noaptea care se așternea peste orașul cu alei străjuite de tei bătrâni...”

VASILIU IOANA-ROXANA

Bacău, Școala Gimnazială „Al. I. Cuza”

PREMIUL II

Singurătate...

Peste orașul pustiu se așterne haina nopții cu fantasmеle ei de cleștar, cu regina-i de marmură, parcă îmbiind umbrele fantomaticе ale clădirilor părăsite să se trezească la viață. În acea liniște mormântală răzbate ecoul pașilor mei repezi și, din când în când, al unui oftat ușor, al unei speranțe ce zboară odată cu timpul. De când mă știu sunt singură, doar eu, orașul și uneori, câinele meu loial, în rest, nimeni. Cândva acest colț uitat de lume era ticsit cu oameni, cu veselie și armonie, însă, de când Draco a pus stăpânire pe ținut, prieten îți e vântul, tată – soarele și mamă – luna. Dar nu mă plâng... m-am obișnuit să cutreier străzile sub clarul lunii, să alerg neconținut sub mângâierea zorilor și să vorbesc cu foșnetul frunzelor... Însă azi ceva e ciudat... Luna strălucește mai puternic, ca și cum ar fi un portal spre altă lume mai bună, mai... populată. Stelele pălesc încet, iar vântul nu mai adie nici măcar un pic, de parcă ar fi încremenit. Faith începe să scheaune ușor și se ascunde în brațele mele tremurânde...

În depărtare se aud câțiva pași înfundați și brusc realizez.... Nu sunt singură! Calc cu grijă pe dalele atinse de timp și, cu mișcări de felină, mă

ascund dibace printre dărâmături pentru a observa mai bine „prada”... E un băiat...

Razele lunii îi luminează chipul înbujorat, lăsând în părul probabil negru dăre neglijente și albe. Ochii, poate verzi, se plimbă jucăuși cercetând terenul. E înalt, zvelt și destul de pierdut. Îmi fac curaj și mă apropii neștiind ce să-i spun, dar începe el:

–Unde sunt? Întrebă pe chip citindu-i-se îngrijorarea.

–În Orașul de Cerneală, se aude vocea mea frântă.

Se încruntă brusc și spune pe un ton jos, doar ca pentru el: „Trebuie să ajung înapoi în carte! Mo și Meggie au nevoie de mine!...” . Apoi s-a întors și a plecat alergând spre marginea orașului, aruncându-mi un „Mi-a părut bine.” și vocea sa frângându-se în aer, eu reușind să-i aud doar numele...

–Farid, Farid!... l-am strigat răgușită, însă era prea târziu... singura persoană pe care am văzut-o în ultimii ani a plecat și pașii lui s-au pierdut în noaptea care se așternea peste orașul cu alei străjuite de tei bătrâni...

SUBIECTUL II

Redactează un text de minimum 8 versuri, care să poată fi încadrat în genul liric. Vei folosi cuvintele *pagină, vis, privesc, răsare*. În text vor fi prezente mărci lexico-gramaticale ale eului liric.

GĂINARU GEORGE-SEBASTIAN

Galați, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”

PREMIUL I

Epilog

M-am pierdut
de-un secol
și câteva ore
printr-o mie de pagini
albe și nescrise
de Etern

M-am pierdut

de un deceniu
și doua-trei minute
în razele unei luni de
gheață
ce nu mai răsare și
pentru mine

M-am pierdut
de o veșnicie și
vreo douasprezece secunde
în tabloul unui Univers
ascuns în
neiubire

... și m-am găsit,
după o viață
aruncată în
eter,
pescuind nori,
în mijlocul mării,
incapabil de a mai
deschide
umbra visului ce-l cer

HRESTIC MARIA LUIZA
Vaslui, Negrești, Școala Gimnazială „Mihai David”
PREMIUL III

Apus

Privesc ca prin vis,
Cum soarele
Răsare.
Razele m-au atins,
Dar Căldura
Dispare.
Am ajuns să privesc

Viața
Cum moare.
Pagină după pagină,
Vis după vis,
Răsărit după răsărit,
Lacrimă după lacrimă...

Pic

pic

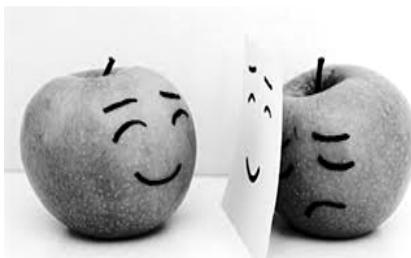
pic

Am apus.

SUBIECTUL III

Redactează un dialog de 15-20 de rânduri, inspirat de imaginea de mai jos.

**GĂINARU GEORGE-
SEBASTIAN**
Galați, Colegiul Național
„Vasile Alecsandri”
PREMIUL I

-Ești aici?

-Nu...

-Când ai plecat? De ce nu mi-ai spus?

-Era prea târziu .

-Prea târziu pentru ce?

-Prea târziu ca să-mi recapăt fericirea...

-Dar erai fericit! Zâmbeai!

-Totul a fost o iluzie...nu mă vezi?!Am rămas doar...

-Doar ce?!

-Doar un suflet care se deplasează pe un plan ondulat, nedefinit, doar un suflet care trebuie să treacă dealul ca obstacol al sortii , doar un suflet care circulă sub zodiile unui destin implacabil, ce-și are suișurile și coborâșurile , înălțările și cufundările de nivel... în ritm repetat , monoton și fără sfârșit .

-Și nu poți fi iarăși fericit?

-Nu...

- De ce? Mereu există o cale!
- Eu m-am pierdut.
- Unde?
- În mine însumi... Aud culori și văd sunete...

VASILIU IOANA-ROXANA,
Bacău, Școala Gimnazială „Al. I. Cuza”
PREMIUL II

–Ce ai pățit? m-a întrebat cândva un prieten, mai mult formal decât din curiozitate.

–Nimic, sunt bine, i-am răspuns simplu crezând că își va da seama singur că ceva nu e în regulă. Mi-a zâmbit simplu și sincer și a plecat...

A doua zi, la fel, fără prea multe vorbe, ne-am salutat, însă nu a realizat că zâmbetul mi-e fals.

Doar a treia zi, o altă fată, nu o străină s-ar putea spune, a venit la mine...

–Suflet rătăcit, de ce râzi dacă inima ți-e frântă? a rostit cu atâta tandrețe, cu calm, cu ochii scăpărând de neliniște, ca și când dorea să știe ce mi s-a întâmplat.

Pentru prima oară în ultimele zile am răspuns sincer, zâmbind:

–Nu știu... Nu am reușit să-mi dau seama, dar de ce crezi că frunzele cad în fiecare toamnă doar ca să revină mai verzi primăvara?... De ce crezi că păsările pleacă și se întorc, de ce? m-am interesat printre lacrimi.

–Pentru că așa e viața... Pentru că ce e frumos trece doar ca să se întoarcă mai fascinant, mi-a șoptit.

Atunci am plâns, am vărsat tot amarul ce-mi îneca sufletul și îmi îngrădea zâmbetul și am surâs când am realizat...

–Mulțumesc, mamă!... Mulțumesc că nu m-ai lăsat să mă pierd în tristețe...

HRESTIC MARIA LUIZA

Vaslui, Negrești, Școala Gimnazială „Mihai David”

PREMIUL III

Prin lume

Personaje: MAMA și FIUL

O cameră îngustă, decorată în stil vechi, un pat, un fotoliu și o măsuță.

Se aude un ciocănit.

MAMA (*murdară pe haine de mâncare, grăbindu-se să deschidă ușa în timp ce își aranjează părul ciufulit*): Acum vin! Acum vin!

FIUL (*îmbrățișându-și MAMA*): A venit cea mai frumoasă mamă! Să ai grijă cu viteza asta, poate calci pe cineva...

MAMA (*râzând*): De când te așteptam... Hai, așază-te pe undeva!

FIUL (*nostalgic*): Încă mai ai acest fotoliu...

MAMA (*dispărându-i entuziasmul din ton*): Normal, dar tu de unde să știi? Cinci ani...

FIUL (*râzând sec*): Așa e, așa e, cinci ani...

MAMA (*după o liniște un pic mai lungă*): Ai slăbit. Ai mâncat cum trebuie?

FIUL (*evitând privirea MAMEI*): Drept cine mă iei? Am mâncat ca un rege în străinătate.

MAMA: Știam eu! Fiul meu e cel mai mare boier acolo!

FIUL (*vorbindu-și singur*): Dar tot mai bună e mâncarea ta.

MAMA: Știi că dacă ți-e greu, poți veni să stai aici oricând, nu?

FIUL (*continuând să-i evite privirea*): Oricând...

MAMA (*îngrijorată*): Sigur ești bine?

FIUL (*cu lacrimi în ochi*): Mi-a fost dor de tine.

SECȚIUNEA CREAȚIE, LIMBA ENGLEZĂ, GIMNAZIU

SUBIECTUL II

Choose one of the words in each series to fill in the gaps. Then continue the story. (15-30 lines)

- (1) Skipping, walking, dancing, crawling, hopping, running, rolling, staggering.
- (2) Rabbit, dinosaur, dog, troll, mouse, monster, spider, tiger.
- (3) Hole, tunnel, boat, can, box, cave, nest, bush, tree.

One day I was (1) _____ home when I saw a little (2) _____ running across the sidewalk. I followed it into a (3) _____

SOLOMON MIRUNA

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”

PREMIUL I

One day I was walking home when I saw a little tiger running across the sidewalk. I followed it into a hole.

So was it misfortune or déjà-vu that struck me that day? Was it, by any chance, my mind taking over and imagining stuff again? The tiger - maybe another fragment of my lost memories? The hole - something to remember me of the ferocious nightmares I barely escaped?

One day, I saw a baby tiger running and followed it into a hole. I fell down on what seemed to be endless stair-like objects, hitting my back, my head, even my mind. I started drifting into nonexistence, slowly but carefully, when I remembered: reality is just another part of my brain, I can shape it however I want. So I woke up - the stair-like objects gone, the tiger in front of me. Again, I followed it, and it led me to a big chamber with many doors. "Each door is a different reality, Alice. You've destroyed them all and maybe this is the only one left." the tiger spoke. But was it real? Were my nightmares taking over and corrupting every Wonderland I had?

One day, I saw a baby tiger and followed it. The other day, it was a rabbit, or a dog, or a frog - I've seen them all. I've followed them all. I've entered their Wonderlands and pretended to be their hero, but after that - after that, I left. I left all worlds one by one, I left them without knowing

that, without me, realms shattered like mirrors. A creator neglecting its creations. A dog leaving behind his people to go on another adventure, wishing to forget the past by building a new future. So, maybe the tiger was right. Maybe this really is the last dimension. Maybe I've reached an end to my imagination.

One day, I saw a tiger, but I didn't follow it. I've learned my lesson about animals and dark holds and stopped imagining.

One day, I finally got out of the hospital. They told me I wasn't "crazy" anymore. They told me I'm fine and I should go see my parents. They told me my brain took enough medicine but the same day, while I was walking home, I saw a white rabbit and followed it into a hole.

SECȚIUNEA CREAȚIE, LIMBA ENGLEZĂ, LICEU

SUBIECTUL I

Write a poem having the following rhyming pairs: Star-Far, Rain-Pain, Fought-Thought.

HARTMAN THEA

Bacău, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”

PREMIUL I

Ars Poetica

Making art

Is like chasing a star:

Incessantly running for freedom, and far
there is a mysterious reward:the kingdom.

A 'realm of ideas'where the ever -pouring rain
has a waged a war drenched is a river of pain.

But Art is the reason the mind has so far fought
and it found an addiction more powerful than you ever thought.
the metaphysical medicine for the bloodshed and the tears:

Catharsis -transcending all your fears.

SECȚIUNEA CREAȚIE, LIMBA ITALIANĂ

SUBIECTUL I

Esprimi, in un testo lirico di due strofe, i tuoi sentimenti prodotti dall' imagine seguente:

**BUSUIOC ENRICO-
ANTONIO**
Bacău, Colegiul Național
„Gheorghe Vrănceanu”
PREMIUL I

Il libro pagine e sogni
Sfogliando le pagine una per una,
Trovei nel libro mondi fatati,
Sportelli segreti, pensieri ornati
D'un magico sogno : barriere? Nessuna!
Si può scomparire tra le parole,
Su ali leggere di una farfalla
Che vola furbettam giungendo al sole
Che brilla sul mondo e coi raggi bolla.

Il ali s'intrecciano e sembiau più grandi
D'unicambe diventano gabbiani giocanti
Fuggendo come la sabbia stoiaba
Che il vento d'estate l'ira piano soffiata.
Dal basso sorridono i tulipani
Freschi, splendenti, giovani e sani.
Giocano insieme, coi petali piccini,
Si senton vivaci come i bambini.
La gabbia perduta.

SECȚIUNEA CREAȚIE, LIMBA GERMANĂ, LICEU

SUBIECTUL II

Schreibe einen Text, mindestens 30 Zeilen, unter dem Motto:

Wenn du «ja» sagst, dann sei dir sicher, dass du nicht «nein» zu dir selbst sagst. (Paulo Coelho)

**MĂRĂNDICI IOANA ȘTEFANIA
Bacău, Colegiul Național „Ferdinand I”
PREMIUL I**

Das Lebtion

Wie wäre es wenn wir nur „Ja“ sagen würden? Helga hat gelernt dass es wichtig ist eine gute Person zu sein. Trotzdem, es nicht bedeutet dass du an dir nicht denken sollst.

Es war einmal eine Schulerin, Helga genannt. Sie wollte immer alle ihren Freunden helfen. Dafür alle Personen lieben sie.

Eines Tages, sagte ihre Lehrere dass sie und ihre Kollegen eine Prüfung haben werden. Helga hatte viel Angst, aber sie wusste dass es sehr wichtig ist und sie sollte viel lernen.

Der ganze Nacht studierte sie denn Faulenzen brachten nichts. Sie wollte die beste Schulerin sein. Als die große Tag kam, fragte ihre beste Freundin Helga wenn sie ihr helfen kam. Vielleicht hatte sie Zeit und sie wird auch ihre Prüfung schreiben.

-Sich, sagte Helga ohne zu denken.

-Aber, wenn ich besser denken, schreibe meine Lektion erstens, bitte! Ich kenne dich seit sieben Jahren und du bist besser! Sagte die Freundin.

-In der Tat. Ich werde dir helfen.

Helga schrieb die ganze Lektion aber sie sah die Uhr nicht. Sie hatte nur zehn Minuten. Es war überraschend und sie begann zu weinen. Die Lehrere kam zu Helga die nicht mehr denken konnte.

-Ich sah was du machtest. Weil ich dich kenne, lasse ich dich in Ruhe und du kannst am nächsten Tag die Prüfung schreiben.

Seit dann, lernte Helga dass sie „Ja“ sagen sollte nur wenn sie sicher ist dass es „Nein“ für die nicht bedeutet.

SECȚIUNEA CREAȚIE, LIMBA FRANCEZĂ, LICEU

SUBIECTUL I

Rédigez un text épique à partir cette citation: «Chacun peut adorer la lecture, à condition d'avoir en main le bon roman, celui qui vous plaira, qui vous parlera, et dont on ne pourra pas se défaire.» (David Foenkinos)

**PATRAȘCU MĂDĂLINA-ANDREEA
Bacău, Colegiul Național „Ferdinand I”
PREMIUL I**

La lecture

La lecture, le livre en général, est un trésor et une source de sagesse. Il y a beaucoup des livres partout, en particulier à nos jours. Si un homme veut lire, il n'y a pas d'obstacles.

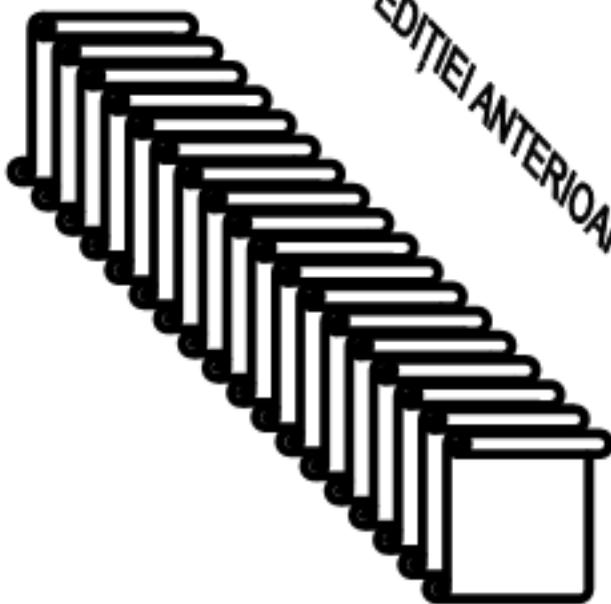
En fait, c'est très simple! La bibliothèque nous attend à bras ouverts! Le problème peut être, très souvent, celui que nous n'avons pas trouvé un livre à notre goût.

En conséquence, le premier sentiment que nous sentons est plein de tristesse et de désappointement. Mais David Foenkinos, avec sa citation, nous explique le fait que chaque personne peut avoir un livre préféré, si elle a eu la possibilité de découvrir une lecture qui va comme un gant avec son tempérament, caractère.

Un bon roman est un livre qui nous fait à sentir quelque chose d'extraordinaire, à découvrir de nouvelles choses, à changer en bien un aspect en ce qui concerne notre attitude. Très souvent, à l'école, les étudiants sont obligés à lire un livre qu'ils n'aiment pas. Et en fin, ils en font dans un manière mécanique, sans plaisir ou intérêt. Les résultats sont, bien sûr, très faibles.

Je ne considère pas que je suis en état de vous donner des conseils. Mais vous en pouvez essayer : allez à la bibliothèque, prêtez le livre qui vous fait de l'œil, après quoi... la surprise ! La lecture de votre rêve peut commencer! Le secret est celui de choisir ce qui vous va à ravir.

SUBIECTELE EDIȚIEI ANTERIOARE

LIMBA ROMÂNĂ – Liceu

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Realizează un text de factură lirică în care să integrezi următoarele cuvinte:

.....noaptea pe când

Privesc

.....flacăra albastrăde aluni

.....minuni.

Iată.....

.....care trec pe punți

..... gândul.....

Care-ascund

2. Realizează un text narativ, de minimum 25 de rânduri, care să cuprindă cuvintele: „Cu cât instrucțiunea este mai simplă, cu atât va fi mai dificil să deschizi ambalajul.”

Acestea vor fi inserate în momentul culminant al povestirii.

3. Imaginează, în minimum 20 de rânduri, un dialog care s-ar putea petrece în următorul decor:

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

**Cuvintele selectate pentru subiectul I au fost alese din poezia „La gura sobei”, de Vasile Alecsandri. La subiectul al II-lea, enunțul e o adaptare a uneia dintre legile lui Murphy.*

LIMBA ROMÂNĂ – Gimnaziu

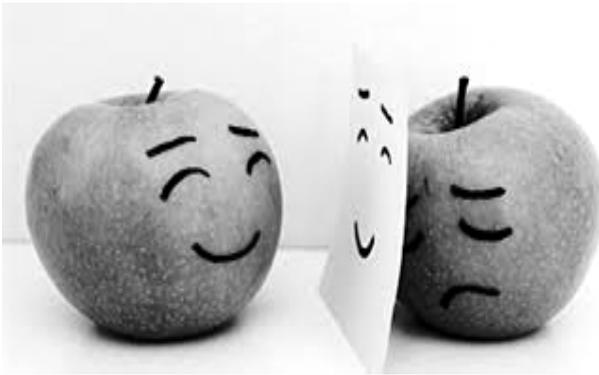
- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Redactează un text narativ de minimum 20 de rânduri, care să aibă ca deznodământ enunțul:

„Pașii lui s-au pierdut în noaptea care se așternea peste orașul cu alei străjuite de tei bătrâni...”.

2. Redactează un text de minimum 8 versuri, care să poată fi încadrat în genul liric. Vei folosi cuvintele *pagină, vis, privesc, răsare*. În text vor fi prezente mărci lexico-gramaticale ale eului liric.

3. Redactează un dialog de 15-20 de rânduri, inspirat de imaginea de mai jos:

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA ENGLEZĂ (Liceu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Write a poem having the following rhyming pairs:

Star-Far

Rain-Pain

Fought-Thought.

2. Write a short story which depicts a fantasy world ending with: “He didn’t look anything like she had expected.” (200-250 words)

3. Write the first act of a play revealing the contrast between reality & illusion.

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA ENGLEZĂ (Gimnaziu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Write a short dialogue between two characters of your choice, in which one or both are hiding something from the other. (10-15 lines)

2. Choose one of the words in each series to fill in the gaps. Then continue the story. (15-30 lines)

- (1) Skipping, walking, dancing, crawling, hopping, running, rolling, staggering.
 (2) Rabbit, dinosaur, dog, troll, mouse, monster, spider, tiger.
 (3) Hole, tunnel, boat, can, box, cave, nest, bush, tree.

One day I was (1) _____ home when I saw a little (2) _____ running across the sidewalk. I followed it into a (3) _____.

3. Express your feelings in connection with the idea illustrated in the picture (5-8 lines in verse):

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA GERMANĂ (Liceu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Schreibe ein kurzes Gedicht, in dem du folgende Wörter, in egal welcher Ordnung benutzt: *Liebe, schwarz, glücklich, Licht, Kind, Hass.*

2. Schreibe einen Text, mindestens 30 Zeilen, unter dem Motto:
 Wenn du «ja» sagst, dann sei dir sicher, dass du nicht «nein» zu dir selbst sagst.
Paulo Coelho

3. Führe in mindestens 30 Zeilen folgendes Dialog fort:

„Und was reden die Leute im Dorf so?“

„Na...Du weißt ja.....“

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA GERMANĂ (Gimnaziu)

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Schreibe ein kurzes Gedicht, in dem du folgende Wörter, in egal welcher Ordnung benutzt: *Katze, schön, Ruhe, Tisch.*

2. Schreibe eine Geschichte in mindestens 30 Zeilen, die so beginnt: „Im Frühling...“

3. Führe in mindestens 30 Zeilen folgendes Dialog fort:

„Was habe ich dir gesagt?“

„Ja Mutti, aber...“

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA FRANCEZĂ

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Rédigez un text épique à partir cette citation:

«Chacun peut adorer la lecture, à condition d'avoir en main le bon roman, celui qui vous plaira, qui vous parlera, et dont on ne pourra pas se défaire.» (David Foenkinos)

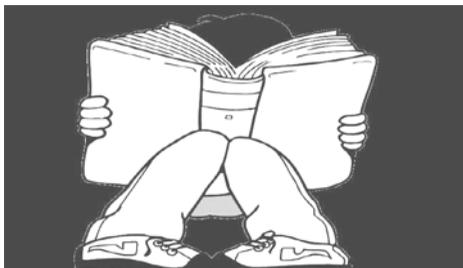
2. Rédigez un quatrain avec les rimes: lire – écrire et lecture – culture!

3. Rédigez quelques répliques de théâtre en vous inspirant de cette image:

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

LIMBA ITALIANĂ

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.
- Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.
- Fiecare subiect se notează cu 30 puncte.

1. Esprimi, in un testo lirico di due strofe, i tuoi sentimenti prodotti dall' imagine seguente:

**2. Realizza un testo epico (15-20 righe) che inizi con:
„La casa sembrava contenere un' immobilità profonda e soffocante... Tratteneo il fiato, ho accettato il rischio e ho guardato verso il basso.”**

3. Realizza un testo drammatico di 20-25 battute tra due compagni di scuola che pensano scappare da casa.

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor
- calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația
- originalitatea abordării temelor

CUPRINS

<i>Unsprezece sau despre eroare</i>	5
Limba română. Gimnaziu	6
ANDREI IULIANA • ARDELEANU MINA SORINA • BOTEZATU GEORGIANA • GĂINARU GEORGE- SEBASTIAN • MOISE ANCA GEORGIANA • PETRACHE BIANCA • TOTOLICI FLORINA • VASILATII VALENTINA • VASILIU CRISTINA-GABRIELA	
Limba română. Liceu	28
ANDRONE ALEXANDRA GEORGIANA • ANGHEL OVIDIU • ANTAL-BURLACU MIHAELA • ANTIP MIHAELA- ALEXANDRA • BÎRGU MARIA • BÎZGAN ALINA • BORȘ ANDREEA • CĂDĂ ELENA • CĂLINESCU ANA-MARIA • CHETRONE ALEXANDRA FLORINELA • CHIRIAC ANDRA • CIOCAN IOANA-SÎNZIANA • CRUDU MĂLINA • DUȚOIU BIANCA ANDREEA • FERMUȘ MARIA-OTILIA • FILIP RALUCA • GRIGORE ANA-MARIA • GRINDEANU ALEXANDRA-MARIA • GROSU ABEL • IACOB IULIA DARIA • IANCU ROXANA ELENA • MĂRIUȚ GIULIA • METESCU IOANA • MIREA MARIA ECATERINA • MÎȚĂ MARCELA • MUNTEANU CRISTIANA ELENA • ODAGIU ROXANA-MARINELA • OLTEANU ANDREI DANIEL • PĂDURARU AMALIA-GEORGIANA • PAȚĂ IRINA • PLEȘEA ALEXANDRU-CHRISTIAN • PREDOANĂ ALEXANDRA • PUIU TEODORA GEORGIA • ROTARIU ȘTEFANA ALEXANDRA • STUPARIU LAURA-ADINA • TEODORESCU ROXANA ELENA • TODORESCU IOANA- TEODORA • TOLOMEI IOANA • TUDOR ALEXANDRA- MIHAELA • VELICHE ANA-MARIA • ZACHMAN-ȚÎȘCĂ ROXANA	
Limba engleză	143
ABUREL ANTONIA MARIA • BUNGHIU ELENA • CREȚU ALEXANDRU-FLORINEL • DROMERESCHI MARIA • FICĂU IRINA-ȘTEFANIA • GHINEA IOANA • GRIGORE ANA-MARIA • MACIUCĂ DARIA-ELENA • PARASCHIV ANDREI • PINTILIE SEBASTIAN ROMEO • SOLOMON MARIA MIRUNA • ȘTEFĂNESCU BIANCA MARIA • STUPU SMARANDA	

Limba germană	181
COJOCARU MARIA ALEXANDRA • GRIGORAȘ ILINCA • POCOVNICU DARIA NATALIA • TĂNASE IULIA GABRIELA • MARDARE IOANA • LUNGU MIHAI ADELIN	
Limba franceză	194
BUCATARU ANCA-ROXANA • BÎZGAN ALINA • BURLACU BIANCA • BUTĂ BIANCA • ENE OANA-MARIA • PATRAȘCU MĂDĂLINA-ANDREEA • LAZĂR MIHNEA- ȘTEFAN • PETRESCU IUSTINA • POPA ANA-MARIA • RĂCHITEANU SABINA-DANIELA • STOICA ROXANA- IOANA • TANȚOȘ IOANA • VIZITIU ALIN-ȘTEFAN	
Limba spaniolă	210
AANIȚEI RALUCA ELENA • CIOBANU ȘTEFANIA • ABIGAIL BAUTISTA CALIX • ANGELS PLACENCIA • ANGIE CASTILBLANCO • DIEGO ABELLA MARTÍN • IRENE LOZANO ABAD • LAURA GARCIA • LAURA IBARES • LOLA GONZÁLEZ MARTÍNEZ • LUCÍA BRAGADO • LUKAS PLACENCIA • PAULA CEREZO • RAQUEL ABAD BARQUINERO • ROCÍO GONZÁLEZ REGIDOR	
Limba italiană	225
RĂCHITEANU SILVIA-ADINA	
Mărgăritărele	227
Din lucrările premiate la ediția anterioară	
Subiectele ediției anterioare	245

Organizatorii concursului își declină responsabilitatea pentru originalitatea și autenticitatea textelor concurenților, care au semnat o declarație pe proprie răspundere în acest sens.